

Giới thiệu Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)

"Cô ấy là công chúa nhưng em là tiểu nha đầu của anh, anh yêu em"

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Cơn mưa đầu mùa mát lạnh, mưa đổ ào ạt xuống khắp các đường phố, tôi nghe thấy tiếng mưa rì rào, nghe thấy tiếng của những bước chân vội vã dần vắng lặng.

Tôi vẫn một mình đi trên con đường ấy, đi rất nhiều lần, nhiều đến mức tôi không thể đếm xuể.

Từ khi nhỏ, mỗi lần bị mẹ la mắng, bị điểm kém, bị bạn bè trêu chọc hoặc là khi tôi buồn tôi đều đến đây và đi dưới những cơn mưa như thế này. Bản thân tôi sẽ tốt lên rất nhiều.

Là như vậy đấy! Nhưng, dù là khi bản thân tôi buồn nhất, đau đớn nhất nhưng khi đi dưới mưa trên con đường vắng người này, tôi chưa bao giờ khóc. Bởi lẽ những điều tôi từng trải qua nó quá nhỏ nhất, còn bây giờ thì khác.

Người tôi từng xem là cả thế giới vậy mà chỉ nói một câu chia tay là coi như chấm hết tất cả. Chỉ cần nói bỏ đi là có thể đi một cách dễ dàng như thế!. Tôi chẳng dám nói với đứa bạn nào của tôi chẳng dám rủ đứa nào đi trên con đường, cùng thẫn thờ dưới mưa cũng mình, bởi lẽ chỉ với một câu an ủi nhỏ thôi tôi đủ để làm tôi bật khóc rồi.

Tôi mạnh mẽ, tôi không khóc chỉ là tâm trạng rất buồn mà thôi. Đây là một khu nhà đang thi công ít người qua lại, Tôi cứ đi như thế thoải mái cúi đầu xuống nhìn con đường, nhìn những bước chân nhẹ nhàng tiến về phía trước. Không cần lo ánh mắt người khác nhìn tôi như thế nào, cũng không cần lo có người chỉ trỏ tôi ra sao, cũng không cần lo sẽ có người đi đến kéo tôi ra khỏi màn mưa ào ạt.

Bỗng dưng Tôi cảm thấy chân như đứng im không tiến về phía trước được. Có lẽ tôi đã đắm vào ô tô, mà cũng không đứng nếu đắm vào ô tô thì phải ngã ra chứ!

Tôi ngẩng đầu nhìn. Trước mắt tôi là một người đàn ông cao lớn. Khuôn mặt rất lạnh lùng lại mang một vẻ ấm áp đến lạ thường. Dù hấn không được đẹp như những ngôi sao trên điện ảnh. Nhưng tôi cảm thấy, hấn có một sức hút lạ kì. Khiến nhiều người phải nhìn lấy. Dưới màn mưa, tôi nhìn hấn không rõ. Nhưng hấn lại thấy tôi, rất rõ!. Hấn cất giọng hỏi

" Cô có sao không ".

" Có sao không "

Đối với người ngoài thì khác đối với tôi hiện tại thì lại khác hoàn toàn, nó có hai cách hiểu:

Người ngoài: cô đi không nhìn đường đắm đầu vào tôi có sao không.

Tôi: Thất Tình... (sao không ở nghĩa ấy)

Tôi cứ thế mà khóc nước mắt cứ ứa ra, tôi vội vàng lấy tay ôm kín khuôn mặt cuối đầu thấp nhất có thể bởi lẽ tôi không muốn thấy người ta nhìn thấy bản thân yếu đuối vì cái chuyện không đáng mà đứng đây khóc nức nở như thế này. Hấn đứng lặng nhìn tôi hồi lâu ôm tôi vào lòng tôi cứ thế lấy đà xả ra hết những muộn phiền trong lòng.

Mưa ngừng!

" Để tôi đưa em về! "

" thôi khỏi " tôi cất tiếng đáp lại rồi cảm ơn người trước mặt

Nhưng... vừa nhìn lại đoạn đường đứng là lúc mất trí tôi đã đi quá xa ở đây lại hẻo lánh không có taxi hay xe buss gì tôi quay lại đổi ý " à... à này anh ơi tôi thấy anh đang rất muốn đưa tôi về vì vậy nếu từ chối chắc anh buồn lắm "

Nam nhân: "...".

Tôi ngồi lên chiếc BMW370 lòng còn lặng nhìn ra ngoài cố ý bỏ lại những nỗi đau quay về với cuộc sống thực tại mặc người bên cạnh đang dùng máy sấy tóc sấy tóc cho mình. Ô tô bắt đầu chuyển bánh trong xe nhạc phát lên hình như đều là nhạc cổ điển hay là nhạc ngoại gi đấy! Nghe vô cùng nhảm

chán chỉ khiến cho người ta buồn ngủ. Vừa mới khóc xong con buồn ngủ kéo đến tôi thiếp đi lúc nào không hay trên một chiếc xe xa lạ ở cùng với một con người cũng hoàn toàn xa lạ.

Tôi mở mắt nhìn thấy trần nhà trắng muốt cái chăn và ga trải giường thì lại đen xì tôi thất thần ngồi dậy " cái... cái tên nam nhân kia không làm gì mình đó chứ " tôi nhìn lại quần áo không có vết nhăn nhún nào thì thở phào nhẹ nhõm. Có tiếng bước chân rồi tiếp đó là tiếng mở cửa phòng " Tiểu nha đầu! Em dậy rồi à! "

Tôi: "...".

" Tôi có tên có họ đang hoàng nhé Sao Như Linh.Đừng có tùy tiện gọi tôi là tiểu nha đầu như thế " tôi phồng má.

Trước khi trở về nhà tôi còn buông cho hần một câu " cảm ơn và mong lần sau chúng ta đừng gặp lại ". Bởi lẽ con người ấy đã chứng kiến lúc tôi yêu mềm suy sụp nhất lên tốt nhất không gặp lại sẽ hay hơn.

Sáng hôm sau:

" Ê Linh Linh cậu biết gì chưa trường mình có thầy giáo mới đấy " con bạn thân Hạ Chi cười toét miệng.

Tôi trả lời:" Môn gì thế? "

" Toán hình "

Nghe đến đây tôi cũng chẳng có hứng thú gì thêm tôi vốn rất rất ghét toán hình. Thấy tôi không vui nó kêu " Nhưng đẹp trai "

Tôi: "..."

" Thế còn tạm "

Thế rồi tiết học đầu tiên cũng bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Lớp trưởng gào lên: " Cả lớp đứng " cũng là Phùng Phương con bạn thân từ hồi cấp ba, mắt nó cũng sáng lên như sao mắt rồi. Tôi chưa nhìn người trên kia mà cứ nhìn vào cái bản mặt của nó, nó nói thầm nhưng cũng đủ làm cả lớp nghe thấy " Thầy đẹp trai thế ".

Tôi: "...".

Cả lớp: "...".

Thầy giáo: "...".

Hình ảnh lớp trưởng nghiêm khắc bay đi mất tong rôi.

Tôi cũng đang rất tò mò tại vì sao mà một đứa nghiêm khắc như Phùng Phương cũng phải khỏ sở vì một thầy giáo dạy toán hình như thế . Ánh mắt tôi dần hướng lên bục giảng..

" Chào cả lớp, tôi là Thượng Quân Ngôn thầy giáo mới dạy môn toán hình ".

Tôi: "...".

Sao có thể như thế được chứ người nam nhân hôm qua là thầy giáo ư?. Tôi thất thần đưa cặp mắt ti hí ra nhìn hần, hần nhìn cả lớp một lượt ánh mắt có lướt nhanh qua người tôi, hần nhìn thấy tôi mà như không! Hần quên tôi rồi ư? Chỉ trong vòng có một đêm mà quên nhanh như vậy. Mà thôi không sao chẳng phải như thế tốt hơn sao. Hần giảng bài có chút là dễ hiểu hơn các thầy cô khác, ít nhất đối với tôi là như thế còn đối với những nữ sinh trong lớp thì:

" Người đầu mà giảng hay thế, lại còn đẹp trai nữa chứ ".

Tôi:"...".

Hết tiết học

Bình thường thì lớp tôi hay ào ào đổ ra như " ong vỡ tổ " thế mà hôm nay chỉ có vài đứa con trai đi ra còn. Mấy đứa thì bỏ sách ra vờ học hành chăm chỉ. Mấy đứa con gái thì súm lại bên Thượng Quân Ngôn để hỏi bài " thầy ơi! Chỗ này em không hiểu thầy giảng lại cho em với ". Toàn những thành viên tiêu biểu trong lớp, có thật là không hiểu không vậy?.

Tôi: "... ".

Cuối cùng đám nữ sinh cũng chịu buông tha cho Thượng Quân Ngôn đứng qua một bên..." ngấm ".

Hừ, cái tên này đến đây như để gây sự chú ý ấy à. Cơ mà hán có đi ra cửa đâu hán tiến lại gần bàn tôi... lại gần tôi.

Cả lớp: "...".

Hán cất giọng trầm ấm: " Tiểu nha đầu, hôm qua em để quên áo ở nhà tôi rồi chút theo tôi về lấy nha ".

" Sao thầy không mang đến đây luôn đi ".

" Không tiện! ".

Chỉ với vài từ " tiểu nha đầu, áo! Không tiện " đám nữ sinh như muốn bóp chết tôi có 100% thì 80% muốn bóp chết tôi còn 20% còn lại là muốn tận mắt nhìn tôi bị bóp chết.

" Chút về tôi qua đón em " Thượng Quân Ngôn tỉnh bơ đáp.

Hán vừa ra khỏi lớp thì lập tức tôi bị lỗi ra sử chăm.

Cơ mà tối qua tôi cũng bị mất một cái áo... trong cứ ngỡ rằng theo thói quen quên không mặc chứ. Cơ mà lúc tỉnh dậy thấy quần áo mình không nhận nhầm gì kia mà.

Hết giờ

Tôi khi nào cũng là người cuối cùng ra về hôm nay cũng vậy nhưng hình như vẫn còn một người là...người đó là... người làm tôi đau đớn một mối cả buổi trời hôm ấy... người mà không cùng tôi đi trên đoạn đường đời còn lại nhưng dắt tôi qua tuổi học trò đẹp nhất " Doanh Thành ".

Tôi chỉ cúi đầu cố xếp sách vở thật nhanh, tôi cứ cúi gằm đầu xuống chẳng để ý gì cả cứ thế bước ra ngoài. Tay tôi bị bàn tay ấy kéo lại " xin lỗi, anh không cố ý chỉ là anh sợ em không đợi được " , khoảng thời gian đi du học ấy là ba năm. Doanh Thành chưa kịp nói gì nhiều thì tôi đã dứt bàn tay hán ra. Liệu hán có hiểu cảm giác của tôi bây giờ không đó là cảm giác khinh bỉ kèm theo đó là sự đau đớn có lẽ hán chỉ cần nói thêm câu nữa e là tôi không chịu được.

Cùng lúc ấy giọng nói trầm ấm vang bên tai " Để Như Linh yên đi " Quả là chỉ có người bên cạnh tôi lúc tôi mệt mỏi yếu đuối nhất mới hiểu được tâm trạng của tôi bây giờ.

Tôi quay lại trừng mắt nhìn Thượng Quân Ngôn.

Hán nghĩ: con gái gì mà thất thường hôm qua khóc lóc thảm thiết, hôm nay lại cần lời giải thích để tha thứ cho đối phương ngay được thật là đáng khâm phục.

Tôi quay lại nhìn Thành Doanh im lặng. Thấy tôi có vẻ không trách mắng gì Thành Doanh thờ phào một hơi.

Tôi đập cái đét vào bàn hét lớn " Không phải lúc đó tôi bảo tôi chờ được sao, tại sao anh lại từ chối là vì Hà Thanh đúng không, tôi biết cô ta là thanh mai trúc mã với anh từ lúc mười hai tuổi giờ cô ta nói cô ta yêu anh, anh lập tức bỏ tôi đi theo cô ta, tại sao vậy ".

Thành Doanh: "...".

Thượng Quân Ngôn: "...".

Khung khí hiện tại rất yên lặng tôi không hề khóc vẫn cứng cỏi và mà mạnh mẽ. Nhưng không hiểu sao khi tôi được Thượng Quân Ngôn đưa ra xe thì tự nhiên òa khóc nức nở như một đứa trẻ.

Hán cứ để tôi khóc tự mình lái xe cùng một con mèo nhỏ đang cuộn tròn người đau đớn một lúc lâu tuy vẫn rất buồn " thầy...về việc áo của em... sao lại ở trong nhà thầy?... mà áo gì đấy ạ? ".

" Áo bên trong ".

Tôi: "...".

Tôi hỏi một cách bối rối : " Không đúng hôm đó em thấy quần áo đâu có khác! Đâu có nhận nhầm gì? ".

Hắn ung dung: " Thì tôi ùi phăng áo ngoài là được ".

Nếu không phải hắn đang lái xe tôi đã cho hắn một cái tát rồi. Nhận ra vẻ mặt của tôi hắn nói: "Yên tâm tôi nhờ người giúp việc "...

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

" Cơ mà lúc đó em ướt hết người rồi cần sấy khô áo "

Dù gì đây cũng là thầy giáo, tôi không thể tát càng không thể đập cho hắn một phát.

Tôi toét miệng: " Cảm ơn thầy nhiều lắm ".

" Nghe về miễn cưỡng nhĩ " hắn đáp.

Tôi: "...".

Không miễn cưỡng thì thầy nghĩ sao.

Tôi còn miễn cưỡng hơn lúc này đáp lại: "dạ không hì ".

Im lặng một lát ô tô dừng lại, dừng lại trước một căn biệt thự lớn. Tôi bước xuống xe dự định chỉ đến lấy áo rồi về. Nhưng nhìn căn biệt thự này ý định muốn đi xem vài chỗ trời dậy con gái mà đều thích ra mấy chỗ đẹp để như thế.

" Thầy vô lấy áo cho em đi ".

Thượng Quân Ngôn: "...".

Nói xong tôi mới nhớ đó là áo... lên mở cửa xông thẳng vào nhà lấy. Tôi hỏi hắn: " Thầy, nó đâu rồi ".

" Trong phòng ngủ ấy ".

Tôi nhanh chóng chạy vào phòng ngủ, lấy cái áo rồi nhét ngay vào cặp quay ra thì thấy hắn đang ấn điện thoại rồi chữa về phía tôi.

Hắn... hắn đang làm cái gì thế không biết.

Cơ mà sau đó tôi tìm mãi mới thấy cô giúp việc cảm ơn qua loa rồi chuẩn bị về.

Hắn bê một chai rượu vang đỏ cùng hai cái ly rồi lôi tôi lên tầng thượng.

Ở trên này rất đẹp, còn có rất nhiều hoa hồng nữa. Ở giữa giàn bìm bịp là một chiếc bàn màu trắng. Hắn kéo tay tôi ra kêu tôi ngồi xuống nói

" Chẳng phải em đang buồn sao, vậy uống đi " vừa nói hắn vừa rót một ly rượu vang đưa cho tôi.

Về cơ bản tôi cũng đang rất buồn cảm ly rượu lên tu một phát hết sạch.

Hắn cũng ngồi uống cùng tôi rồi hỏi: giữa em với Thành Doanh rút cuộc như thế nào kể thầy nghe rõ đi.

Tôi: "..."

Nhận ra ánh mắt của tôi Thượng Quân Ngôn giải thích: " coi như tôi là người để em tâm sự, để chút hết những mệt mỏi, muộn phiền trong lòng có được không?.

Thật sự bây giờ tôi cũng rất buồn và mệt mỏi nữa. Lần trước làm được tại sao lần này lại không thể!.

" ừm, em và Thành Doanh quen nhau lúc em mới là học viên năm nhất của trường đại học A, em và bạn ấy đã từng trải qua những ngày cùng ôn thi, những ngày đi dạo trên con đường nhạt màu tràn ngập hương của ánh nắng. Đã từng ở bên nhau trải qua bao nhiêu mùa đông giá lạnh. Đáng tiếc giờ chỉ vì một câu nói của Hà Thanh , người bạn học cũ cũng từng một thời làm thanh mai trúc mã với Thành Doanh tỏ tình cậu ấy liền lập tức bỏ em để đi theo cô ta. Hai mươi hai năm lần đầu tình yêu, lần đầu tiên thất tình, lần đầu tiên phải đau đớn như thế này ".

Vừa nói xong tôi cảm ly rượu lên uống cạn.

Hai tiếng sau

Tôi là người thất tình nhưng tôi uống có hai ly, hần không phải người thất tình mà uống hết gần cả chai.

Tôi: "...".

" Hết buồn chưa " giọng hần vang lên phá tan hai tiếng im lặng.

" Cũng đỡ chút chút, cảm ơn thầy ".

Hần chỉ cho tôi bông hoa hồng xanh ở phía xa xa kia hỏi " đẹp không ".

Tôi: "...".

Cái tên này say quá rồi nói lung tung đây mà.

Nhìn tôi như vậy một lát hần đứng dậy hình như định đi hái bông hồng kia thì hình như vấp phải chân tôi.

Tôi đang ngồi nhìn hần bị hần ngã trúng , tôi nhắm nghiền mắt lại.

Cảm thấy có thứ gì đó mềm mại liền mở mí mắt ra thì phát hiện một khuôn mặt phóng to (sống mũi cao, tôi mất với hàng lông mày rậm khép lại. Và... môi hần đang đặt lên môi tôi còn hần thì đã ngủ mất rồi. Tôi còn định đẩy hần ra nhưng đầu óc tôi choáng váng, lại bị hương men rượu cuốn hút . Nói là hần hôn tôi? Không đúng! Là tôi hôn hần tôi cứ nằm đó để như vậy khoảng chừng năm phút mới thất thần đẩy hần ra.

Cái này nói tại tôi? Không đúng! Trách tôi thì lại càng không đúng hơn tại lúc đó tôi say mà, tôi cũng đâu có thể kiểm chế bản thân mình được. Tôi ngượng đến chín cả mặt vội vàng ngồi thẳng dậy chỉnh quần áo rồi cầm lấy cặp chạy một mạch xuống dưới.

" Cô về hả " gì Lâm giúp việc hỏi tôi.

Khuôn mặt tôi vẫn đỏ bừng trả lời: " Dạ! Hình như thầy say rượu rồi bà lo cho thầy ấy giúp cháu nhé ".

Nói rồi tôi chạy biến.

Con đường này khá phổ thông lên tôi dễ dàng bắt một chiếc taxi để trở về nhà.

Sau khi về đến nhà tôi chạy thẳng lên phòng mở cửa phòng tắm dội thẳng nước lạnh vào người ép mình phải tỉnh táo. Hôm nay đã có rất nhiều chuyện xảy ra từ việc Thành Doanh đến vụ tôi... tôi. Tôi còn chẳng dám nghĩ tiếp nữa...

Sáng hôm sau

Cô tổng phụ trách tiến vào lớp đưa cho chúng tôi một tờ giấy, là giấy tìm hiểu và chia nhóm về chuyến du lịch sắp tới, tới ngọn núi to nhất trung quốc, ngọn núi B (xin phép gọi ngọn núi tên B ạ) .

Mà lần này nhóm chúng tôi " vinh hạnh " được cùng nhóm với thầy giáo mới Thượng Quân Ngôn

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Nghe cái tên ấy lại khiến tôi nhớ hần mặt tôi đỏ bừng cả lên. Nếu lần này lớp tôi đi cùng hần thì nhất định phải đụng mặt nhau! Tôi không muốn. Dù hần không biết có khi cũng chẳng màng đến vụ hôn ấy nhưng tôi thì...

" Tổ không đi đâu, các cậu đi vui về ha ".

" Cái gì! Năm nay là năm cuối đấy, cậu phải đi ".

Chưa nói dứt lời Hà Chi và Phương Phương đã nhìn tôi bằng cái ánh mắt gần như là muốn thiêu sống con người ta.

Tôi: "...".

" Tổ không đi, nhất định không đi đâu, các cậu đừng ép tổ ".

" Sao năm nay cậu quý dị thể kia, mọi năm nghe đến đi chơi là vui lắm cơ mà xung phong đi đầu lớp mà giờ lại như vậy ". Hạ Chi nói, nó đúng là người hiểu tôi cơ mà tôi... tôi.

Phuong Phuong ngắt lời " Chẳng lẽ cậu bị bệnh ".

Hạ Chi ngắt lời:" Thôi đúng rồi, chắc cậu ấy mắc bệnh xương khớp trầm trọng, sáng nay tớ cậu ấy đi lại nhìn có vẻ khó khăn.

" Ôi, khổ thân mới bé thể này mà đã mắc bệnh xương khớp ".

Chúng nó tỏ ra vô cùng đồng cảm, mắt rom róm nước mắt.

Tôi: "...".

" Tớ không có ". Tôi hét âm lên.

Sở dĩ tôi đi lại khó khăn như vậy là vì phải nhìn trước ngó sau sợ phải gặp Thượng Quân Ngôn.

" Thôi được rồi, các cậu đừng nhìn tớ với ánh mắt ấy. Tớ đi, tớ đi, nhưng với một điều kiện. "

Chúng nó chẳng nói gì, chỉ nhìn tôi gật gật, ánh mắt mong chờ.

Hừ, nhà chúng nó giàu mà toàn con nhà chủ tịch tập đoàn. Gì chứ mấy cái điều kiện ấy mà liên quan đến tiền thì...

" Chuyến du lịch này là chuyến hai ngày một đêm, như mọi năm hai cậu mang lều trại, tớ mang đồ ăn. Lần này các cậu mang thêm cả đồ ăn nữa chắc không sao đâu nhỉ?. "

Phuong Phuong: "...".

Hạ Chi: "...".

Khung khí của cả ba im lặng, một lát Phuong Phuong thở dài.

" Thôi được rồi dù gì đây cũng là lần cuối. Cơ mà lẽ tình cậu bị bệnh xương khớp nặng không mang được nhiều lên tụi này tha cho. "

Tôi: " xương khớp nặng... ".

Nghe nói vùng núi đó có rất nhiều cây thuốc và như quý và nhiều những loại nấm mới lạ. Đến đó không chỉ để vui chơi mà còn để học hỏi nữa.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm tám giờ, ánh nắng mai rực rỡ xuyên qua những tán lá xanh vẫn còn đọng những giọt sương sớm.

Hình ảnh ba cô gái khuất dần sau những căn nhà nhỏ hai người đi sau đang còng lưng xuống vì đồng đồ một người đi trước thì nhón nhor có chút vui vẻ có chút lo lắng.

Đến giờ xe chuẩn bị xuất phát mà chúng tôi vẫn chưa đến nơi, có lẽ tại Phuong Phuong và Hạ Chi đi chậm quá, hazz.

Khi đi đến nơi xe đã sắp chuyển bánh tôi cố căng mắt ra mà tìm chỗ ngồi, cơ mà lên muộn quá làm gì còn chỗ nữa đành kéo hai đứa kia xuống cuối xe, ngồi tại băng ghế dài.

Cơ mà đầu đón thay cái hàng ghế ấy đã có người ngồi chẳng ai khác ngoài thầy giáo mới Thượng Quân Ngôn.

Xe bắt đầu chuyển bánh, Phuong Phuong phải bê đồ nặng lên nó đẩy tôi vào chỗ ngồi, cuối cùng vẫn phải ngồi cạnh Thượng Quân Ngôn.

Hắn quay sang mỉm cười với tôi, nụ cười chào hỏi. Hình như hắn cố nờ nụ cười thôi chứ thực mặt hắn đang tái đi.

Chẳng lẽ cái tên này.... hắn bị say xe ư?.

Hắn chẳng nói gì có vẻ mệt lắm. Mặt hắn ngày càng tái đi.

Từ nãy đến giờ mới qua có hai tiếng mà hắn đã tái đến nỗi không thể tái hơn được nữa.

Tôi nhẹ giọng nhỏ đến nỗi có lẽ chỉ có hắn nghe thấy: " Thầy, có lẽ thầy lên ngủ một lát đi thì hơn đoàn đường còn dài lắm ".

Hắn "...".

Hừ, đến nỗi không trả lời được sao?.

Cơ mà chỉ mới một lúc hấn đã thiếp đi trên vai tôi, khuôn mày vẫn còn nhú lại, chắc mệt lắm.

Đến nơi: bây giờ hiện đã 4 giờ chiều.

Tôi riu hấn xuống xe rồi để hấn cho thầy cô khác rồi đi cùng nhóm bạn.

Cơ mà năm nay tôi chẳng phải làm gì cả không phải cắm lều trại tại mắc bệnh " xương khớp nặng. "

Tôi ra nôm đá cạnh đấy ngồi thì thấy một con thỏ trắng muốt, lông mượt, đôi mắt đỏ.... đây là thỏ con.

Định bụng vuốt ve chơi thôi. Ai ngờ nó chạy nhanh thế. Rảnh rồi sinh nông nổi tôi chạy theo bắt bằng được nó.

Kết quả là

" Ồ, mình đang ở đâu! "

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Ánh nắng vẫn xuyên qua những tán lá, bầu trời trong bị che lấp bởi những tán lá vàng.

Một cô gái gần đấy đang... rất sợ. Càng chạy càng thấy lạ lắm.

Tôi sợ đêm nay phải ở đây một mình, tôi sợ những tiếng phát ra từ khu rừng đẹp đẽ này vào ban đêm, tôi sợ....

Tôi cần chặt chiếc điện thoại mất sóng trong tay, gần như nếu có thể sẽ bóp nát được nó. Tôi muốn đập nó đi nhưng không thể... tại không dư tiền mua cái mới.

Điện thoại hiện nên con số 18: 00. Từ lúc tới đây đã được hai tiếng, không biết bây giờ mọi người hoảng loạn mà đi tìm tôi không.

Trong đầu tôi bây giờ tựa mơ hồ đối với khung cảnh đẹp như thế này. Một cô gái 22 tuổi như tôi chẳng thể làm gì ngoài việc sợ đến nỗi bật khóc.

6: 30 phút tối.

Trời bắt đầu tối dần, xung quanh tôi bắt đầu im ắng, chẳng còn lại gì ngoài tiếng côn trùng kêu.

Nỗi sợ hãi của tôi ngày một dâng cao lên, tôi ngồi lại một gốc cây cạnh đó bởi lẽ càng đi càng xa lạ, càng đi càng thấy run sợ.

" Tiểu Nha Đầu, năm nay bao nhiêu tuổi rồi còn khóc hả. "

Tôi sửng người, quay đầu lại trời tối lên tôi không nhìn rõ, nhưng dáng người ấy, giọng nói ấy, câu nói ấy (tiểu nha đầu) chỉ có thể của một người " Thượng Quân Ngôn.

Hắn đến gần tôi, tôi thấy hấn có vẻ mệt mỏi như hấn vừa chạy. Trên vai hấn vẫn đeo nguyên cái lều trại, hình như nghe tin tôi mất tích thì chạy đi tìm ngay.

" Em... em bị lạc rồi. "

Thượng Quân Ngôn: "... ".

" Cái này không cần phải nói thì ai cũng biết mà. "

Tôi cất tiếng, giọng vui vẻ hơn lúc trước một chút " Vậy bây giờ thầy dẫn em về đi. "

" Khi rừng này rộng lớn như thế, e là tôi cũng không nhớ đường về. "

Thấy sắc mặt tôi biến đổi hấn vội giải thích thêm " Không sao đâu đừng lo bây giờ mọi người đã biết tôi tìm thấy em lên trác cùng yên tâm phẩm nào, có lẽ mai đội cứu hộ sẽ tới đây. "

Thôi cũng được ở cùng hấn ta ít nhất còn đỡ sợ hơn là ở một mình.

" Vậy đêm nay chúng ta ở đâu " tôi hỏi.

" Theo tôi ".

Lát sau hấn dẫn tôi đến một hang đá. Cái hang này rất rộng, không chỉ chứa đủ hai người mà năm người chắc cũng vừa.

Hấn lấy đèn pin soi một lát thấy không có gì nguy hiểm liền kéo tôi vào.

Đề đồ xuống hấn ra miêng hang ôm một đồng những cành cây khô lại lấy bao diêm nhóm lửa lên.

Ngon lửa hồng dần tỏa sáng khắp hang nhìn đi nhìn lại cảm thấy nơi này không tồi chút nào.

Xung quay nơi này rất nhiều đá và củi cành cây khô tôi đi một lát đã gom được rất nhiều.

" Tạm thời tối nay chúng ta cứ ở đây "

Con sợ hãi của tôi dần vơi đi nhìn khuôn mặt hấn dưới ánh lửa, những đường cong trên khuôn mặt được coi là tuyệt phẩm ấy lại hiện ra trước mắt tôi một lần nữa, mặt tôi đỏ ửng cả lên.

" Sao vậy? " Hấn hỏi.

" Không, không có gì ".

" À, lần trước em về lúc nào sao tôi không biết ".

" Lúc đó thầy say ".

Tôi then đến chín cả mặt.

" Mà hôm đó tôi định đứng dậy, định đi hái bông hoa hồng xanh rồi sao nữa. Từ đoạn kí ức ấy tôi chẳng còn nhớ gì cả ".

Tôi: " Thôi thầy đừng hỏi nữa ".

Nước mắt chảy như sông đáp lại hấn.

" Tôi nghe bà giúp việc nói... ".

Tôi nhìn hấn hỏi dồn " bà ấy nói gì? Nói gì? ".

" Bà ấy nhìn thấy em hôn tôi " hấn trả lời nhanh liền mạch.

Lúc này tôi chỉ muốn đào một cái hố để chui xuống...mà không thể.

Tôi lắp bắp " không... không phải ".

Thấy tôi như vậy hấn liền chuyển chủ đề.

" Em có mang theo đồ ăn không ".

Thôi chết Phương phương cầm rồi còn đâu.

Hấn thấy tôi không đáp chỉ lặng thờ dài rồi đi ra cạnh hang nhặt nhặt thứ gì đó, tôi hỏi:

" Thầy, thầy làm gì đấy ".

" Em quên mục đích chính ta đến đây rồi sao? "

Tôi nhìn xung quay thấy mấy cây nấm cỡ bự liền chạy lại hái chúng. Vừa hái được vài cây.... trong đồng cỏ ven hang...động dậy lại cảm thấy chân tôi nhói lên một cái rất đau.

Tôi kinh hãi nhìn xuống hét lớn

" Rắn aaaaaaa ".

Thượng Quân Ngôn chạy lại bên tôi, nhấc bổng tôi lên, đặt tôi gần đồng lửa rồi cầm đèn pin chạy ra khỏi hang. Tôi vẫn đang run sợ đến mức cực độ, chân tôi đang chảy máu.

Hắn quay lại ngay tức thời, bóp máu độc ra khỏi chân tôi rồi nhá thứ gì đó như cò rồi đắp vào vết thương vừa làm hắn vừa xuyt xoa ân cần.

" Không có gì đáng ngại, dù gì con rắn đó cũng không phải rắn độc ".

Vừa nói hắn vừa xé một mảnh vải băng lại cho tôi.

Tôi cứ nhìn hắn, đến khi hắn chuẩn bị rời sang phía đối diện ngồi, tôi liền túm áo hắn lại nói:

" Thầy, ngồi đây đi em... hơi sợ ".

Hắn được đà nhìn tôi cười ha hả rồi cuối cùng cũng ngồi lại bên cạnh tôi.

Thấy bàn tay tôi vẫn nắm chặt thứ gì hắn hỏi: " em hái được thứ gì thế ".

" Nấm! ".

Vừa nói tôi vừa chìa tay ra.

Hắn vừa nhìn xong lại cười ha hả " nấm này không ăn được đâu ".

Tôi: "... ".

" Thôi ăn tạm nấm tôi hái cũng được ".

Nói rồi hắn đưa một xiên nấm vừa chín cho tôi. Mùi thơm ngào ngạt khiến tôi khó mà chối từ.

Tôi vừa ăn vừa nhìn hắn dựng lều cơ mà cái lều này dựng rất dễ chỉ cần dựng lên là được. Lại còn có cả khóa để tránh bị côn trùng gây hại, cũng rất ổn.

" Tiểu nha đầu! Ăn thế đủ chưa! Đi ngủ thôi ".

" Em tên là Sao Như Linh không phải tiểu nha đầu ".

" Đi ngủ " hắn nói.

Tôi: "... ".

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Chẳng nói chẳng rằng gì nữa hắn bế bồng tôi lên nhẹ nhàng đặt xuống gối.

" Nếu không đồng ý! Em có thể ngủ ngoài kia ".

Nghĩ đến con rắn lúc nãy người tôi lại thấy ớn lạnh, thôi chấp nhận số phận ngủ thôi mà có gì đâu.

Tiếng chó sói, tiếng côn trùng ngoài kia khiến tôi bất giác cảm thấy hơi sợ quay sang nhìn hắn :

" Sao! Sợ rồi hả. "

" Cũng có chút...chút ".

" Há há há... "

Tôi: "... ".

Hắn quay người ôm tôi " Hết sợ chưa! Ngủ đi ".

Tôi: "... ".

" Đừng nghĩ linh tinh! Ngủ đi ".

Tôi: "...".

Người nghĩ linh tinh phải là hấn mới đúng.

Tiếng chó sói vang lên trong đêm tối, tôi xoay người ôm người nam nhân bên cạnh chặt hơn.

Đêm dài lắm mộng từ từ trôi.

Sáng sớm tôi rùng mình tỉnh dậy, nhìn sang cạnh một khuôn mặt phóng to ra trước mắt tay hấn đang ôm lấy cơ thể tôi, nằm sát không cách 1cm nào. Đã thế hơi thở hấn chui vào tai tôi khiến tôi rùng mình tỉnh dậy kiểu này đây.

Tôi hơi trở mình một chút cầm điện thoại lên xem mới có 05:10. Tắt điện thoại đi lại thấy có vẻ hấn sắp tỉnh, tôi nằm nhắm mắt vờ ngủ.

Vòng tay hấn ôm chặt hơn lúc này.

Tôi: "...".

Sao hấn không buông ra rõ ràng tỉnh rồi mà.

Hai phút trôi qua không có động tĩnh gì tôi muốn quay qua hét vào mặt hấn một cái nhưng... suy đi thì xét lại không thể đắc tội với tên này, thầy giáo mà... trừ hạnh kiểm một phát là học sinh chăm ngoan của lớp như tôi sẽ tụt xuống mất.

Tôi trở mình ném tay hấn qua một bên.

" Tỉnh rồi hả ? ".

" Dạ, chào buổi sáng thầy ".

" Ừm ".

Tôi ra khỏi lều nhảy lò cò tới cuối hang bỗng nhiên thấy cả người được nhấc bổng lên một giọng nói quen thuộc cất lên:

" Muốn đi đâu? " .

Một phần do trời tối, một phần do sắc mặt hấn chẳng biểu cảm gì, khiến tôi cũng khó đoán được hấn đang nghĩ gì.

Tôi ngại đếm chín cả mặt " Muốn... muốn đi vệ sinh. "

Hấn chẳng nói gì bế tôi đến cuối hang thả tôi ở đó tự động cầm điện thoại quay qua chỗ khác.

Từ hôm qua vẫn chưa được giải quyết sao khi xong tôi cảm thấy rất thoải mái tâm trạng cũng được cải thiện đáng kể.

Hấn nói " Dù gì đây cũng là một chuyến du lịch em muốn đi chơi không. "

Tôi hưng phấn: " Muốn! Muốn. "

Sao khi bế tôi đến miệng hang:

" Nào, lên đây ".

Quen rồi tôi không còn ngại ngần như lúc đầu nữa nhảy tót lên lưng hấn được hấn cõng đi cảm giác... rất dễ chịu.

Hấn chậm rãi cõng tôi đi trên con con đường còn vương chút sương sớm. Cuối cùng dừng lại trước một tảng đá gần đỉnh núi.

Vừa tầm ngắm được cảnh bình minh tôi và hấn ngồi lại đây, khung cảnh mở ra trước mắt chúng tôi rất đẹp. Một màu xanh mướt bên dưới thì thoảng còn lác đác mấy ngôi nhà bé tí tẹo. Khung khí ở đây còn rất trong lành đặc biệt bình minh ở đây... rất đẹp.

Tôi bất giác hỏi hấn: " em đã chia sẻ hết mọi thứ của em cho thầy biết rồi, thầy chia sẻ một chút gì đó về thầy đi."

Hấn quay sang mỉm cười với tôi nói: " nhà tôi sở hữu một bệnh viện, ba tôi là người quản lý nó ".

Tôi sững sốt miệng chữ o mắt chữ a, gia thế tốt như vậy mà vẫn làm thầy giáo, đúng là ước mơ vẫn là ước mơ.

Tôi nói: " thế còn chuyện tình cảm ".

Lúc này hấn không nhìn tôi mà nhìn đến một khoảng không xa xa nói.

" ừm, có yêu một người.. "

" Nhưng chúng tôi chia tay nhau lâu rồi ".

Tôi hơi hụt hẫng từ sâu tận đáy lòng có chút nhói đau.

Định sẽ hỏi thêm vài câu nữa, nhưng lại im lặng chẳng nói câu nào. Tôi làm sao thế này tự nhiên lại cảm thấy buồn là sao.

Nói đến đây hẳn bắt giác mỉm cười, trái với nụ cười khiến người ta một tim của hẳn trái tim tôi cứ nhói lên từng nhịp.

Tôi chẳng nói gì thêm khuôn mặt tươi cười vui vẻ của tôi lúc này bay đi đâu mất.

Tại sao tôi lại thấy buồn thế này? Tại sao tim tôi lại nhói đến như vậy?.

Tôi nhìn về phía khoảng không thăm nghĩ về những điều tựa mơ hồ! Xa lạ.

Ánh nắng sớm mai bao hai người, cảnh đẹp như trong mộng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Tôi bắt giác rút điện thoại ra, nơi mỏm đá gần đỉnh núi thế này... có sóng.

Mấy bạn ở lớp thật là biết cách quan tâm, nhất là mấy đứa bạn thân.

... ba mươi cuộc gọi bị nhỡ và mười tin nhắn.

Lúc đầu tôi còn tự mình cảm thấy ấm lòng không ngờ mình quan trọng với mọi người như thế.

Cái cảm giác ấm lòng chợt tiêu tan khi tôi mở hộp thư đến.

" Có phải cậu ở cùng thầy Thượng? ".

" Bình thường tớ thấy cậu hay xui xẻo không ngờ may mắn lại mỉm cười với cậu ".

" A aaaaaaaa, tớ cũng muốn bị lạc ".

" Thầy Thượng có sao không đấy! ".

Mặt tôi biến sắc rất khó coi , tại sao lại như thế! Tôi bị lạc chứ đâu phải hẳn.

Đúng là lũ " trọng sắc khinh bạn "!

Tôi nhìn tới một khoảng không xa xa. Ngồi ngắm ánh bình minh thả gió thêm chút nữa mục đích để quên hết muộn phiền, thật sự rất thoải mái.

" Đi tiếp thôi ngồi như này đủ rồi ". Tôi háng giọng nói.

" Ừ ".

Tôi leo lên lưng hẳn chẳng có tí ngại ngần gì, có lẽ là... quen rồi.

Con đường của buổi sáng sớm mát mẻ , không khí cũng rất tốt. Cứ đi được một quãng hẳn lại thả tôi xuống chỉ cho xem một thứ được gọi là " thảo mộc ".

Tôi rất muốn học hỏi mấy thứ này, cơ mà không ngờ hẳn lại biết nhiều đến như thế!.

" Thôi để em tự đi cũng được, từ tối hôm qua đến giờ đỡ hơn nhiều rồi. Không lát nữa về đến nơi mất công mấy bạn ấy lại nói em may mắn ".

" Sao! Đọc được tin nhắn hay ai gọi điện nói gì ".

Tôi để hẳn công rồi kể hết chuyện cho hẳn nghe.

Hazz, thật đúng là phụ nữ không thể giấu nổi bí mật trong quá một ngày.

Hắn: " Giờ em đã biết thế nào là sức mạnh của sắc đẹp chưa. "

Tôi: "... ".

Gần đến nơi tôi được hắn thả xuống riu về nơi cắm trại. Sau đấy hắn cùng mấy người quay lại lấy đồ mặc tôi bị mấy đứa con gái xúm lại " kẻ lè, ghen tỵ ".

" Hừ, bây giờ mới nhớ đến tớ à! ".

" Tớ xin lỗi, cứ tưởng cậu đi với thầy Thượng sẽ an toàn chứ, ai ngờ lại bị một vết cắn to như vậy " Hạ Chi xin lỗi có vẻ rất chân thực.

" Tội quá, vừa mắc bệnh xương khớp lại vừa bị rần cắn. " Câu này cô được Phương Phương nói ra một cách cực kì thương cảm.

Tôi: "...".

Cũng không thể trách hắn được là tại tôi muốn " bắc trước " hắn hái nấm nên mới xảy ra chuyện này.

Không ngờ ở cùng hắn một đêm thôi mà tôi cũng quen luôn chẳng còn ngại ngần gì nữa nhưng hình như mọi người thì khác...

Đến khi trở về nên xe mọi người nên cũng nhiều tôi bị chen lấn xô đẩy kiểu như một con kiến đang đấu tranh với một lũ ruồi.

" Để tôi đưa em lên xe ".

Tôi còn chẳng kịp quay lại nhìn hắn đã nhấc bổng tôi mang vào trong xe với tiếng hú hét của mọi người nhất là mấy đứa mồm to mà mê trai.

15 phút sau khi ngồi lên xe.

Hắn: ngủ gục trên vai tôi.

Mọi người: "... ".

Tôi lập tức bị đem ra xử tử lần hai.

Còn may tôi chưa nói tới hôm qua có nằm cạnh hắn nếu không chắc bị đẩy xuống địa ngục rồi.

Dù đã giải thích một cách không chân thực (thật ra tôi chỉ kể việc ăn nấm, bị rần cắn, hắn riu tôi đi ngắm cảnh) thế mà mấy đứa con gái đã hét ầm ĩ.

Hình tượng của Thượng Quân Ngôn đã tốt xem ra hôm nay còn tốt gấp bội.

Hừ thôi kệ cái lũ " trọng sắc khinh bạn " này đi.

Cuối cùng Phương Phương vẫn đưa tôi về bằng ô tô riêng của nó.

Nhiều khi cảm thấy mình có được mấy đứa bạn như thế này thật may mắn.

Về nhà đương nhiên bị mẹ la một trận ra hồn và còn có ý định cảm ơn Thượng Quân Ngôn may mà " bị " tôi ngăn lại.

" Như Linh! Mai Tiểu Vũ sẽ đến đây "!

Tôi đang ăn suất nửa phun ra nhưng thật sự tôi rất vui.

Thiên Vũ là bạn lúc nhỏ của tôi tự nhiên cậu ấy chuyển nhà đi nơi khác lúc tôi mới tám tuổi, nghe mẹ tôi kể chúng tôi biết và chơi với nhau từ lúc tôi một tuổi. Ba mẹ tôi và ba mẹ Thiên Vũ rất thân nhau. Thiên vũ ba tuổi tôi mới có một đến lúc tôi tám tuổi cũng có nghĩa cậu ấy đã mười một tuổi.

Đã từng có lúc tôi rất mến cậu ấy. Ngày cậu ấy rời đi, tôi đã khóc rất nhiều, cả tháng trời nhốt mình trong phòng, mỗi bữa ăn rất ít.

Nhìn lại những kỉ niệm ấy tôi bất giác mỉm cười đã mười bốn năm trôi qua.

Chắc bây giờ cậu ấy đã trưởng thành đã hai năm tuổi rồi còn gì. Không biết lớn rồi cậu ấy như thế nào? Có đẹp không?.

Sau khi ăn xong, lấy lý do bị đau chân lên tôi lên giường nằm đắp chăn, nhắm mắt chờ ngày mai đến ngày tôi được gặp lại Tiểu Vũ...

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8

Ánh nắng nhẹ chiếu xuyên qua rèm cửa tôi mở mắt bừng tỉnh, ngồi thẳng dậy. Nhất định hôm nay tôi phải trang điểm cho thật đẹp chí ít cũng không mất mặt.

Tôi trang điểm xong diện một cái váy trắng thật dễ thương xuống dưới bắt đầu ăn sáng.

Ba mẹ: "...".

" Hôm nay dễ thương gớm nhì! "

" Dĩ nhiên rồi con gái mẹ mà."

Mẹ từ từ ngồi xuống bàn ăn bắt đầu kể lể vài chuyện hồi nhỏ cho tôi nghe .

Ở đây điều làm tôi sốc nhất, sốc một cách lặng lẽ là " ngày trước tôi và Thiên Vũ có hôn ước ".

Hờ! Sao mẹ không nói sớm chết con rồi.

9 giờ sáng hôm ấy.

Khi tôi đang ngồi vắt chân lên ghế salon xem phim hàn quốc đang đến phân cảnh nữ chính chọc giận nam chính hình như là sắp đến cảnh giường chiếu rồi.

Tự nhiên có một cánh tay từ đằng sau đặt trên vai tôi lay lay.

Tôi hất tay người đó ra nói:

" Bỏ ra, đang hay. "

Người đó lại lay lay tôi thêm lần nữa.

" Bỏ ra, hôn rồi kìa "

Người đó mặt tôi sầm lại trầm giọng nói từng chữ:

" Em đang xem... cái gì thế hả..! "

" Nhìn là biết phim hàn quốc rồi cần gì phải hỏi? "

Ồ?! Khoan đã, sao giọng nói này quen thế.

Tôi chớp ngay cái điều khiển như đang tranh rành vơ vét của cải sau đó tắt ti vi một cách nhanh nhất có thể rồi quay lại.

" Ồ... sao sao.. thầy lại ở đây? "

Tôi nhanh chóng chuyển chủ đề.

" Mẹ em mời tôi tới! "

" Mẹ em? "

" Phải ! "

Trời tôi đã nói không cần cảm ơn thầy rồi mà... ơ mà...!.

" Mẹ em làm gì có số của thầy ? "

" Mẹ em nhờ mẹ tôi bảo giùm "

Cái gì thế này càng ngày càng khó hiểu sao lại mẹ mình....

Suy nghĩ của tôi bị gián đoạn khi một người phụ nữ trung tuổi bước vào.

Tôi nhảy đến ôm trằm lấy người phụ nữ trung niên hết lớn:

" Bác Yến lâu lắm rồi không gặp bác, nhớ bác quá! ".

Người phụ nữ trung niên nhẹ đẩy tôi ra

" Tiểu Linh không ngờ cháu lớn lên dễ thương như vậy ".

" Hi, bác anh Thiên Vũ đâu rồi? ".

" Chẳng phải nó bảo vào đây với cháu trước rồi sao! ".

" Đâu có? ".

Mẹ tôi đi ra ngó đầu tôi một cái " cái con nhỏ này, người ta ở đây còn gì! ".

Mẹ tôi vừa nói vừa chỉ về phía Thượng Quân Ngôn.

Tôi sững lại trong giây lát, cái gì chứ đây thầy giáo của tôi Thượng Quân Ngôn là Thiên Vũ sao.

Trong lúc tôi còn sững sờ mẹ tôi nói:

" Lâu rồi hai đứa chưa gặp nhau, Tiểu Linh đưa Thiên Vũ lên phòng mẹ và bác Yến có chuyện cần nói với nhau. ".

Tôi còn chưa hoàn hồn hẳn đã kéo tôi lên tầng " Tiểu Nha Đầu, đi thôi ".

Tôi mở cửa phòng ngồi lên giường hẳn cũng leo lên ngồi đối diện tôi. Vốn dĩ tôi đã chuẩn bị rất nhiều điều để nói với Thiên Vũ bây giờ còn chẳng dám mở miệng.

Tại sao tôi không nhớ ra rằng Thiên Vũ tên đầy đủ là Thượng Thiên Vũ, đúng là gốc chết đi được.

" Thầy tên là Thượng Quân Ngôn mà sao lại là Thiên Vũ được. ".

" Sau khi rời khỏi đó tôi đổi tên ".

" Tôi còn chưa hỏi tại sao em lại là Tiểu Linh của tôi ấy! ".

Thầy! Có lẽ nên bỏ chữ " của tôi " đi.

Nếu xét về vẻ bề ngoài thì Thiên Vũ cũng không tồi, hồi nhỏ đã đẹp trai giờ còn đẹp trai hơn là vẻ đẹp của sự trưởng thành.

Hắn đưa tay ra trước mặt rồi cọ sát hai ngón tay vào nhau phát ra thành tiếng

" Ngắm người đủ chưa? ".

Tôi: "... ".

" Bác Yến với mẹ em nói chuyện gì dưới đây mà lâu thế, thầy biết không? ".

" Biết! ".

Tôi chỉ là buột miệng hỏi vậy thôi không ngờ hẳn lại biết thật .

" Nói gì? ".

" Chuyện hôn sự của chúng ta ".

Tôi đang đang uống nước bị hẳn nói cho ho sặc sụa, không biết là mình có nghe nhầm không.

" Có cần vui mừng thế không " ánh mắt hẳn có ý cười.

Tôi: "... ".

Biết là hồi nhỏ chúng tôi có hôn ước thật nhưng bây giờ thì chúng tôi lớn cả rồi. Phải hủy hôn nhất định phải hủy hôn.

Tôi định chạy ra khỏi phòng thì bị hẳn ngăn lại.

" Mẹ tôi bị bệnh tim ".

"Bà rất mong đến ngày hôm nay, nếu em xuống dưới nói gì không hay... ".

" Vậy bây giờ phải làm sao? ".

" Đành tùy cơ ứng biến thôi! ".

Hắn vừa nói dứt câu thì mẹ lên kêu hai đứa xuống có chuyện muốn nói.

Hắn đi trước không quên túm lấy cổ áo tôi lôi theo bởi tôi đang đứng im bất động như con khờ .

Gần xuống đến nơi hắn chỉnh lại cổ áo cho tôi, rồi nhẹ nhàng nắm tay kéo nhẹ tôi xuống.

" Trước khi quyết định hôn sự này thì bác nghĩ lên cho Tiểu Linh về ở nhà bác một thời gian để bù đắp tình cảm cho hai đứa cũng để cho Tiểu Linh quen dần với cuộc sống mới ".

" Cái gì ạ! Ở nhà bác... ".

Mới nói đến đây đã bị một cái véo đau cắt da cắt thịt của Thượng Quân Ngôn vào lưng.

" Vui quá, vậy thì tốt quá... " tôi cười như khóc trong sự hài lòng của hai bà mẹ.

Không ngờ mẹ lại đuổi tôi đi sớm như vậy, đã thế còn sắp xếp sẵn hành lý cho tôi mang theo luôn rồi.

Mọi chuyện xảy ra... thật quá nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Tôi lại một lần nữa leo lên chiếc xe BMW này đến một nơi được gọi là biệt thự nhà họ Thượng.

Trên đường hắn chẳng nói gì điệu bộ lái xe quẩn rũ chết người ta mất. Thấy tôi cứ nhìn mãi hắn lên tiếng:

" Đừng nhìn nữa ở nhà nhìn chưa đủ à! ".

Tôi: "...".

" Bây giờ em cứ ở nhà tôi một thời gian đi được một thời gian rồi nói với mẹ chúng ta không hợp nhau chỉ có thể làm bạn như thế được rồi ".

Tôi: "...".

Dừng xe. Hắn xuống xe mở cửa cho tôi.

Nơi tôi đang đứng là biệt thự nhà họ Thượng ư? Những năm qua có lẽ nhà họ Thượng thay đổi quá nhiều.

Căn nhà rất lớn được thiết kế theo kiến trúc cổ điển của Anh.

Nếu nói về cái biệt thự trước của nhà họ Thượng Quân Ngôn thì còn kém xa cái này, không gian rộng lớn, cây cối cũng trong lành mát mẻ nhiều lúc thoảng lại mùi hoa nhài nhẹ nhẹ.

Căn nhà này quả thực ngoài sức tưởng tượng của tôi mà không phải gọi là " biệt thự ".

Đồ đạc của tôi đều được người làm chuyển hết lên phòng.

Bà Yến tiến tới khoác tay tôi khi tôi còn ngây ra ngẩn " nó ".

Bà Yến dẫn tôi vào, có lẽ quan hệ giữa ba mẹ chúng tôi rất tốt bà ấy biết tôi từ bé , lâu rồi không gặp lại, tôi cũng lại rất lễ phép. Hờ,cứ như này chẳng ai gặp là không thích tôi cả.

Bà dẫn tôi đi loanh quanh cuối cùng cũng dừng chân tại một cái bàn đá đặt giữa vườn. Bên kia là nhà bên này lại một cái hồ. Ở đây cái gì cũng có khung khí quả thật rất tốt.

Cùng bà tâm sự hết cả buổi chiều. Tôi có kể cho bà nghe lần chúng tôi gặp lại nhau có kể cho bà nghe hấn là thầy giáo của tôi, còn chèn thêm một số tình tiết tình cò, lén mắt đưa tình (lời của Thượng Quân Ngôn không thể trái lệnh).

Bà Yến tỏ ra rất vui vẻ và hài lòng.

6 giờ tối hôm ấy. Ông Thượng về, tôi đi qua chào ông một tiếng, ông cũng tỏ ra rất vui mừng vì tôi chịu đồng ý đến đây sống.

Không giống với phim điện ảnh bữa tối của nhà Thượng đều do người giúp việc nấu tôi hoàn toàn không phải đụng tay tới.

" Em ăn nhiều vào...".

Hấn gấp cho tôi rất nhiều đồ hầu hết toàn là thịt. Nghe bác Yến nói hấn ghét ăn rau xanh nên tôi làm theo kế hoạch bác Yến bày ra mà gấp rau cho hấn, tôi đáp trả:

" Anh ăn rau xanh nhiều vào, rất tốt cho sức khỏe đấy ".

Hấn quay ra lườm cho tôi một cái ánh mắt hấn muốn nói thêm " Mai lên lớp em chết với tôi ".

Tôi: cười thâm trong bụng.

Ăn cơm xong bà Yến và Bác Thượng kể lại cho tôi, những lần mẹ mắng đều sang nhà bác ở, những lần đi chơi với Tiểu Vũ chẳng may vấp ngã liền bắt Tiểu Vũ công về. Những kỉ ức ấy cũng có lần tôi nghĩ tới thầm nhủ đừng bao giờ quên chỉ là không ngờ Tiểu Vũ ấy lại Là Thượng Quân Ngôn.

Đối với tôi ngoài bố mẹ ra hai bác không khác gì người cha người mẹ thứ hai của tôi rất thương yêu tôi.

Giờ sum họp gia đình kết thúc tôi được Thượng Quân Ngôn mò mẫm lên phòng trong khoảng thời gian 10h đêm.

Tôi bước vào một căn phòng rộng, bên cạnh là thư viện, bàn làm việc ở đây rất rộng.

Tôi quay sang Thượng Quân Ngôn:

"Hai bác thật tốt biết em vẫn còn đi học nên chuẩn bị cho em cái phòng có cái bàn học rộng thế này! ".

" Ai nói đây là chuyên bị cho em ".

" Ô mà em về phòng rồi thầy cũng về phòng đi. "

" Ai nói đây là phòng của em! ". Hấn nói rồi nở một nụ cười hắc ám.

Tôi: "...".

Tôi tức tốc chạy đến mở tủ ra toàn là quần áo của Thượng Quân Ngôn bên cạnh đó là quần áo của tôi. Thì ra từ đầu đây đã là phòng của Thượng Quân Ngôn rồi ư?.

Hấn ngồi xuống bàn làm việc, làm nốt chút công việc còn tồn đọng lại " Em đi tắm trước đi ".

Tôi lôi quần áo ngủ bước vào phòng tắm nửa tiếng sau bước ra.

Hấn cũng đang chuẩn bị đồ rồi từ từ vào phòng tắm. Tôi leo lên giường kéo chăn lên chờ hấn ra để " chia giường ".

Tiếng nước ngừng nam nhân trong đó biết ra... hấn không mặc áo.

Vòng ngực rắn chắc trên cơ thể vẫn tồn đọng những giọt nước. Rất rất quyến rũ.

Tôi vội lấy chăn trùm kín đến mắt nói:

" Sao thầy không mặc áo vào hả? ".

Nói thế thôi chứ không nhìn phỉ lăm >.<.

" Hờ, quen rồi ".

" Em cũng biết đấy, thói quen khó sửa lắm ".

Nói xong hấn lên giường nằm xuống giết lại tắm chăn ở tay tôi nói:

" Định như thế đến bao giờ "..

" Á, chần của em ".

" Chần nào của em? ".

Hắn tắt đèn rồi mà tôi vẫn ngồi đấy.

Cuối cùng hắn kéo tay tôi nằm xuống nói " Ngủ đi! Mai em không định đi học à! ".

Đêm dài lắm mộng lần thứ hai lại trôi qua.

Sáng ra tôi lại bị đánh thức bởi hắn đang thở vào tai tôi, hắn đang vòng tay qua người tôi còn tôi đang áp sát vào... ngực hắn.

Quả nhiên trai gái ngủ chung một giường quả không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Bây giờ cảm giác của tôi không khác gì lần trước chỉ muốn đập bay hắn xuống giường. Nhưng mà sao? Nhưng mà phải nhin...nhin thầy giáo mà đắc tội hạ hạnh kiểm thì sao?.

Mọi chuyện ngày hôm qua xảy với tôi tựa mơ hồ. Ngày hôm qua tôi gặp lại hai bác, gặp lại người bạn hồi nhỏ của tôi Thượng Thiên Vũ.

Đến tận giờ tôi vẫn không thể tin con người này đã nằm ngay bên cạnh tôi. Tôi còn cứ ngỡ chúng tôi sẽ không gặp lại nhau nữa.

Có một lần khi tôi còn là một đứa trẻ mẹ tôi có nói:

" Con gái à, rồi một ngày con sẽ phải kết hôn, rồi sẽ có một ngày mẹ sẽ không ở bên cạnh con nữa! ".

Cơ mà lúc đó tôi vẫn là một đứa bé ngây thơ, vẫn là một đứa trẻ trong tư tưởng không thể thiếu mẹ trong cuộc sống.

Đôi mắt mẹ hơi đỏ rom róm nước mắt, tôi cứ tưởng sắp phải xa mẹ thật lên ôm mẹ òa khóc:

" Không đâu mẹ ơi! Con ở cùng mẹ cơ! ".

" Cái con bé ngốc này, mai sau mẹ không còn nữa thì con cũng cần một người bên cạnh cả đời chứ! ".

" Vậy con sẽ kết hôn với anh Thiên Vũ như vậy chẳng phải sẽ được ở gần mẹ sao! ".

" Được được! "

Là như thế đấy, đến hôm sau khi tôi từ trường quay về thì vị " hôn phu " của tôi đã đi mất rồi. Mấy ngày đầu khi hắn đi tôi sống rất khó khăn, cô lập chẳng chịu chơi với ai cả.

Ánh sáng phản chiếu từ bên ngoài khuôn mặt hắn thật đẹp. Nàn da trắng môi cong lên nếu không phải bà Yến xác nhận thì tôi sẽ không tin đây là Thiên Vũ.

Vòng tay tôi bắt giác xiết chặt hắn, cái cảm giác này thật sự rất dễ chịu, rất thoải mái, cảm thấy ấm áp đến lạ thường. Tôi nhắm mắt lại định rằng sẽ tận hưởng cái cảm giác kì lạ này một chút nữa thì:

" Em còn định ngủ đến bao giờ hả? Dậy đi học? ".

Tìm tôi nhảy thót lên, hắn...hắn đã dậy rồi sao.

Tôi ngồi bật dậy chạy thẳng vào trong nhà vệ sinh đóng cửa lại. Mặt tôi đỏ bừng lên ' sao hắn lại dậy đúng lúc đấy chứ '.

Cuối cùng suy nghĩ vớ vẩn trong đầu tôi cũng bị ép cho nằng xuống. Tôi bắt đầu chuyển bị đến trường.

Bước ra đã thấy Thượng Quân Ngôn thay xong âu phục có lẽ hắn dùng nhà vệ sinh bên phòng đọc sách.

" Tiểu Linh, xuống nhà ăn sáng ".

Vừa xuống đến nhà bác Yến đã kéo tay tôi lại bàn ăn, múc cho tôi một tô cháo lớn. Híc đúng là bà mẹ thứ hai của tôi mà.

Tôi ngoan ngoãn ăn dù biết là ăn không hết, Thượng Quân Ngôn cũng ngồi xuống ăn nhưng lần này hán ăn "rau xanh".

Bà Yến vui ra mặt...

"Tạo con chờ Tiểu Linh đi học nhé! "

Tôi: đang ăn cũng phải phun ra.

Hán: Dạ!.

Cơ mà không để hán đưa đi thì chẳng lẽ đi bộ, chuyển nhà rồi lại phải mất đến 5km chứ trả chơi.

Cứ suy nghĩ vẩn vơ tay thì cứ dứt dần những thìa cháo vào miệng kết quả ăn hết lúc nào không hay. Bà Yến tỏ vẻ trầm trồ thán phục, còn hán khỏi nói cũng biết là đang gặt gặt.

Bà Yến rất chu đáo còn chuẩn bị cả hộp cơm trưa cho tôi và Thượng Quân Ngôn.

Lát sau, tôi lại vinh hạnh một lần nữa được ngồi trên em xe yêu quý sang trọng BMW. Cái xe này chắc chắn không rẻ gì! Cứ nghĩ đến việc được ngồi lên đồng tiền đưa đến trường thế này cảm thấy hưng phấn hẳn lên.

Bây giờ tôi mới để ý, xe chạy rất êm, tốc độ cũng không hề tồi quá là xe đắt tiền.

Chưa gì đã gần đến trường tôi nhắc hán trước:

"Cho em xuống ở cổng trường nhé!? " mắt công mấy đứa bạn biết thì to chuyện.

"Được! "

Đến gần cổng trường tôi tia được...

Ồ! Thật là "may mắn" chúng bạn yêu quý đang đứng ở cổng trường và giờ tôi mới nhớ hôm nay lớp có đặt pizza.

Tôi xuống xe trong sự yên bình tại cửa kính xe kín không nhìn rõ người bên trong mấy đứa bạn tôi chỉ hỏi "nhà hôm nay giàu thế! Có cả ô tô". Tại bình thường tôi hay đi bộ.

Tôi đắc ý:

1. Cái thứ nhất là không bị ai phát hiện ra tôi đi cũng Thượng Quân Ngôn.

2. Tôi định khoác lác vài lời rằng "Đây là xe nhà tôi".

Chưa kịp mở lời cửa kính ô tô đã mở ra bên trong đương nhiên là Thượng Quân Ngôn, "thầy yêu" của mấy trò.

"Tiểu Linh! "

Hức! Gọi quay lại đã đủ chết rồi lại còn gọi là "Tiểu Linh" thôi chết thật rồi.

Tôi thất thần quay đầu lại.

"Em quên hộp cơm trưa này".

Bây giờ có phải không quay lại là không được không?

Tôi "dạ" một tiếng rồi cũng quay trở lại lấy hộp cơm trưa cho lại vô túi.

Như mọi người đã biết đây cuộc xử tử thứ 3 sắp bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Lần này không đơn giản như mấy lần trước. Đến cả Hạ Chi cũng tra hỏi tôi.

" Cậu, cậu! Tại sao thầy Thượng lại trở đến trường, chẳng lẽ... ". Nói đến đây nó ấp úng không nói nữa

Cả lớp: hùa theo.

Tôi: " Không phải như mấy cậu nghĩ mà " nói là nói thế thôi chứ sự thật có lẽ chúng nó cũng không thể ngờ.

Một người trong đám đông lên tiếng:

" Mau giải thích lý do đi, hãy cho bọn tớ một lý do thích đáng, nếu không bọn tớ sẽ không tin đâu ".

Tôi còn đang ấp úng thì thầy giáo " của " lòng học sinh trường tôi bước đến.

" Tôi gặp em ấy ở đoạn đường A, hình như là chân hơi đau đi lại có vẻ khó khăn nên tôi tiện đường đưa đến trường! Các em tin chứ? ".

Đám đông: " Dĩ nhiên tin rồi! Sao có thể nghi ngờ lời thầy! ".

" Tốt! ".

Đúng là lũ mê trai, rõ ràng lúc này tôi chạy như bay ra khỏi ô tô chúng nó cũng nhìn thấy mà bây giờ soái ca nói một cái là tin sái cổ.

Và rồi từ đây mọi người nhìn tôi bằng ánh mắt thương cảm.

Tiết học của Thượng Quân Ngón.

Hắn đứng lên bực giảng liếc liếc vào quyển sách một lát rồi nói " Một bạn lên bảng viết lại định nghĩa A ".

Cả lớp đông như vậy mà ai cũng im thin thít. Tôi thấy ánh mắt hắn cứ nhìn vào tôi, tôi liền nhìn lại bằng ánh mắt " Đừng gọi em, em không biết làm đâu! ".

" Sao Như Linh, lên bảng! ".

Hức, tại sao đã bảo không biết viết rồi cơ mà.

Tôi khó khăn đứng dậy. Ánh mắt cả lớp hướng về phía tôi.

Đi qua hắn tôi còn nhìn hắn nói thầm - Đã bảo không biết viết lại còn.

Dĩ nhiên là tôi chẳng viết được chữ nào cả. Chưa bao giờ một học sinh giỏi của lớp lại mắc phải.

" Không viết được à? ".

" Dạ... dạ ".

" Ra hành lang đứng ".

Cả lớp đang nhìn tôi một ánh mắt người cười người khinh bỉ. Một học sinh giỏi như tôi chưa bao giờ phải... Thiên Vũ anh là bạn thân hồi nhỏ của tôi, là bị hôn phu của tôi anh nở lòng nào nhìn tôi bị khinh bỉ như thế. Híc!.

Ừ thì đi, bây giờ thì có thể làm việc làm gì khác chứ. Đã 22 năm trôi qua chưa lần nào tôi ấp úng như thế càng chưa phải ra hành lang đứng lần nào.

Tự nhiên mắt tôi cứ cay cay, thật sự muốn khóc mà không khóc được, tôi ra ngoài đóng cửa lớp lại. Cứ đứng ở đó! Đứng như một khúc gỗ.

Vừa hết giờ

Hắn còn chưa kịp ra khỏi lớp Phương Phương đã vội chạy.

Rầm! Cái cửa bật mạnh ra cả lớp ai lấy giật bản mình. Hôm nay lớp trưởng nhìn... sợ quá.

Vừa nhìn thấy lớp trưởng mặt tôi đã xịu xuống. Nó kéo tay tôi chạy ra vườn phong ngồi xuống cái ghế dưới tán lá. Bắt đầu hỏi:

" Thế nào? Buồn không!? ".

Tôi chẳng nói gì chỉ gật đầu. Tâm trạng có vui lên chút ' thì ra vẫn còn một người hiểu tôi không khinh thường tôi, chẳng những vậy còn là thiên kim tiểu thư một tập đoàn, quả là tôi có sức hút quá mà '.

" Ủ! Mà thầy Thượng làm thế hơi quá đáng? Cơ mà tớ có chuyện muốn nói với cậu này? ".

Tôi chỉ gạt đầu cúi xuống nhặt chiếc lá phong - cái lá của tuổi học trò, theo hướng gió mà rơi xuống.

"Mai chúng ta có bài thi toán hình! "

Tôi vẫn thản nhiên nhặt thêm vài chiếc lá nữa "Ừ, như mọi lần cậu cho tớ chép bài nhé!".

Nó áp úng một lát cuối cùng cũng nói được:

"Thầy nói lần này sẽ chặt hơn, sẽ... sẽ đảo phòng từ học sinh năm nhất đến năm cuối! "

"Nếu đã như vậy không phải tớ ngồi phòng 101 còn cậu ngồi phòng 105 đấy chứ ".

"Ừ" giọng nó vẫn cứ áp úng.

Những cái lá phong trên tay tôi rơi xuống, rớt lại trên thảm cỏ mềm mại.

"À, à thầy nói thầy sẽ cho đề dễ thôi cậu đừng lo nha, về nhà học lại các kiến thức cơ bản đi. "

Thấy tôi chưa khá lên là mấy nó lại nói tiếp " Không sao đâu mà, điểm số lần này chẳng quyết định được gì mấy đâu, cũng chẳng làm ra trường thất nghiệp được đâu. "

Tôi muốn làm bác sỹ nếu cứ trong tình hình này thì chắc chắn tôi sẽ....

Hết giờ

Tôi leo lên ô tô của hấn đeo tai phone nên mục đích là đi nhò. Còn chẳng buồn liếc hấn đến một cái.

Vừa về đến nhà tôi đã mở cửa xe chạy thẳng lên phòng mở sách ra ôn. Kì thi này thật sự quan trọng với tôi lắm.

Hấn bước vào mở máy tính có vẻ là làm đề, hỏi tôi:

" Có cần giúp gì không? "

Tôi: "...".

Thấy tôi không trả lời hấn lại nói:

"Nha đâu? "

" KHÔNG! "

Rồi cứ thế không gian yên tĩnh đến tận tối.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Cứ thế sau khi ăn cơm xong chúc hai bác ngủ ngon rồi tôi lại leo lên phòng học tiếp.

Ngồi vào bàn mà càng nhìn càng buồn ngủ càng nhìn càng chẳng hiểu mống gì.

Còn hấn thì cứ thản nhiên ngồi trên giường bấm bấm máy tính.

Hừ! Ra đề dễ nhì.

Tôi gấp sách lờ đờ leo lên giường chùm chằn lại.

" Sao thế không học nữa à ".

Hấn nhú mày.

Tôi cũng chẳng buồn trả lời hấn.

Khung khí trong phòng cứ chìm dần vào im lặng chỉ có tiếng bàn tay ai lách tách bên máy tính.

Cứ thế tôi ngủ thiếp đi.

Ánh nắng chiếu qua cửa sổ, xuyên thẳng vào mắt khiến tôi giật mình tỉnh dậy.

Đã ... đã 7:05 rồi. Chết 7:30 vào phòng thi rồi. Nhìn quay đã chẳng thấy hấn đâu nữa. Híc, cái tên hách dịch này sao không gọi tôi dậy chứ.

Tôi mở cửa tủ lấy đồng phục ra rồi chạy đến mở cửa phòng tắm.

Lấy cái tìp đánh răng ra tôi mắt nhắm mắt mở nhìn ra bên cạnh. Hấn.. hấn đang thay quần áo kìa.

Chẳng... chẳng lẽ hấn cũng dậy muộn.

" Aaaaaaaaaa! ".

Cái tên này nếu muốn thay đồ thì phải khóa cửa lại chứ, thật là hết biết.

Cầm đồng phục bay ra khỏi phòng đóng sầm cửa lại.

Tôi đỏ mặt chạy sang phòng đọc sách dùng phòng tắm bên ấy.

Đến trường.

Phuong Phuong chạy đến bên cạnh tôi " Thế nào tối qua có ôn được gì không! ".

" Chút, chút! ".

" Hầy, thế là được rồi tẹo cố gắng lên nha, vì tương lai của cậu, vì... ".

Tôi: "...".

" Thôi tó vào phòng thi đây! Tẹo gấp nói chuyện. "

Tôi cắt ngang câu nói của nó nhanh chân rẽ qua một bên.

Tôi lướt qua một lượt cả lớp toàn là học sinh năm thứ hai lớn tuổi lắm thì là năm ba.

Theo số báo danh thì tôi ngồi một mình tại bàn cuối.

Một lát sau giám thị bước vào cũng chẳng nằm ngoài dự tính của tôi " Thượng Quân Ngôn ".

Khi đề được chuyển xuống chỗ thì tôi đã ngây người ra ' ừ! Đề này " dễ lắm! ". Cái đề này mà ôn kiến thức cơ bản được à! Mà phải ôn kiến thức nâng cao.

Thời gian tính giờ bắt đầu. Thí sinh được làm bài trong 90 phút.

Tôi cắm đầu vào làm bài đã 30 phút trôi qua mà tôi mới làm xong phần trắc nghiệm.

Tự luận ời! Mày giết tao đi.

Phòng có rất ít những người học năm bốn rồi có vài người thi cách xa nhau đến cả mười bàn. Muốn hỏi bài e là rất khó.

Giám thị " Thượng Quân Ngôn " tau cầm tờ đề bắt đầu đi tuần tra cả lớp một vòng.

Cuối cùng hấn ngồi lại ở chỗ tôi.

Tôi quay sang nhìn hấn nói thầm " Câu này làm thế nào? ".

Hấn nói lớn " Không biết làm à! ".

Tôi ngượng đến chín mặt dẫm vào chân hấn một cái.

Giương mặt biểu thị rõ sự đau đớn quay sang nói thầm với tôi:

" Sao tưởng giận! ".

"Ừ thì có thể là giận nhưng mà tình thế cấp bách không thể có việc 'cá nhân' vào".

Hắn chỉ cười nhạt cảm tò đề của tôi lên rồi đưa tờ đề của hắn cho tôi.

Ờ? Đây không phải đề mà là giải! Đã hiểu ý hắn tôi cầm đầu vào chép.

Đến khi xong mới để ý cuối tờ giải có chữ rất nhỏ: _

"Tôi xin lỗi!".

Tự nhiên trong lồng ngực tôi có chút rung động cái cảm giác cứ nhói nhói ở tim mà tôi chưa bao giờ phải trải qua bao giờ.

Tôi chỉ bắt giác mỉm cười, mang bài lên nộp rồi ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên tôi làm bài nhanh đến thế thừa "hắn" 5 phút.

Tôi vừa ra ngoài đã gặp Hạ Chi mặt nó nhăn nhó:

"Đề khó quá nhỉ!?"

Tôi gật đầu tỏ vẻ đồng cảm.

Hai đứa cứ đứng đấy thờ dài cho đến khi Phương Phương bước ra, nó dơ tay vẫy hai chúng tôi.

"Này, các cậu đề hôm nay dễ quá nhỉ!"

"Con dị người!". Hạ Chi nói, cơ mà chỉ có tôi nghe thấy câu đó.

Cuối cùng mấy đứa cũng đi ăn mừng thi xong tiền ăn đương nhiên là Phương Phương trả.

Đến giờ leo lên xe, tâm trạng vui hơn sáng nhiều lắm. Nhìn thấy hắn tìm tôi lại thót lên, cũng chẳng biết tại sao lại như thế.

Vẫn như mọi hôm sau khi thắt dây an toàn tôi lại đeo tai phone, tôi hết giận hắn rồi nhưng mà là con gái phải làm dáng chút chứ.

Đầu tiên hắn cười cười, lát sau dừng hẳn xe lại. Không thắt dây an toàn có lẽ tôi đập đầu vào cửa xe.

Hắn dứt tai phone của tôi ra

"Còn giận hả!?"

Tôi chẳng nói gì, hắn lại nói tiếp.

"Đeo tai nghe hại cho tai lắm, từ nay cấm em đeo tai nghe, không nghe lời trù gièm lần này".

Tôi: "...".

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Bỏ thì bỏ!.

Tôi cũng chẳng nói gì lấy tai nghe từ trong tay hắn cất vào cặp. Phía trước thẳng tiến không chớp mắt.

Thượng Quân Ngôn: "...".

Chuyên mục "về nhà" của tôi là sự vui mừng còn hắn thì chắc là... hầy người ta có câu "khổ trước sướng sau" quả là không sai. Tôi thì ăn uống xem tv hắn thì ngồi chấm bài.

Buổi chiều thư giãn của tôi nhanh chóng trôi qua, tối đó cả nhà ăn cơm sớm.

"Thiên Vũ nên phòng đi!".

Tôi vờ nũng nịu hấn, nhìn về mặt hai cụ vui đáo để.

Cứ thế tôi kéo hấn lên.

Lúc mở cửa phòng hấn cười gian tà hỏi tôi " Hôm nay lên phòng sớm thế! Định làm gì hả?".

Tôi chẳng nói gì gật đầu mở cửa phòng.

Kéo hấn lên giường rồi chộp lấy cái điều khiển " Có phim mà vừa mới ra không em giám xem một mình lên kêu thầy xem cùng cho đỡ sợ ".

Thượng Quân Ngôn: "...".

" Đi chấm bài tiếp đây."

Tôi cố kéo tay hấn lại, kéo thật mạnh... còn hấn thì dùng sức chạy thoát thân, cuối cùng chỉ cần tôi thả nhẹ tay hấn đã có thể bay về cuối chân trời mà lao thẳng về phía cái bàn.

Càng nhìn càng tức cười.

Tôi nằm trên giường bò ra mà cười.

Hấn: "...".

Tôi cười rất thoải mái dù gì đây cũng là Thiên Vũ người thân thuộc với tôi bấy lâu nay.

Hấn tiến lại gần chỗ tôi " em... em..".

Xoạt!.

Hấn đã... trượt chân... bởi vỏ.... khoai sây tôi vút bừa ra hồi chiều. Và... hấn đã ngã vào người tôi. Mặt hấn... chạm mặt tôi, môi hấn... chạm môi tôi.

OMG!.

Tay chân tôi cứ cua cua lung tung cuối cùng cũng chạm được mục tiêu đẩy hấn ra.

Cho dù hơi có ngượng týt! Nhưng việc này là do tôi gây ra! Là do tôi không vút vỏ khoai sây đúng nơi quy định.

Tôi kéo chăn nên trùm lại quá đầu hấn đang ngoi dậy nói:

" Xin lỗi, bỏ chăn ra đi. "

5 phút sau.

" Thôi mà, tại em ấy, để tôi xem phim mà với em được chưa? ".

Nghe đến phim ma là tôi đã bật khỏi chăn ngay cũng định là làm thế tại trong chăn quả là ngột!.

Cơ mà hôn hấn tôi cũng không có thiệt, người thiệt có lẽ phải là hấn.

" Được! ".

" Em trò mặt nhanh thế à! ".

Tôi: "...".

Nhanh chóng vớ lấy điều khiển tôi ấn tên phim ma mới nhất. Mới đầu mỗi người ngồi một mép giường.

Phim chiếu được mười phút, hấn vẫn ngồi đó tôi đã dịch vào nửa giường.

Mười năm phút khi phim chiếu: Chúng tôi đã không còn khoảng cách.

Không thể nói " chúng tôi " vì từ này chỉ có tôi dịch lại.

Đến phân đoạn bạn " ma " xuất hiện tôi chỉ còn mức ôm chặt cánh tay hấn. Còn hấn thì cứ cười.

" Chỗ kia đánh phần còn bị nhạt kia! ".

Tôi: "...".

Thật là tội cho bạn "ma" đã đóng phim ma người xem không sợ lại cười. Nếu ai cũng như hấn thì có lẽ phim ma không cần phải ra đời.

Kết thúc bộ phim

"Em ngủ đi, tôi đi chấm bài nhé!" hấn vừa nói vừa vỗ vỗ cái đầu hơi run của tôi.

"Cẩn thận bị giết nhớ!".

Hấn vừa nói vừa cười ha hả

Nhớ lại phân cảnh 'nữ chính nằm trên giường chằm chằm mà vẫn còn bị giết'.

Hấn... hấn đúng là đồ... độc ác!

"Mai đi nha, mai rồi chấm."

Nói là làm tôi kéo hấn nằm xuống tay ôm chặt lấy cánh tay hấn, gần như không cho cử động.

Hấn vẫn cười, vừa cười vừa ôm tôi!

Thiên Vũ không ngờ có lúc anh lại ấm áp đến thế.

Trước mắt tôi là hình ảnh của tôi và Thiên Vũ hồi nhỏ, tôi thường lôi hấn ra chơi búp bê, chơi trò gia đình.

Hình ảnh cứ nhạt nhạt rồi mờ dần, mờ dần.

Dậy đi! Dậy!.

Hấn của thực tại đập thẳng vào mắt tôi khiến tôi tỉnh lại sau mộng đẹp, đêm dài.

Hôm nay hấn không có tiết dạy nhưng vẫn đưa tôi đến trường như bình thường. Điều này khiến không ít học sinh nghi ngờ chúng tôi.

Mấy ngày gần đây thì quả thật không thể qua mặt được nữa. Giương mắt của tôi bây giờ là nỗi toàn trường.

"Lần này trác hết đầu chân rồi nhĩ!?"

Đám con gái trong lớp tôi ủa ra tra hỏi. Hấn cũng đang đứng ngay sau tôi.

Tôi thoáng qua thấy vẻ mặt của Phương Phương và Hạ Chi có thoáng ngạc nhiên, đúng rồi chúng nghĩ tôi vẫn rất ghét Thượng Quân Ngôn.

"Như Linh em giải thích đi!"

Tôi: "...".

Giải thích? Giải thích kiểu gì? Chẳng lẽ bảo tôi ở cùng nhà với anh ấy, ngủ cùng giường với anh ấy hay đã từng hôn anh ấy.

Nghe thấy hấn nói thế mấy đứa con gái càng nghi ngờ hơn, chúng nó nhìn tôi bằng cái ánh mắt không 'cần nói cũng biết hai người mờ ám' làm tôi phát điên lên.

"Thầy... Thầy Thượng với... với tớ là.... là....".

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

"Anh em!"

Tôi quay lại khoác tay hấn "chính xác là anh trai tớ!"

Hấn: * cười *

Từ đầu đến cuối hắn vẫn mỉm cười. Đúng rồi bây giờ ngoài cười ra còn có thể làm gì!

Há hốc! Há hốc miệng là gì tôi từ nhỏ chưa được nhìn thấy lần nào bây giờ thì nhìn thấy rồi. Tôi thậm tự khám phục bản thân.

Nhưng... nhưng bên cạnh những con mắt trằm trồ, ngạc nhiên. Quanh quần đầu đó vẫn có hai cặp mắt tối lại chẳng phải đó là Hạ Chi và Phuong Phuong?.

Ừ thì đúng rồi, ở đây chỉ có chúng nó biết tôi không có anh trai.

"Đừng bao giờ nghi ngờ tớ nữa nhé! "

Nói rồi tôi bước xuyên qua khối đám đông kéo Hạ Chi và Phuong Phuong đi.

Đám đông cũng từ từ di tản hẳn rồi cũng đi.

"Sao? "

"Cậu và thầy Tống không lẽ có quan hệ mờ ám". Hạ Chi nên tiếng tiếp sau lời nói của Phuong Phuong.

Từng chiếc lá cứ nhẹ rơi. Ánh nắng chiếu xuyên suốt qua những tán lá.

"Thật ra... tớ cũng không muốn dẫu các cậu nữa. "

Hạ Chi cười gian "hóa ra là có quan hệ thật ".

Phuong Phuong tiếp ngay "giỏi thế! Yêu được cả thầy, đã thế lại cực soái!."

"Cũng không hẳn giống như các cậu nghĩ! "

Phuong Phuong bày ra vẻ mặt không tin tưởng "Hôn chưa cực cực? "

Tôi gật đầu "rồi ".

Về mặt Hạ Chi như sắp bóp chết tôi "không giống với chúng tớ nghĩ? Còn hơn như thế nữa phải không?".

Mặt Phuong Phuong méo mó "Đừng nói với tớ hai người sống cùng nhà! "

"Có gì đâu! Sống cùng nhà ngủ cùng giường! "

Vừa dứt câu Phuong Phuong lao ra bóp cổ tôi không thương tiếc, đã không cần Hạ Chi còn "bóp chết nó đi, bóp đi. "

OMG!

Tôi thở dốc, nước mắt nước mũi dàn dụa.

"Không hẳn như các cậu nghĩ... đừng hiểu lầm ".

"Còn già mồm hử? ". Cậu nói ác độc phát ra từ miệng Phuong Phuong.

"Cho cậu 3 phút để giải thích! "

Tôi kể cho chúng những gì chắc độc giả cũng biết! Từ chuyện bạn thân từ nhỏ đến cái lần đầu tôi hôn hắn trên sân thượng rồi cả vị hôn phu, sống cùng nhà, bài khiển tra không thể thiếu là cả chuyện tối qua.

Mặt chúng chuyển từ ngơ ngác sang ngạc nhiên từ ngạc nhiên đến ngọt ngào lúc thì khuôn mặt tối sầm.

"Cậu... cậu cảm thấy thế nào! " Hạ Chi nhẹ giọng.

"Thế nào là thế nào? "

Phuong Phuong cắt lời ngay:

"Cảm thấy vị hôn phu của cậu thế nào?!. " giọng có hơi gắt xem ra còn phần khích hơn cả tôi.

"Bình thường! "

"Với một người như thầy? Ôn nhu? Hiền dịu? Cậu thực sự không có chút dung động sau hai lần hôn một soái ca như thế!? ".

"Đã thế còn là bạn thân hồi nhỏ? "Phuong Phuong tiếp lời ngay.

"... Thật ra tớ cũng chẳng biết cảm giác của tớ đối với Thiên Vũ là gì nữa!?" "

" Thiên Vũ??? ". Hạ Chi nói

" Chẳng Lê là tên lúc nhỏ của thầy Thượng? "

" Ủ! " tôi gật đầu.

" Phải rồi, hai người rất thân. "

" Lúc hấn đi cậu đau đớn! Lúc hấn về, cậu cảm thấy thế nào!?" "Hạ Chi hỏi.

" Vui, háo hức."

" Nếu một ngày thầy Thượng biến mất hoàn toàn trong cuộc đời cậu, cậu sẽ cảm thấy thế nào? "

" Hấn vẫn còn rất khỏe mạnh, chưa chết được đâu !"

" Cậu...! " Phuong Phuong lớn tiếng.

" Hầy, hầy " tôi thở dài của tay ra hiệu cho nó bớt giận.

" Thật ra tớ cũng không biết nữa, nếu một ngày Thượng Quân Ngôn biến mất hoàn toàn, nếu một ngày tớ không còn được gặp hấn nữa! Liệu tớ có đi tìm hấn không? Chính tớ cũng không biết trong tớ đang nghĩ gì! "

Năm giây im lặng.

" Đã bao giờ các cậu cảm nhận được hương vị ngọt ngọt của socola trên cơ thể của một ai đó, đã bao giờ các cậu cảm thấy một ai đó ấm áp như ánh mặt trời! "

Thiên Vũ bị bệnh? Thượng Quân Ngôn bị bệnh? Ủ, hình như hấn bị bệnh thật có vẻ dạo nào áp lực nhiều, vừa phải chấm bài dạy học ở trường rồi còn đến bệnh viện nữa.

Tôi vừa mở cửa bước vào phòng đã thấy hấn nằm gục trên bàn mặt hấn đang đỏ lên.

Tôi vội chạy lại gần hấn hỏi:

" Thầy! Thầy sao thế? "

Giọng hấn nghe mệt mỏi " Vẫn ổn. "

Tôi lấy tay sờ lên trán hấn ' sao lại nóng thế này, sốt cao quá, bảo sao hôm nay lái xe nhà họ Thượng lại đến đón tôi '.

" Thầy sốt cao quá! Làm sao đây? " tôi hoảng loạn.

Vừa nói tôi vừa lay hấn, để tay hấn nên cổ tôi cho hấn nằm xuống giường.

" Em đi gọi bác sĩ! "

Tôi quay người tìm điện thoại thì bàn tay hấn nắm lấy bàn tay đang run rẩy của tôi.

" Không cần, để tôi chỉ em được rồi! Đừng quên tôi cũng là bác sĩ! "

" Như vậy sao... "

" Được! " giọng nói yếu ớt của hấn vẫn khẳng định.

" Xuống nhà lấy hộp y tế nên đây! "

" Dạ. "

Vừa nói dứt câu tôi đã chạy ra mở cửa phòng xuống tủ thuốc lấy hộp y tế lại. Tôi cũng có ước mơ trở thành bác sĩ, cái ước mơ ấp ủ bấy lâu nay . Nhưng thực sự trong hoàn cảnh này, tôi run rẩy, sợ hãi lần áp cái đầu! Chẳng phải tôi đang lo cho hấn, tôi đang cảm thấy đau lòng khi hấn bệnh, đây là

cái cảm giác gì? Muốn khóc quá!.

Tôi cầm hộp y tế chạy rất nhanh, mở cửa phòng bắt gặp hình ảnh hấn với hơi thở mệt mỏi, vài cúc áo đầu đã được gỡ xuống!.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

"Vào nhà tắm lấy khăn ẩm và một chậu nước. "

Tôi cố gắng rời mắt khỏi hấn, đặt hộp y tế cạnh giường.

" Bắt đầu từ việc chọn thuốc ", hấn chỉ cái nào tôi lấy cái đó. Sau đó từ từ nâng hấn dậy, đưa thuốc vào miệng hấn, những hành động này khiến tim tôi có chút nhói lên. Có phải do tôi quá đa cảm?.

" Cởi áo ra! ". Hấn lên tiếng phá tan bầu không khí trầm lặng.

" Hở? ". Tôi tròn mắt nhìn hấn rồi lại nhìn áo của mình, hai tay giữ chặt lấy áo.

" Áo tôi! Muốn hạ sốt cần lau qua cơ thể! " Hấn nhìn tôi bằng cặp mắt ti hí.

" À! " Tôi bỏ tay khỏi áo mình ra .

" Đang nghĩ gì trong đầu đấy ? ".

Tôi ngại đến chín cả mặt xua xua tay, nói: " không, không có gì mà! "

Ồ, cơ mà...

Tôi cởi từ từ từng cúc áo trên cơ thể hấn, cứ thế vòng ngực rắn chắc của hấn hiện ra trước mắt tôi như đi thám hiểm vùng đất mới. Đây là tại cởi áo nên mới thấy ngại như thế chứ bình thường tôi nhìn suốt còn gì!

lấy khăn ẩm lau qua lau lại hai cánh tay cho hấn rồi cuối cùng cũng chuyển sang vòng ngực rắn chắc...!

Tôi vừa lau mà mặt cứ đỏ nên hấn vẫn nhắm mắt, nói:

" Ngượng cái gì! Em đã chạm vào tôi bao nhiêu lần rồi hả?! "

Cái gì! Thì ra những lúc tôi lén chạm vào hấn... còn tưởng hấn ngủ rồi.

Mặt tôi còn đỏ hơn lúc này, chỉ tiếc là không có cái hồ nào mà chui vào.

Hấn: "...".

" Được rồi, được rồi, thầy ngủ đi nha! Ngủ cho hết bệnh ".

Tôi vừa nói vừa lấy cái khăn ẩm đắp lên trán hấn.

Hấn gạt một cái rồi nhắm nghiền mắt lại. Ngồi nhìn hấn một lúc thấy hiện tại mình chưa giúp được gì thêm nên đi ra phòng sách chuẩn bị bài học ngày mai.

Mở cửa phòng đọc sách ra, đối diện với cái bàn là khung cảnh tuyệt đẹp bên ngoài, trong lòng tôi chợt nghĩ về mấy điều xa xăm!

Nếu một ngày tôi phải rời xa hấn, nếu những chuyện này chưa từng xảy ra liệu tôi có buồn? Có khóc!.

Một cô gái đang được cái nắng chiều tà hôn lên mái tóc!

Cuối cùng thì tôi cũng làm hết bài tập, bây giờ cũng đã 17:30 phút chiều. Tôi xuống bếp tự tay nấu cháo cho hấn! Hôm nay bác Yến ra ngoài nên ở nhà cũng hơi yên tĩnh.

Tôi mở nhẹ cửa phòng, nhẹ tiến đến giường ngồi cạnh hấn.

Hắn vẫn đang ngủ! Khuôn mặt lúc đang ngủ của hắn được ánh chiều tà chiếu vào thật sáng, hắn thật sự... quá đẹp.

Tôi đặt bát cháo bên cái kệ để đồ bên cạnh. Nhìn hắn ngủ như thế này tôi thật sự không nỡ kêu hắn dậy.

Tôi chạm tay lên trán hắn, chạm cả vào mái tóc đen của hắn, hắn đã hạ sốt nhiều rồi.

Tôi cứ ngồi đấy nhìn hắn mãi, tại vì hắn mà khi này tôi nhồi mãi mới được mấy chữ vào đầu!

Càng nhìn hắn tôi càng bị thu hút. Càng nhìn càng cảm thấy ấm áp, cái cảm giác ngọt ngọt ấy lại hiện lên trong người tôi một lần nữa,...

Ánh nắng cứ thế chiếu vào, tôi cứ nhè nhẹ đặt đôi môi nhỏ bé của mình dần dần tiến đến cạnh bờ môi của Thiên Vũ. Chỉ cách 2cm nữa là môi tôi chạm môi hắn vậy mà...

" Em làm gì đấy? "

Tôi giật nảy mình, nhìn thẳng vào mắt hắn, tim tôi... nó đang đập một cách loạn nhịp. Nào ơi! Máy hoạt động đi chứ!

Tôi vội ngồi thẳng dậy " À! Muốn xem thầy đỡ sốt chưa ấy mà! "

" Bằng cách nào?! "

Hắn càng hỏi tôi lại càng cảm thấy sợ, tôi nổi đóa " Chẳng bằng cách nào cả! "

Hắn chỉ cười nhạt, nụ cười ấy khiến tôi cảm nhận được mùi vị của nắng, thật ấm áp, thật đẹp.

Có phải tôi yêu hắn rồi không? Hình như là thế?

" Cháo đây thầy ăn đi! "

Tôi đỡ hắn ngồi dậy, lấy một cái gối để sau lưng hắn. Vừa nói tôi vừa bung bát cháo to sụ lên!

Tôi đưa bát cháo cho hắn, nhưng hắn không nhận lấy. Hắn nhìn tôi chớp chớp đôi mắt, thật sự...

Tôi hiểu ý hắn nên cầm thìa cháo lên đút vào miệng hắn. Cái cảm giác này vừa khiến tôi cảm thấy ngọt ngào vừa khiến tôi có cái cảm giác con gái chăm sóc mẹ bị bệnh.

Khuôn mặt hắn tỏ ra hài lòng lắm, hắn thật lười mà!

Cánh cửa phòng từ từ được mở ra, một cô gái xem ra ít tuổi hơn tôi bước vào, một cô gái thần sắc hơn người.

" Vân Anh? " tôi lên tiếng về nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

":

" Lâu lắm rồi không gặp em, mình ra ngoài nói chuyện! "

Nó gạt đầu rồi kéo tay tôi chạy đi! Vân Anh là em họ của Thượng Quân Ngôn lúc còn nhỏ nó cứ ở lì tại nhà Thượng Quân Ngôn nên tôi mới biết nó. Vân Anh kém tôi 2 tuổi về sau nó sang canada du học nên giờ mới gặp.

Nó thay đổi khá nhiều nhưng chắc chắn là không bằng Thượng Quân Ngôn được! Chết chết sao lúc nào tôi cũng nghĩ đến Thượng Quân Ngôn thế này!.

Vân Anh đẹp lên nhiều, đôi mắt tròn to, đôi môi mọng nước, làn da trắng mịn, mái tóc dài xoã ra, mang trên mình chiếc váy màu xanh của bầu trời,... " Vân Anh! Em thật là thanh tú "

Nó kéo tôi cái bàn đối diện là cái hồ, câu nói của tôi vừa dứt thì nó lại gạt phăng ra một bên, hỏi:

" Chị... Chị với anh Thiên vũ bây giờ sao rồi! "

Tôi nhăn mặt có lẽ cũng không biết nên trả lời câu hỏi của nó sao nữa! Chẳng thể nói chúng tôi đang yêu nhau, càng chẳng thể nói chúng tôi đang giả vờ trước mặt mọi người.

"Chị có thể bỏ qua câu hỏi này? "

Mặt nó hơi nhăn "Anh chị lại cãi nhau à?! "

"Đâu có! " tôi chối ngay.

Tôi liền chuyển chủ đề

"Thiên Vũ anh ấy bị bệnh kìa! "

"Thật hả, em còn tưởng anh chị chơi trò ngọt ngào trên giường! ". Cái mặt nó biểu cảm sự đáng tiếc không hề nhẹ.

Tôi: "... "

"Anh ấy đỡ chưa vậy chị? "

"Nghỉ từ giờ đến tối có lẽ khỏi á. "

"Vậy tốt quá! " nó nói xong cười gian một đống.

Tôi hơi khó hiểu hỏi nó:

"Em làm gì mà cười ghê quá vậy, định bày trò gì chọc phá à, kể chị nghe với!? "

"Mai tự khắc chị sẽ biết! "

Tôi: "...".

"À sao em vừa vào nhìn mặt Thiên Vũ kì thế!? "

Nó bày ra vẻ mặt giả thích trả lời câu hỏi của tôi:

"Lúc trước khi chị về đây, em có ở lại đây chơi, toàn bày trò trọc phá anh ý, ví dụ như cho hạt tiêu vào cà phê chẳng hạn! "

Tôi: há há há.

Không hiểu sao, sau khi giải thích xong nó lại tự ngồi cười gian một mình.

Tôi: "...".

Xa xa đằng kia nhìn thấy hình bóng ai đó lấp ló bên ánh hoàng hôn... thì ra là cô giúp việc đang tiến lại, nói:

"Hai cô! Bà chủ kêu vào ăn cơm! "

Thượng Quân Ngôn cũng xuống rồi, có vẻ nhìn khoẻ hơn lúc nãy.

"Thiên Vũ! Anh đỡ bệnh chưa. "

"Chút chút! "

"Con bị bệnh hà " Bà Yến hỏi.

Tôi đáp lại ngay "Hồi chiều anh ấy có sốt nhưng giờ đỡ hơn rồi. "

Bà Yến gấp rất nhiều rau vào bát Thượng Quân Ngôn:

"Ăn nhiều rau vào bồi bổ sức khoẻ nhé! "

Thượng Quân Ngôn: "... "

Sau khi ăn uống xong, cả nhà ngồi nói chuyện một lát rồi ai cũng về phòng lấy.

Mở cửa phòng ra Thượng Quân Ngôn leo ngay lên giường cầm điều khiển bật ti vi, chẳng thèm buồn lấy nửa lời cho tôi.

Tôi: "...".

Tôi cũng leo lên giường ngồi cạnh hắn, một phút trôi qua, hai phút trôi qua, ba phút... tôi không chịu được quay sang hắn.

"Thầy à, giận vụ gì vậy!?" tôi vừa nói vừa bày ra vẻ mặt hết sức là dễ thương. Hắn vẫn chăm chú vô cái ti vi mặt kệ tôi hỏi.

Máu dồn lên não tôi lay lay hắn và nhận được câu trả lời "Bỏ người bệnh đi chơi có vui không?".

Tôi: "...".

Nói rồi hắn lại quay qua xem ti vi tiếp như chẳng có tôi ở đó. Hừ! Cái tên nhỏ mọn, tôi đánh định đáp trả thì có tiếng hồ cửa.

"Sao vậy Vân Anh?"

Nó đưa hai cốc nước ép cho tôi rồi nói "Em tự làm đầu đồ uống vào ban đêm, chúc anh chị buổi tối vui vẻ!".

Tôi bê nước ép vào giường đưa cho hắn và kết quả là chỉ nhận được câu trả lời "Mấy đứa tốt đột xuất như nó, đáng để đề phòng!".

Cái tên hách dịch này! Mà thôi kệ hắn vậy tôi để cốc nước còn lại ở bàn mang cốc nước của tôi leo lên giường vừa xem ti vi vừa thưởng thức, ly nước ấy cũng không tôi.

Ồ... Sao người tôi cứ nóng nên thế này.

"Thầy ơi!"

Hắn vẫn giận tôi không thèm thưa, lúc hắn giận thật sự rất đáng yêu.

Tại sao cơ thể tôi lại muốn... nó ngày một nóng nên. Đầu óc ngày càng mơ màng, quay cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Hương nước hoa trên cơ thể hắn bình thường đã khiến con người ta khó rời nhưng ngay lúc này hương nước hoa ấy lại hấp dẫn họ một cách mê đắm.

Hắn vẫn lạnh lùng nhìn về phía cái ti vi, gương mặt toát lên những đường cong gợi cảm. Phản ứng của cơ thể tôi không nghe theo lí trí nữa rồi, tôi nhảy lên người Thượng Quân Ngôn trong sự ngạc nhiên của hắn.

Tôi thật sự rất muốn dừng lại nhưng... chẳng lẽ... vì ly nước kia.

Đặt đôi bàn tay của mình lên khuôn mặt hắn mà vuốt ve, đôi môi tôi nhẹ nhàng chạm hắn. Tay tôi vòng qua cổ hắn kéo hắn lại gần thực hiện một nụ hôn sâu chưa từng có giữa chúng tôi.

Nụ hôn ấy vừa cuồng nhiệt vừa cháy bỏng.

Từ đầu ánh mắt của hắn vẫn là ngạc nhiên xen lẫn chút khó hiểu. Hắn đẩy bờ môi tôi ra hơi thờ có chút nặng nề.

"Em sao thế?"

Tôi biết hắn đang kích động nhưng vẫn rất chân tình hỏi tôi.

"Em không biết nữa, em không điều khiển được cơ thể nữa rồi!".

Mặt hắn tối sầm lại, kéo thẳng tôi vào phòng tắm. Hắn đưa cốc nước vào miệng tôi, một cốc, hai cốc, ba cốc thật sự là tôi không thể uống được nữa hắn vẫn ép tôi uống. Nước đã nên đến tận cổ họng, dạ dày có cảm giác khó chịu. Tôi đứng đó nôn hết những thứ trong bụng ra, cảm giác chưa bao giờ tôi tệ như thế.

Khuôn mặt hắn vẫn tối sầm lại những hơi thở gấp gáp nặng nề vẫn còn đó.

"Đờ hơn chưa!"

"Cho em xin lỗi chuyện lúc nãy, ổn hơn rồi thầy ạ!"

" Cơ mà ly nước cam đó là...?" tôi tò mò hỏi hấn.

" Là thuốc kích dục, sao? Thấy tin nó hậu quả tốt chưa!?. "

" Òa, thầy! Đó không phải xuân dược trong truyền thuyết sao? Em được dùng thử nó rồi ư!? ", thật sự tôi đã dùng nó rồi ư?.

" Ủ, em vừa dùng rồi đấy, kia kia vẫn còn một cốc nữa ra là dùng nốt cho vui đi ". Hấn vừa nói vừa chỉ tay về phía cốc nước cam trên bàn.

Hừ, Vân Anh em được lắm, nếu hôm nay Thượng Quân Ngôn cũng uống thử nước đó thì

Tôi thay quần áo rồi cũng leo lên giường. Hình như hấn ngủ rồi, tôi lặng lẽ ngắm ánh trăng và những vì sao đang lấp lánh trên bầu trời. Quay sang hấn, gương mặt kia vẫn còn nhũn lại ánh sáng mập mờ.

Tôi ôm hấn, ôm thật chặt, dưới ánh trăng...

Có phải hấn đã ngủ? Hấn cũng quay sang ôm tôi!

Những việc ôm nhau khi ngủ như này ngày trước cũng có chút ngại ngùng nhưng bây giờ thì hết rồi.

Thời gian có thể làm thay đổi tất cả? Có lẽ vậy!.

Tôi cảm nhận được nụ hôn của gió lướt qua mái tóc.

Tỉnh giấc thấy hấn đang thay âu phục cũng thấy tò mò, hôm nay rõ là chủ nhật mà đâu có tiết dạy ở trường cũng không cần tới bệnh viện.

Thấy cũng lạ, tôi hỏi:

" Đi đâu đấy thầy? ".

Thấy tôi dậy hấn đi tới cạnh giường đặt lên trán tôi một nụ hôn chào buổi sáng.

Ồ hay! Hấn đang làm cái hành động gì thế.

Hấn ngồi xuống giường, chỉnh lại tay áo, nói:

" Đi mua nhà!? ".

Hờ, cái nhà họ Thượng này còn cần mua nhà nữa ư!?.

Hấn kéo tôi đứng dậy, đẩy tôi vào phòng tắm " Nhanh lên, chúng ta cùng đi! ".

Tôi: "...".

Tôi xuống dưới sân đã thấy hấn và Vân Anh đã ngồi sẵn trong xe. Tôi và Vân Anh nhìn nhau tóe lửa, tôi đến bên mở cửa xe chui vào.

Việc đầu tiên phải làm là đạp Vân Anh một phát.

" Thế nào anh chị, tới qua vui chứ! ".

" Em còn dám nói. " Tôi lườm nó sắc lẹm.

Nó chỉ cười ha hả, xe từ từ chuyển bánh.

Một khung cảnh hết đời quen thuộc hiện ra trước mắt, ở đây là... Vẫn là cái xích đu ấy vẫn là cái cây cổ thụ ấy, nhưng giờ nhìn nó già đi nhiều. Đây chính xác là nhà của Thượng Quân Ngôn 14 năm trước.

Từ khi nhà họ Thượng chuyển đi sau một thời gian gia đình tôi cũng chuyển đi luôn. Bây giờ nhìn thấy mấy hình ảnh này tự nhiên có cái gì đó dâng trào trong lòng,... là hình ảnh mỗi buổi trưa cùng nhau ngồi dưới xích đu, cùng nhau ngắm những ánh sao.

" Anh mua lại nó đấy mấy đứa! ".

Chúng tôi ngồi sau gật gật đầu đồng ý.

Thượng Quân Ngôn đi bàn một số chuyện với chủ nhà, tôi và Vân Anh mỗi người rẽ một hướng đi xem lại ngôi nhà.

Đi đến đâu khi niệm 14 năm trước lại hiện hữu trong tôi, cái nụ cười thoáng qua bất chợt, đó thật là mảnh kí ức rất đẹp. Mảnh kí ức đẹp ấy dừng lại khi tôi đi đến phòng của Thượng Quân Ngôn.

Mở cửa phòng ra, chẳng có gì thay đổi nhiều ở đây cả, những nét vẽ trên tường vẫn rất rõ.

Ngày này của mười bốn năm trước, có một cô bé chạy tới mở cửa phòng lục tung nó nên miệng run bần bật gọi tên một người:

" Thiên Vũ, Thiên Vũ, em biết mẹ chỉ nói đùa em vậy thôi, anh đừng trốn nữa ra đây đi mà. Em hứa sẽ không bắt anh cống em nữa đâu."

Thế rồi cô bé ấy ngồi sụp xuống mà khóc, trong tiếng nấc vẫn nhắc đến tên một người " Thượng Thiên Vũ... anh không được đi! "

Mất tôi lại nhòa đi? Đó liệu có phải mối tình đầu?.

Cánh cửa được mở ra, tôi của thực tại vẫn đang khóc đứng trước tôi bây giờ là Thượng Quân Ngôn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tiểu nha đầu thầy yêu em

Tôi liếc đôi mắt nhỏ hừ một cái, cũng chẳng bao lâu sau thì bữa tiệc ấy bắt đầu, cô " Công chúa" của buổi tối hôm nay cũng bước ra. Người này có vẻ lớn tuổi hơn tôi, nước da mịn màng, bờ môi cong mông mềm mại, dáng người cao, hoàn toàn có tố chất của một người mẫu.

Cô gái tên Kha Lam ấy bước đi trong sự vỗ tay của mọi người, trong cái ánh mắt ngưỡng mộ, cái trân trọng của mọi người, nghe đâu vừa xinh đẹp, vừa học giỏi, sắp tới bệnh viện của Thượng Quân Ngôn làm. Mọi người ai ai đều thích cô ấy riêng tôi thì không.

Dĩ nhiên là không, để một người con gái ưu tú như vậy bên cạnh người con trai tôi yêu, chẹp! Không ổn chút nào.

Sao kho nói vài lời cho bữa tiệc bắt đầu, đến cả giọng nói cũng nhẹ nhàng êm ru, thật hết chịu nổi.

Tiếp theo là phân đoạn khiêu vũ, tôi thầm mong Thượng Quân Ngôn sẽ mời mình ra khiêu vũ, nhưng xem ra lại chậm một bước. Cô gái ấy, Kha Lam..

" Anh gì ơi, nghe nói anh là giám đốc của bệnh viện A mà em sắp đến làm, anh có thể khiêu vũ với em một bản coi như làm quen được không?"

Nghe sao mà chướng tai quá.

" Được thôi, rất sẵn lòng "

Hắn đứng dậy, cô gái kia quay ra mỉm cười một cái với tôi rồi khoác tay Thượng Quân Ngôn.

Nụ cười ấy tuyệt lắm, đẹp lắm nhưng đối với tôi nó như khiến mắt bị ô nhiễm, còn cả cái gã kia nữa mang tôi đi để ngắm hân à. Kha Lam ăn mặc có vẻ hơi hở hang, lại cứ quẩn lầy Thượng Quân Ngôn có cái cảm giác gì đấy ghen tới tận cổ họng chẳng nói được gì. Cái cảm giác ấy là ghen thì phải, đúng rồi ghen đến nỗi thứ đẹp nhất trước mắt mình cũng như đang bốc lửa rực cháy.

Hai người họ đang khiêu vũ với nhau trong ánh nhìn và những cái gật đầu của những người xung quanh, còn tôi cảm giác mình tro vợ như bị bỏ lại. Ánh mắt của Kha Lam mê đắm như muốn hút người đàn ông của tôi vào bên trong. Vì cùng là con gái nên tôi biết và nhận ra rằng Kha Lam đã có ý với Thượng Quân Ngôn rồi.

Cái bản nhạc cả thế kỉ kia cũng sắp hết đồng nghĩa với việc sự ghen tuông trong tôi cũng sắp không chịu nổi.

Còn khoảng hai phút nữa, Kha Lam nhòm người đặt vào môi Thượng Quân Ngôn một nụ hôn sâu. Ôi, tôi còn chẳng biết trước mắt tôi là cái gì nữa, trong khi bên ngoài mấy tiểu thư trạc tuổi tôi đang hết ầm cả lên.

Tôi cảm giỏ sách đứng dậy, ra ngoài bắt một chiếc taxi, leo lên xe rồi đi thẳng về.

Gần về đến nhà thì tôi xuống xe đi bộ về đón cái gió đầu mùa đông, con gió không cắt da, cắt thịt mà chỉ nhẹ nhàng mà mang lại cảm giác se lạnh giống như lòng tôi chỉ đơn giản là mang cảm giác se lạnh mà thôi.

Tôi về đến nhà được 15 phút, thì Thượng Quân Ngôn cũng chở về, bước lên phòng hăm nhẹ nhàng hỏi tôi:

" Sao? Sao lại về trước thế? "

Tôi lặng thinh đeo tai nghe vào không thèm trả lời. Hắn ngồi xuống giường, bỏ tai nghe ở tai tôi ra cười cười hỏi:

" Ghen à nhóc "

Tôi quay ra nhìn hấn với con mắt sắc lẻm: " Thầy mang em đi để chứng kiến cảnh này của hai người à? "

" Em nghĩ sao nếu lúc đó buông Kha Lam ra, cô ấy sẽ bề mặt "

Tôi nhướn miệng cười: " Thế còn em, em không biết xấu hổ, không biết bề mặt? "

Thấy mặt tôi có vẻ đang sợ, hấn nhẹ nhàng hỏi: " Đây, Cô bé em giận tôi thật à? Em ghen sao? "

Thấy tôi vẫn chẳng nói gì, hấn lại nói tiếp:

" Cô ấy đâu là Công chúa, em chỉ là nha đầu nhưng anh yêu em ".
Hấn chẳng nói chẳng rằng gì nữa cướp đi đôi môi nhỏ, đang trề dài ra như sắp khóc.

Một nụ hôn đầy ấp sự ngọt ngào, gọi đến tận xương tủy...

Kết thúc nụ hôn sâu ấy, hấn nói với tôi: " Yên tâm đi, ngoài kia có rất nhiều cô gái có thể xinh đẹp hơn em, nhưng tôi đã nói yêu em là yêu em, sẽ dùng trọn kiếp này mà yêu em "

Không ai có thể biết sau khi nghe câu này tôi vui đến như thế nào đâu, tôi chủ động cướp lấy đôi môi hấn, lại thêm một nụ hôn ngọt ngào.

Ngày hôm sau

" Cậu xem kia Linh Linh, cậu có tên trong danh sách học bổng du học tại Mĩ kia, là ngành y đấy "

" Thật sao? " tôi còn không tin vào tai mình nữa.

" Là thật, mỗi năm nhà trường bên Mĩ ấy đều lựa chọn ngẫu nhiên theo lực học của trường ta, cậu không thấy các anh chị khoá trước cũng được đi hay sao "

Thật là tôi có tên sao? Thật sự tôi rất rất... cáo cảm giác không thể diễn tả được. Nếu tôi đi, còn Thượng Quân Ngôn thì sao.

Nghĩ đến đây tôi từ vui lại tụt hứng, tôi còn Thượng Quân Ngôn, đã từng nghe rất nhiều tiểu thuyết có khi ngay ở đời thực khi đi du học rất ít khi mối tình còn nguyên vẹn.

Khi trở về, bước lên xe của Thượng Quân Ngôn, hấn hỏi tôi:

" Em có tên trong danh sách học bổng kia, vui không? "

Tôi cười nhẹ:

" Em không đi đâu, em không muốn rời xa anh! "

Hấn đang thắt dây an toàn quay ra phía tôi:

" Em phải đi chứ, trong đời này mấy ai có được cơ hội ấy? "

" Nhưng em muốn gần anh! "

Đó là câu trả lời của tôi, là như thế, tôi không đi đâu, không muốn rời xa người mà tôi yêu.

Thế nhưng trong đời chẳng cái gì là hạnh phúc mãi mãi cả, cũng đến lúc phải đau rồi, phải không?

Ps: Đêm dự tiệc không có chuyện gì đâu nhé, đừng hiểu lầm~~

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Anh ... !

Nghề bác sỹ ấy à, ước mơ từ nhỏ của tôi. Lần này tôi không đi cũng là một điều đáng tiếc, chính bản thân tôi cũng thấy vậy. Nhưng biết sao được tình yêu nhiều khi mù quán thế đấy, nó lạ lùng thế đấy.

" Nhưng..."

" Anh muốn đuổi em đi đấy à " tôi nói lại Thượng Quân Ngôn.

Đường về nhà nhìn mặt hấn có vẻ đang suy tư, nghĩ ngợi một điều gì đấy hết sức sâu xa.

Về đến nhà

Không hiểu sao, chuyện vừa hồi sáng này tôi biết mà bây giờ đến cả bác gái cũng biết luôn rồi.

" Như Linh à, đó là cả sự nghiệp, cả tương lai của cháu, cháu không thể để nó vụt mất như vậy được!"

" Ừ cháu không đi đâu, cháu ở nhà với bác cơ."

Thấy tôi nhõm nhẽo thế bác nói tiếp:

" Trong nước khó phát triển lắm cháu à, năm trước Tiểu Vũ cũng từ Pháp về đấy thôi "

Tôi đúng là khô lời, áp ứng mãi trong đầu cũng nảy ý:

" Kệ cháu đi, cháu muốn làm công nhân quét rác lên sẽ ở nhà học "

Có vẻ bác gái đã rơi vào tình trạng sa mạc lời như tôi lúc này chỉ quay ra lắc đầu với Thượng Quân Ngôn.

Tôi lúng lẳng đeo cặp mang lên phòng, và đương nhiên Thượng Quân Ngôn cũng theo đuổi tôi.

Chiều hôm ấy, Thượng Quân Ngôn tới bệnh viện, nghe đâu hôm nay Kha Lam đến thực tập.

Từ lúc hấn đi tôi cũng cảm thấy bồn chồn lắm, không hiểu sau bữa tiệc sinh thần hôm ấy còn chuyện gì xảy ra không.

Và một sự kiện quan trọng không thể kém đó là ngày hôm mai chính là sinh thần của tôi. Ngày 17-09...

Tôi lôi cuốn tiểu thuyết đã mua từ lâu chưa thèm đụng đến ra để ngồi đọc, đọc để quên mất nỗi bồn chồn kia kho biết Kha Lam đang kẻ bên cạnh người con trai tôi thương.

Đang đọc thì có tiếng mở cửa phòng, hấn bước vào ngồi xuống giường hỏi tôi:

" Em đọc cái gì thế? "

Tôi đáp:

" Tiểu thuyết đấy ạ, quyển này thú vị lắm ".

Hấn lại gần thì thào vào tai tôi như rót mật:

" Theo anh thì cuốn sách ấy có thú vị thế nào cũng không thú vị bằng em ".

Cảm giác cái gì đấy truyền từ não thẳng xuống trái tim, ngọt ngào.

Thấy tôi chẳng nói gì được hấn lại nói tiếp:

" Hôm nay Kha Lam đến bệnh viện thực tập đấy, em không định ghen nữa à? "

Tôi mỉm cười nhìn thẳng vào mắt hấn:

" Em tin anh! "

Đúng, tôi tin hấn. Cả cuộc sống của tôi.

Hấn dùng tay nâng gáy tôi lên, hôn như sợ sẽ không bao giờ được hôn như vậy nữa. Đến nỗi tôi như ngạt thở thì hấn mới thả ra. Hình như, hấn quên sinh nhật tôi thì phải.

" Mai anh được nghỉ? Đúng không? Mai chủ nhật mà "

Hấn trả lời chẳng đúng với kế hoạch của tôi chút nào:

" Không, mai anh đi gặp đối tác, mà để làm gì..."

" Không em hỏi vậy thôi! "

Thôi mai tôi đi chơi cùng Phương Phương và Hạ Chi vậy.

Đúng là hắn đã quên sinh nhật tôi.

Sáng hôm ấy

Hôm nay sinh nhật tôi vậy mà tiết trời không được trong cho lắm, tôi hẹn gặp Hạ Chi và Phương Phương, chúng hứa sẽ tổ chức sinh nhật cho tôi.

Ngồi trong quán ăn, tôi vẫy tay với đôi bạn. Chúng nhanh chóng nhận ra tôi, tiến lại gần nói:

" Cậu đợi lâu chưa! "

Tôi dương cặp mắt ti hí lên nhìn chúng:

" Mới có nửa tiếng thôi hi "

" Xin lỗi, xin lỗi. "

Phương Phương nói: " Cậu định không đi du học thật à?"

Tôi không cần suy nghĩ trả lời nó luôn: " Không,tớ không đi "

Hạ Chi uống một ngụm nước lọc đáp lại lời tôi:" Cậu thật ngốc."

Tôi chẳng may may đến những lời nói của chúng nữa, bắt đầu nài nỉ:" Hôm nay sinh nhật tớ đây, đừng nói những chuyện vô bổ này, các cậu định tặng tớ cái gì đây."

Phương Phương giơ tay gọi phục vụ chỉ một loáng chiếc bánh kem cao cấp nhất của nhà hàng đã được chuyển tới bàn chúng tôi. Những chiếc bánh su kem, những chiếc bánh chocolate hình trái tim và cả vài chiếc bánh matcha màu xanh bắt mắt. Vui thật đấy có đứa bạn đại gia như nó thật hạnh phúc.

Gần trưa, chúng tôi tạm biệt nhau ra về. Ngoài trời những đám mây đen kéo đến trong lòng tôi chợt thấy vội vã, ngổn ngang.Tôi đi dạo một lát trên vỉa hè chợt thấy có một bóng người quen thuộc trên chiếc ô tô ven đường. Bóng người ấy đang hôn một cô gái, nhìn họ trông thật hạnh phúc. Là Thượng Quân Ngón, người con trai tôi tin tưởng bấy lâu nay. Tôi lùi ra phía sau vài bước, núp đằng sau phía cây cỏ thụ, lên lên nhìn. Rút cái điện thoại nhỏ xinh của mình, tay run run bấm dãy số quen thuộc áp lên tai. Tôi nhìn thấy hắn đưa điện thoại lên tai nghe vẻ bực dọc:

" Anh đang ở đâu? "

"Anh đang ở bệnh viện xử lí chút việc "

Chiếc điện thoại trên tay tôi rơi xuống đất lạnh thảm hại. Những giọt mưa bắt đầu rơi, tôi ngồi sụp xuống...khóc. Mặc kệ những em bé đi đường nhìn tôi ra sao, những giọt nước mắt hoà vào nước mưa, trước mắt tôi toàn là màu đen, cả thế giới như sụp đổ. Tôi đứng dậy bắt đầu bước đi dưới làn mưa, gió lạnh táp vào mặt tao cho tôi cảm giác trần thực...đây không phải là mơ

Lúc ấy thật sự tôi mạnh mẽ vậy mà nước mắt ứa ra không ngừng, tôi cứ mỉm cười trong khi đôi mắt đỏ đã nhập nước mắt. Kể từ ấy tôi không còn là tôi nữa, ngày ngày trôi đi như cái xác không hồn. Anh nặng âm ập, nụ cười, cái cầm tay trong mùa đông lạnh giá đi rồi, chỉ còn mình cõi lòng tôi tan nát thôi. ước gì??? mình chưa từng gặp nhau.

Bỗng nhiên chuông điện thoại lại reo lên trên màn hình hiện lên hai chữ " Mẹ yêu ". Tôi nhấc máy nghe giọng mẹ ngọt ngào như sủi ả một phần nào trái tim tôi:" Con gái, mẹ nghe nói con được học bổng đi Mỹ phải không, sao con lại không đi?"

Tôi lau những giọt nước mắt còn vương trên má, nói: "Ai bảo với mẹ là con không đi, con sẽ đi."

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tôi mạnh mẽ

Có thể không khóc được không? Lòng tôi muốn vậy nhưng tôi thì không. Tôi trở về ngôi nhà thân quen (nhà họ Thượng) trong không khí lạnh. Một môi với từng bước chân, lặng lẽ với từng hơi thở.

Hôm nay sinh nhật tôi mà, sao lại khắc nghiệt đến vậy. Chấp nhận buông tay với hắn như vậy đâu phải dễ. Tôi bước vào phòng, trên cái ga trải giường

trắng muốt có hình bóng một nam một nữ ôm nhau ngủ say giấc. Nhìn qua phòng đọc sách thấy hình bóng hấn đang chằm bài. Mắt tôi đột nhiên mờ đi nhìn mọi thứ không rõ nữa, từng giọt một nhỏ xuống đất, tôi ngồi xuống, sụp đổ.

Cánh cửa mở ra nam nhân ấy bước vào trong căn phòng có tiếng nấc nhẹ nhẹ. Hấn vội vã đỡ cô gái dưới đất lên, hỏi:

" Em sao thế này? Như Linh! "

Tôi vẫn không nói gì nhưng giật tay hấn ra lau nước mắt. Hấn càng nóng lòng hơn hỏi tôi:

" Đã xảy ra chuyện gì! Em mau nói đi? "

" Chúng ta chia tay nhau có được không? " tôi cắt ngang lời hấn, giọng rất cứng cỏi, mạnh mẽ.

Tôi chẳng hiểu sao trong giây phút ấy hấn lại im lặng khiến trái tim tôi thất lại, nước mắt vừa khô lại rơi xuống.

" Em biết hết rồi, chuyện anh và Kha Lam. Em vừa nhìn thấy hồi chiều này! "

Hấn vẫn im lặng, cúi đầu.

Tại sao vẫn im lặng thế, tại sao không cho tôi lời giải thích nào? Một lời " tất cả chỉ là hiểu lầm " thôi, cũng không có là thế nào.

" Tại sao lại đối xử với em như vậy. Em tin vào anh mà, tại sao lại... "

" Anh xin lỗi! "

" Xin lỗi ư? Vậy là đúng rồi sao? "

Trong lời xin lỗi ấy sao anh không nói rằng tha thứ, cho anh một cơ hội, tại sao anh không nói?

" Vậy... "

Tôi không giám nói tiếp lướt qua người hấn, ra ngoài. Hấn không níu giữ,

không đỡ cánh tay tôi lại, càng không nói " anh cần em! "

Tôi đi bộ trên con đường khu phố, mai là ngày tôi đi Mỹ rồi. Tiếng còi xe, dòng người tấp lập qua lại mà sao tôi thấy giống như một mình, cô đơn, trống trải. Mỗi ngày hôm qua tôi còn vui, tin tưởng hấn biết nhường nào. Vậy mà giờ đây trái tim đã bị bóp vụn, từng lời hứa như mảnh vỡ đã tan trước mắt rồi.

Bây giờ hấn tự do rồi, liệu hấn có vui không nhỉ? Không có mình cạnh bên liệu hấn có buồn không? Có lẽ không, còn Kha Lam nữa mà.

Dưới con đường mưa lạnh hạt, từng giọt mưa thấm vào áo, lạnh buốt. Bây giờ em đi dưới con đường mưa lạnh

liệu còn gặp anh không? Còn ai sấy tóc đưa em về nhà như khi ta mới gặp nhau không? Mưa thôi em không sợ đâu, có sấm sét mới sợ, con mưa cùng với gió lạnh chỉ làm se lại cõi lòng ai đó mà thôi.

Có lẽ anh giống với gió. Khi thì nhẹ nhàng, êm dịu. Khi thì lạnh lùng, vô tình lướt qua. Nhưng mà gió có thể thổi tan kí ức vụn vỡ ấy cho thật xa mà. Có lẽ em cần mạnh mẽ phải không. Yêu làm chi con gió chỉ lướt qua cuộc đời, không đáng!

Lên tìm ai giữa phố đông người đây, khi tất cả đều vội vã tìm kiếm đích tới, với mái ấm gia đình, với chỗ đứng cho qua con mưa này, cũng như con mưa của cuộc đời. Tôi cứ đi dưới nàn mưa ấy, hét thật to, khóc thật đã mặc mọi ánh nhìn. Một môi tôi ngồi quỳ xuống đường, mọi người chỉ đi qua không ai dám lại gần.

Con mưa kết thúc tôi trở lại nhà, ngôi nhà vô cùng thân thuộc, trở về với mẹ người luôn yêu thương trở về.

Mẹ đón tôi từ xa, chạy lại ôm con gái vào lòng. Tôi được thể nức nở, mẹ lại càng ôm tôi chặt hơn.

" Con gái, sao vậy nín đi, mẹ ở đây mà, mẹ luôn ở cạnh con mà! "

" Mẹ ơi!... mai con đi Mỹ rồi... hức... Thiên Vũ... "

Tôi lại oà khóc nức nở như một đứa trẻ. Những câu nói chẳng có đầu chẳng có kết của tôi có lẽ bà cũng phần nào đoán ra, vỗ về an ủi tôi.

Đưa tôi vào trong nhà, thấy tôi ướt liền vội vàng chuẩn bị nước nóng. Trong tình yêu thương của mẹ, tôi cảm thấy đỡ phần nào.

Bước vào phòng tắm, hơi nước bốc nghi ngút. Tôi nhìn vào trong gương, một cô gái bé nhỏ với đôi mắt sưng húp, với nước da tái nhợt. Trong lòng lại dâng lên cảm giác đau đớn, thật sự tôi phải thay đổi chắc chắn thay đổi.

Sân bay A

"Ba mẹ, hay người nhớ giữ sức khỏe, con đi 3 năm con sẽ trở về mà. Ba mẹ không cần lo cho con..."

Mẹ tôi ôm tôi vào lòng khóc, ba tôi mắt cũng gần lệ. Tôi tự dặn mình sẽ không được khóc nhưng nước mắt từ đâu cứ chảy xuống:

"... Con sẽ sống tốt mà... mẹ đừng lo "

Giờ bay đã đến, tôi luyến tiếc rời vòng tay cha mẹ, bước về phía phòng chờ, và đứng như tôi dự đoán, sẽ không có ai ngoài kia ngăn tôi đâu.

Khi bước lên máy bay, tôi quay đầu nhìn lại, nhìn lại những đau đớn tôi bỏ phía sau, bắt đầu cuộc sống mới.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Trở về !

Quãng thời gian ngắn ngủi, biết bao kỉ niệm buồn vui, ghen, đố kỵ. Cảm ơn anh, cảm ơn anh vì tất cả.

4 năm sau, máy bay đáp xuống sân bay A. Tôi trở về.

Trong lòng khá thoải mái, nỗi đau trong suốt bốn năm qua bắt đầu lắng. Tôi bước xuống máy bay, hoà theo dòng người để tìm về hình bóng quen thuộc. Cha mẹ!

"Như Linh, Như Linh! "

Tôi nhận ra trong đám đông là mẹ đang vẫy tay. Tôi chạy lại ôm lấy mẹ, đã bốn năm kể từ ngày tôi chưa được gặp lại mẹ. Buông mẹ ra, tôi hỏi:

"Mẹ dạo này khỏe không? Nhìn mẹ gầy hơn nhiều! "

"Không không, mẹ vẫn khỏe lắm."

Mẹ tôi cười, nụ cười hiền hậu nở ra trên môi bà.

"Ba con đâu? Sao không ra đón con. "

Tôi hỏi mẹ, mẹ đáp:

"Ông ấy nói ở nhà nấu cơm đợi con về. Mẹ thấy hôm nay ông ấy háo hức đợi con lắm! "

Chúng tôi bắt đầu từ sân bay trở về.

Bên đường là bao những kỉ niệm, những ngày còn ấu thơ, khi đi học, đến những lúc đau khổ tốt cùng...

Người ta nói đúng, đi xa để trưởng thành, đi xa giúp người ta mạnh mẽ hơn và đi xa để trở về.

Tôi đứng trước căn nhà mà cả bốn năm qua xa cách, trong lòng dâng lên cảm giác gì đó khiến sống mũi cay cay.

Ba đứng ngoài cửa, thấy xe chúng tôi dừng lại vội vàng ra đón, tôi mở cửa chạy lại ôm ba sút sịt.

Theo ba vào trong, nhà tôi vẫn chẳng thay đổi gì khiến tôi cảm giác ấm đến lạ. Trên bàn ăn là cả rất nhiều món tôi thích như: thịt kho tàu, sườn chua ngọt,...

Cát đồ xong tôi ngồi xuống bàn ba tôi hỏi:

"Khi nào con phải đi làm! "

Tôi vừa gấp vừa trả lời:

"Mai con đi thực tập ba ạ! Bệnh viện O. "

Mẹ nói:

" Gấp vậy sao. "

" Dạ, gấp lắm mẹ, mà ba nấu ngon vậy mọi người ăn đi không nguội. "

Mẹ tôi cười: " Con bé này chỉ có ăn là giỏi! "

" À, chiều nay con muốn ra ngoài nữa chút đồ, mẹ muốn đi cùng con không? "

" Thôi mẹ ở nhà chút chuyện, con đi đi. "

" Vâng! "

Chiều hôm ấy.

Lâu rồi nhỉ, chưa đi trên con phố quen thuộc, con phố mưa!

Gió nhẹ lùa qua mái tóc đã quá lưng, mềm mại lướt đi trong gió, lướt qua bao thăng trầm của cuộc sống.

Tôi định vào quán trà nghe mẹ nói là mới mở bên đường do đi không để ý lên bị người bên cạnh xô, may mà có nam nhân đang đi đỡ, tôi ngược mặt.

" Thành Minh Quang! " tôi ngạc nhiên.

" Ô, Như Linh em về nước hồi nào vậy! " anh cũng tỏ ra khá vui mừng.

Tôi và Minh Quang quen nhau bên Mỹ, cùng là đồng hương. Trong một buổi chiều cuối thu, đang đi dạo phố thì bỗng chốc nhớ tới Thượng Quân Ngôn đúng lúc trời đổ cơn mưa. Tôi cứ đi như vậy đến khi gặp Thành Minh Quang, anh ấy đến cạnh hỏi tôi có sao không, nói chuyện một chút thì biết anh sống cùng thành phố với tôi.

Chúng tôi cùng nhau vào quán trà bên đường trò chuyện.

" Dạo này em khỏe không! " Thành Minh Quang lên tiếng trước.

" Dạ em khỏe, còn anh về khi nào vậy! "

" Anh tháng trước rồi? Còn em! "

" Mới sáng em về nè, mà bây giờ anh làm gì? "

" Bây giờ anh được giao lại công ty Cung cấp thực phẩm Biển Xanh. "

Oà, đây là công ty khá lớn, không ngờ anh ấy trẻ tuổi mà có tiền đồ chẳng kém Quân Ngôn, chết! Sao lại nghĩ đến hán rồi.

" À, vâng, mai em cũng đi thực tập rồi anh ạ! "

Anh cười nụ cười ngọt ngào, anh cao khoảng 1m8, da khá trắng, nói chung là điển trai.

" Em cho anh số đi, khi nào rảnh anh mời em đi uống Cà phê. "

Ngoài trời nắng bắt đầu hạ dần, có lẽ anh Quang Minh cũng chẳng phải một lựa chọn tồi với một cô gái, như tôi chẳng hạn.

Sáng hôm sau, tại bệnh viện O.

Vừa đến đã thấy mấy chị y tá xinh đẹp phấn phấn son son, đến cửa tôi đến chỗ lễ tân hỏi phòng tìm thầy thực tập. Chị đã khoảng 30 mà son phấn thấy ghê làm tôi Hoang Mang - Hồ Quỳnh Hương.

" Chị ơi! Hôm nay mình có sự kiện gì sao ạ! "

Chị nhìn tôi như quái vật.

" Em không biết thật sao! Bệnh viện mình sắp đón một giáo sư rất giỏi, lại còn đẹp trai, chưa có vợ đâu! "

Hắn nào mấy cô y tá nhìn ghê dữ. Quầy tiếp tân đẩy tôi ra một bên:

" Đến rồi, đến rồi! "

Tôi quay đầu lại xem nhan sắc hán vị giáo sư đó ra sao. Người con trai bước xuống tại xe BMW quen thuộc trong sự chào đón nồng nhiệt từ phía các nữ Y, Bác sỹ. Nụ cười trên môi tôi nhếch lên khinh bỉ, thì ra là Thượng, Thượng Quân Ngôn.

Cười cười thì cười vậy, trái tim đau thắt. Hân có biết tôi đã từng khóc vì một ngày thiếu vắng hân, nào có biết tôi thức trắng nhiều đêm vì tim yếu mềm. Hân chuẩn bị tiến tới quây lễ tân, đôi mắt tôi bắt đầu rung rung ngấn lệ, vội vàng quay đầu, tay nắm chặt túi sách. Trong đám đông, có lẽ hân đã nhìn thấy gì đó...! Vội chạy về hướng tôi.

Tôi vội quay mặt, tôi không muốn nhìn thấy hân, đơn giản khi hân gọi tên tôi, tôi sẽ khóc và ôm hân nói " Em nhớ anh! ", tôi không thể.

Có một cánh tay đặt lên vai nhẹ nhàng hỏi:

" Như Linh! Có phải em không? "

Ps: ngoài lề xú, xin lỗi tác giả từ giờ phải học rồi. Sẽ không có thời gian viết nhiều nữa, mọi người thông cảm cho Lam Vũ nha.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chàng trai!

Tôi nháy mắt như điên với " chị " lễ tân, nói là chị chứ đáng tuổi cô đấy. Tôi dám cá rằng một người không hiểu chuyện nhìn thấy tôi thế này chắc hoang mang - Hồ Quỳnh Hương lắm, rõ khổ một cô gái du học bên Mỹ hân hỏi lại bị tăng động.

"Ồ, giáo sư Thượng? Sao anh đến sớm vậy, mà anh làm gì ở đây? "

Có lẽ giáo sư của bệnh viện O đã tới để đón tiếp " người cũ " của tôi rồi. Tôi tiếp tục công việc của một bệnh nhân mà có lẽ lên ở khoa tâm thần của bệnh viện, cô tiếp tân liền nói với " giáo sư ":

" Cô gái này... là bệnh nhân khoa tâm thần của bệnh viện! " Cô lễ tân nói, giọng cứng nhắc.

Thiếu lí do hay sao! Mặt tôi đen xì.

Cánh tay ấy từ từ buông xuống, đôi mắt long lanh ý cảm ơn của "bệnh nhân tâm thần " cảm ơn cô lễ tân, sau này nhất định sẽ trả ơn.

Một tiếng nói vang lên phía sau, dù rất nhỏ nhưng đủ để tôi nghe tiếng: " Đúng rồi, chắc có lẽ không phải đâu ".

Giọng nói trầm ấm ấy thì lần đi đâu được, tôi cười mỉa: " Đúng rồi, làm sao mà phải được ". Thực chất chuyến du học này sẽ không ngăn như vậy, nếu như tôi không phải quá nhớ một hình bóng, quá nhớ ba mẹ quê hương thì hôm nay đã không ở giữa lòng thành phố như vậy. Chuyến này kéo dài 10 năm, nên học thức bên Mỹ thực chất tốt hơn chỗ này khá nhiều, nhưng không sao tôi nghe nói về nước lần này có một giáo sư khá giỏi trực tiếp kèm cặp.

Tôi nghe tiếng hân đáp trả vị giáo sư kia, có lẽ là bắt tay cái rồi dẫn đi hút. Tôi vẫn đứng đó. Với thứ gì đó trong lòng. Một mối. Hay nhớ thương. Rút cuộc tôi trở về làm gì? Trở về rồi cũng lướt qua nhau như người dưng, như chẳng hề biết đến nhau..

Tôi cúi đầu nở nụ cười dịu ngọt:

" Cảm ơn chị nhé! "

Chị lễ tân nhìn tôi vô cùng thắc mắc có lẽ vì chuyện khi nãy...Chị cất giọng hỏi: " Em với... "

" A! " tôi cắt ngang lời chị dù là có hơi bất lịch sự. " Em xin lỗi em có việc bận xú, hẹn gặp lại chị nhé ". Bởi lẽ tôi chẳng muốn ai nhắc đến chuyện cũ, càng không biết trả lời sao. Chính tôi còn chẳng hiểu tâm trạng mình bây giờ thế nào nữa. Ngu ngốc!

Tôi chạy thật nhanh vào bên trong bệnh viện, rồi những bước chân từ từ chậm dần, chậm dần... Nhớ hân quá, hình ảnh hân cứ quần quanh trong đầu tôi chẳng thể thoát ra, sau một hồi đấu tranh nội tâm bản thân quyết định đá hân ra ngoài để thực hiện những mục đích lớn hơn. Ví dụ như lấy chồng làm tổng thống chẳng hạn.

Tôi nhanh chạy đến phòng chờ để gặp giáo sư, có chút hồi hộp, nghe nói hôm nay chỉ đến để tham quan bệnh viện và gặp giáo sư rồi về, ngày mai mới bắt đầu đến thực tập. Tôi cũng muốn gặp giáo sư cho nhanh rồi về, hồi này gặp Thượng Quân Ngón giờ tụt hết hứng rồi. Cô phụ tá ra gọi tôi vào, tôi đứng dậy theo cô phụ tá đến một phòng làm việc của giáo sư, tôi bắt đầu gõ cửa.

Cộc cộc!

" Mời vào " - giọng nói bên trong truyền ra, theo thói quen tôi đẩy cửa bước vào. Giọng nói...

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt tôi là căn phòng làm việc khá sạch sẽ và trang nhã, cùng với hình bóng phải nói là... quen thuộc. Thương Quân Ngón đang

đứng trước kệ sách về tìm tìm quyển sách nào đó. Đã lâu không gặp, gương mặt, phong thái ấy có vẻ chừng trạc hơn, với góc nghiêng hẳn lại càng cuốn hút mê người. Hắn quay người, hai ánh mắt giao nhau, đã từ lâu hai ánh mắt ấy chưa nhìn nhau như thế này...

Tôi chưa bao giờ ngờ được vị giáo sư kia lại là hắn. Tôi lặng người. Nhìn hắn thì cũng chẳng khác, ánh mắt có vẻ sững sờ, ngạc nhiên.

Hắn nở nụ cười, cũng không biết đó là nụ cười xã giao hay nụ cười tự đáy lòng..

Trong giây phút này, tôi cũng chẳng biết nói gì, cả màn chào hỏi làm thân với giáo sư diễn ra trong trí tưởng tượng vài hôm nay tan sạch.

Bối rối. Suy nghĩ rồi bời. Cái cảm giác vừa mừng vừa vui ấy chẳng sao diễn tả ra lời.

Hắn tiến lại gần, đưa bàn tay ra:

" Chào học trò cũ, trùng hợp, đúng là trùng hợp! ". " Học trò cũ " đúng là như thế, cơ mà nghe lực cười quá. Sao không gọi tôi là " người thương cũ " hay " trò chơi cũ " nhỉ? Trái đất hình tròn là thật!

Mặt tôi không nở nổi nụ cười, tôi nhìn bàn tay đưa ra, rồi lại nhìn hắn, dù không muốn đưa tay ra nhưng ngấm lại hắn là giáo sư lên dù gì cũng lên lịch sự chút.

Tôi đưa tay bắt tay hắn nói " từ ngày mai mong giáo sư nâng đỡ ". Giống người xa lạ quá...

Im lặng giây lát, hắn cứ nhìn tôi chăm chăm (ngại ghê hìhì). Bất giác hắn hỏi:

" Em về từ khi nào, anh tưởng.. "

Xi!

" Giáo sư à...! "

Tôi ngáo ngán định nhắc lại mối quan hệ, thì hắn đã cắt ngang:

" Anh lấy thân phận là bạn cũ hỏi em! "

" Thật...! " tôi trả lời

" Ừm "

Cuộc sống đúng là vòng tuần hoàn, cứ như máu chảy trong cơ thể con người vậy đấy!

Môi tôi hơi nhếch một chút " Sao không lấy thân phận của người thương cũ nhỉ? " rồi nhìn thẳng vào mắt hắn.

Làm sao tôi quên được cái yêu đầu đời, cái cảm giác trong veo như chiếc lá xanh trên nền trời hạ, đẹp thì đẹp nhưng thật dễ lìa cành...

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thấy Yêu Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Bạn trai tôi

"Vừa về hôm qua, tại tôi nhớ gia đình thôi. "

Tôi cũng chẳng thấy rõ biểu hiện trên khuôn mặt hắn là gì nữa, có lẽ tận sâu trong đáy mắt ẩn chứa niềm vui nào đó. Mà tôi cũng chẳng rõ nữa...

Hắn lại hỏi tiếp: " Cuộc sống bây giờ ổn chứ? "

Ổn ư? Ổn lắm, vì một người như anh mà tôi rất ổn.

" Ừ, cũng tạm được. "

Hắn lại lên tiếng giọng có vẻ vui hơn lúc nãy: " Em ra lấy vài quyển sách về mà tham khảo, chuẩn bị mai thực tập ' cho tốt ' ".

Lại là thầy trò một lần nữa à! Tôi nhếch mép, vui đấy!

Tôi ra kệ lấy sách, nhưng mà không hiểu sao hắn cứ nhìn tôi chăm chăm, khiến tôi vừa thẹn vừa nhớ.

" Cộc cộc " - Tiếng học cửa vang lên xé rách bầu không khí ắng.

" Mời vào! " hần nói.

Tôi vừa mãi tìm sách mãi cho đến khi người đó nói:

" Tôi đến bàn với giáo sư về việc cung cấp thức ăn sạch cho bệnh viện. "

Nghe cái giọng nói ấy quả là quen thật, ai nhỉ?

" Mời ngồi! " Lúc đó Thượng Quân Ngôn mới để hết để ý đến tôi.

Tôi quay ra nhìn thì ra người đó là Thành Minh Quang.

Ồ trùng hợp thật đấy nhỉ?

Minh Quang cũng đưa mắt ra chỗ tôi, ngạc nhiên hỏi:

" Ô, Như Linh thì ra em là thực tập sinh của giáo sư đây à? "

Tôi nở một nụ cười ngọt ngào, có lẽ mấy năm gần đây rồi tôi chưa cười như thế.

" Dạ vâng. "

Thượng Quân Ngôn mặt còn ngạc nhiên hơn chúng tôi, hần hỏi:

" Hai người quen nhau hả? "

Có cái gì đấy vừa loé lên trong đầu, chưa đợi Thành Minh Quang trả lời tôi đã chen ngay.

" Quen chứ, anh ấy là bạn trai tôi! "

Vừa nói tôi vừa ra bộ đồ mặt, rồi tiến thẳng ra chỗ Thành Minh Quang luồn tay qua eo anh. Thấy mặt anh có vẻ ngạc nhiên tôi liền véo anh một cái..

" À, ừ "

Tôi thấy Thượng Quân Ngôn vẫn cười vậy, chỉ có điều nụ cười ấy cứng nhắc, thấy tiếng nói trầm bổng vang lên:

" Ừ vậy tốt rồi. "

Tôi không hiểu sao tôi lại nói vậy, lại làm vậy nữa? Có lẽ rằng không muốn hần biết rằng tôi còn yêu hần, yêu rất nhiều? Không muốn cho hần biết rằng bao nhiêu kỉ niệm đã ghim vào tim tôi lúc nào không hay...

Công việc của Thượng Quân Ngôn là Thành Minh Quang diễn ra nhanh chóng, xong việc Thành Minh Quang cất tiếng:

" Linh Linh em rảnh không? Đi ăn chút gì đi? "

Linh Linh à? Tôi chưa từng nghe anh gọi tôi như thế. Mà thôi như vậy cũng không sao!

" Có, em rảnh. À giáo sư, anh có muốn đi cùng luôn không? "

" Tôi không đói, cảm ơn! "

Tôi và Thành Minh mở cửa bước ra ngoài, đi được một lát thì anh quay qua hỏi tôi:

" Như Linh... chuyện lúc nãy...? "

Tôi biết, tôi biết thế nào anh cũng đặt câu hỏi.

" Anh có thể giúp em được không? Không cần lý do, có được không...? "

Có lẽ anh hơi ngạc nhiên xen lẫn chút khó hiểu nhưng vẫn gật đầu, bất giác tôi thấy người đàn ông đứng trước mặt mình rất đáng yêu, chỉ tiếc là trái tim tôi không rung cảm trước anh.

" Thôi bây giờ đi ăn đã, bữa này em mời. "

Tôi và Thành Minh đến một nhà hàng chẳng mấy sang trọng, tại vì tôi đâu có giàu có gì cho cam. Tôi cất tiếng bắt chuyện trước:

" Chỗ này tuy không đẹp để như những nhà hàng khác anh thường ăn nhưng ở đây đồ ăn ngon lắm, lại còn đảm bảo nữa!"

Cái quán này là từ thời học sinh chúng tôi thường ghé, đã lâu rồi nơi đây có thay đổi chút chút, nhưng chủ yếu ra vào ở đó vẫn là học sinh. Cảnh vật có thay, nhưng chỉ ít thôi, cái thay đổi lớn nhất chính là con người... Tôi nhìn thấy ông chủ cửa hàng lom khom ra đưa cho chúng tôi thực đơn. Thề xác thay đổi và quan trọng hơn tâm hồn của chúng tôi cũng thay đổi, từ một cô bé ngây thơ, hồn nhiên nay đã biết chống đỡ phong ba, bão táp... Đúng có lẽ tôi già đi rồi.

Bữa trưa hôm ấy rất nhanh đã trôi qua, hai đứa chúng tôi cứ ngồi hàn huyên với nhau mãi, có lẽ sau bữa ăn ấy cũng hiểu nhau hơn được phần nào.

Cả buổi chiều hôm ấy, tôi chỉ cắm cổ vào mà đọc mấy quyển sách lấy từ văn phòng. Đọc một lát đầu muốn ngoẹo qua một bên, cũng không thể phủ nhận tôi có mắt, mấy quyển sách không tôi. Vặn vẹo một lúc tôi thấy màn hình điện thoại sáng lên, là tin nhắn của Thành Minh Quang:

" Làm xong việc thì ăn cơm và đi ngủ sớm đi nhé! Mai còn đi thực tập sớm nữa..."

Trong lòng có chút ấm áp, không thể không thừa nhận người đàn ông này quả là rất tốt.

Sáng hôm sau.

Tôi vội vã, hấp tấp chạy ra ngoài, dự định sẽ đi xe bus thì có một chiếc ô tô chẳng mấy quen thuộc đỗ trước cổng một chút. Là ô tô của Thành Minh Quang. Anh bước ra khỏi xe mỉm cười, nụ cười hiền khiến lòng người ta ấm áp.

" Để anh đưa em đến chỗ thực tập. "

Tôi e ngại và cũng có chút ngạc nhiên, anh lại tiếp lời:

" Đã diễn là phải diễn cho chót chứ.... "

Tôi và anh cứ kì kèo mãi cuối cùng anh cũng lời được tôi lên xe, anh thắt cả dây an toàn cho tôi, thật trùng hợp khi vừa có một chiếc ô tô khác lướt qua. Tôi nhận ra, đó là xe của Thượng Quân Ngôn....

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thấy Yêu Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Buổi thực tập đầu tiên

Nhìn sắc mặt tôi có vẻ hơi khác, anh hỏi:

" Sao thế? "

Tôi trấn tĩnh lại nhìn anh đáp:

" Không... không có gì. "

Tôi thật không hiểu tại sao hắn lại xuất hiện ở đây. Từ nhà hắn đến bệnh viện đầu cần vòng qua nhà tôi? Chẳng lẽ hắn muốn thấy tôi? Không đúng tôi lại đang nghĩ cái gì vậy. Chắc là hắn có việc gì thôi, tôi không nên tự mình đa tình

Xe của Thành Minh Quang cũng rất tuyệt, tôi tự hỏi với năng lực của mình bao giờ mới mua được một cái xe thể này, có chút khâm phục họ.

Khi xe dừng trước cổng bệnh viện, tôi xuống xe cảm ơn Thành Minh Quang rồi tiến thẳng vào văn phòng giáo sư.

Tôi đứng ngoài ngõ cửa, đến khi được giọng nói quen thuộc vang lên:

" Mời vào "

Đập vào mắt tôi khi vừa mở cửa ra là Thượng Quân Ngôn đang rót trà và cô gái ngồi đối diện với hắn. Nhìn cô gái này có chút quen mắt, không phải quen nữa mà là rất quen, cái hình ảnh hai người hôn nhau trong xe lần lượt quay trở lại trí óc tôi như một cuốn phim quay chậm. Cô gái đó chính là Kha Lam, không ngờ đến tận bây giờ hai người đó vẫn còn...

Sao vài giây lấy lại chính mình, tôi chào hỏi lễ phép:

" Chào buổi sáng giáo sư, em chào chị. " Rồi tôi khom mình, cúi đầu. Có lẽ đó là phép lịch sự tối thiểu.

Kha Lam quay mặt nở nụ cười ngọt ngào chào tôi, chẳng biết cô ấy có nhận ra tôi là cô bé của vài năm về trước không. Chẳng giống như tôi, Kha Lam ngày càng xinh đẹp, ánh mắt cuốn hút đến mê người. Kha Lam cất tiếng hỏi:

" Cô là thực tập sinh mới phải không? Thực tập sinh vừa từ bên Mỹ trở về? "

" Dạ, vâng " tôi vừa nói vừa cầm sách để lên kệ.

" Chị nhìn em có vẻ quen quen, chúng ta đã gặp nhau ở đâu chưa nhỉ? "

Tôi cười một nụ cười giả tạo đáp lại:

" Hình như là rồi, nhưng em không nhớ nổi mặt chị! "

Tôi để ý thấy Kha Lam khẽ hừ một tiếng.

Khi tôi xoay người, đã thấy Kha Lam nắm lấy bàn tay của Thượng Quân Ngôn, nụ cười ngọt ngào:

" Cô ra ngoài trước đi tôi có chuyện cần nói với anh ấy! "

Có cái gì đó dâng lên trong lòng, cảm giác chua xót, mà không là buồn bực, chính xác là ghen.

Tôi liền ra ngoài đóng cửa lại, cảm xúc có phần hỗn loạn. Tôi chợt thấy một cô gái, ăn mặc khá bình thường, khuôn mặt tròn bầu bĩnh tiến lại nom bắt chuyện với tôi:

" Chào bạn, cho mình hỏi đây có phải là phòng của giáo sư Thượng không? "

Tôi trả lời:

" Đúng rồi ạ! Giáo sư đang bận, có chuyện gì không bạn? "

Cô bạn đó trả lời:

" À, mình là thực tập sinh mới, bạn là...? "

Hửn nào! Tôi nghe là có hai thực tập sinh, mà từ qua đến giờ chẳng thấy bóng dáng người thứ hai đâu. Tôi đưa tay ra bắt chuyện:

" Mình cũng vậy, mình tên là Như Linh rất vui khi được làm quen với bạn. "

" Còn mình là Thạch Thảo! "

Cô gái ấy đúng là dễ gần, nói chuyện được một lúc chúng tôi nhanh chóng quen nhau, giúp tôi quên đi được những bực dọc, ghen tuông trong lòng.

Thạch Thảo cười cười nói:

" Chiều bà rảnh không? Chiều xong việc xuống dưới uống nước nhé! Nãy tui nhìn thấy chỗ đẹp lắm. "

Hazz cuối cùng thì tôi cũng quen thêm người bạn mới, lại dễ gần, cũng bớt buồn. Tôi nhanh chóng đồng ý, gật đầu lia lịa.

Hai chúng tôi đang vui vẻ thì Kha Lam mở cửa, dáng vẻ kiêu kì bước ra ngoài. Thạch Thảo nhìn về suýt xoa, Kha Lam chào tôi:

" Chào nhé! Thực tập sinh. "

Thạch Thảo quay sang hỏi:

" Ủây, ai đây? Đẹp quá nhìn cô ấy kìa... "

Mẹ kiếp, cái dáng vẻ ấy... làm cho lòng ngực con nhà người ta vỡ ra đây mà.

" Mà sao lại bước ra từ phòng của giáo sư thế nhỉ? Chẳng lẽ họ yêu nhau? A đẹp đôi chết mất. "

Tôi quay sang liếc Thạch Thảo:

" Bộ bà thấy người đó đẹp thật á hả? "

Thạch Thảo quay sang nhìn sắc mặt tôi, như hiểu hiểu điều gì đấy liền nói:

" Không, người ta chỉ nói thể thôi chứ bà đẹp nhất... "

Tôi cười cười:

"Đó, nói thế có phải đáng yêu không! "

Kha Lam đi rồi, tôi dẫn Thạch Thảo vào phòng, Thạch Thảo khá lễ phép, vừa vào đã cúi chào:

"Chào giáo sư, em là Thạch Thảo."

Cô gái này thật là không biết kiềm chế cảm xúc, mắt cứ liếc liếc tôi, kiểu 'ở đâu ra người cuốn hút dữ vậy'. Chúng tôi là những thực tập khá đặc biệt lên vừa buổi đầu đã được vào phòng mổ để quan sát.

Mà chỉ có hai đứa chúng tôi thôi, Thượng Quân Ngôn chỉ vào nói gì đó với ý tá rồi đi ngay. Mất cả công thấy quần áo - tôi nghĩ.

Nói là quan sát chứ đâu có sung sướng gì, chúng tôi không được đứng quá gần bệnh nhân, đứng đó ghi ghi chép chép đến gãy cả tay, thấy bảo mai phải nộp báo cáo cho giáo sư rồi.

Ca phẫu thuật kéo dài 3 giờ đồng hồ

Khi vừa ra khỏi phòng mổ, Thạch Thảo đã kêu ca:

"Ôi, sao mệt thế! "

Tôi trấn an Thảo, cho dù tôi mệt không kém:

"Gớm, được thế này là vui lắm rồi đó bà, thử nghĩ xem mấy thực tập khác đâu được như chúng ta. "

Xong việc, tôi kêu Thạch Thảo tới thư viện gần đó tìm vài quyển sách đọc, để tối nay viết báo cáo cho tốt.

Hai đứa lẻo đẻo vác xác đến thư viện gần đó, tìm một chỗ chống tìm sách rồi ngồi xuống đọc. Thạch Thảo tuy bình thường nhí nhảnh, nhưng trong lúc đọc sách lại tập trung đến kì lạ, nom rất đáng yêu.

Tôi đánh mắt sang bên cạnh qua kẽ hở của những quyển sách, ở gian bên kia, một nam nhân cũng đang chăm chú đọc, chăm chú hút hồn đến mê người. Là hán, Thượng Quân Ngôn

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Phải chăng tôi có thể yêu anh!

Từ lúc về đây có lẽ được xem là cơ hội đầu tiên tôi ngắm hán lâu thế. Hôm nay hán không mặc vest mà mặc bộ đồ vô cùng đơn giản, điều ấy làm hán như trẻ hơn không giống với tuổi thật. Ánh mắt cup xuống chăm chú đọc sách, có lẽ trong tiểu thuyết nói đúng: đàn ông quyền rũ nhất là lúc đang làm việc.

Nhớ những ngày còn bên nhau, vào nhiều buổi tối trời mưa lớn có sấm sét mặc dù tôi không sợ nhưng hán vẫn ở bên tôi. Đợi tôi chìm vào cơn mơ rồi hán lại bật đèn lên tiếp tục làm việc. Nhiều lúc nửa đêm vô tình tỉnh giấc vẫn thấy hán chăm chú làm việc, gương mặt ánh mắt đều mang nét dịu dàng khó lòng tả hết được.

Lúc sống với hán tôi không để ý lắm, nên không biết ánh mắt của hán lại đẹp đến thế. Đẹp đến nỗi đã nhìn vào rồi sẽ mãi vương vấn, quyến luyến ánh mắt ấy cả đời. Đã nhìn vào không thể thoát ra.

Tôi chăm chú nhìn, nhìn đến nỗi Thạch Thảo ghé sát đầu vào tôi cũng không hay. Đến khi Thạch Thảo thăm thì vào tai:

"Này, giáo sư Thượng cũng ở đây hả? "

Tôi giật bản mình, lơ tay làm làm rơi cả một quyển sách sang bên gian kia. Hoàng hốt nhỏ giọng:

"Má! Bà làm tui giật mình. "

Thạch Thảo đơ mặt trong giây lát, mỉm cười ngượng ngùng.

Tôi nhanh xoay người lại đã thấy Thượng Quân Ngôn nhặt cuốn sách vừa rồi mà tôi đánh rơi xếp vào kệ, rồi bước qua thư phòng bên này. Hán nhìn hai chúng tôi về mặt mang chút nét cười

Ba người chúng tôi đi dạo trên đường, Thạch Thảo thì luôn miệng nói cười, tôi và hấn đứng hai bên mặt cô về ít nói hơn.

" Hai người... có muốn đi uống chút gì không? " - Thượng Quân Ngôn lên tiếng

Chắc hẳn là lời mời cho có! Nhưng Thạch Thảo lại quá ngây thơ ngay lập tức gật đầu đồng ý.

Chúng tôi đến một quán Cafe gần đó, nhìn có vẻ tạm được, cách bày trí khá ổn.

Chúng tôi ngồi cạnh cửa sổ, nhâm nhi ly cà phê nóng trong tay, trong lòng trải đầy phiền muộn.

Mới cười nói được vài câu thì đã thấy Kha Lam từ đâu bước tới chào.

" Chào mọi người, thầy trò đi uống cà phê hả? Tôi có thể ngồi đây không? "

Chưa đợi ai nói gì cô ta đã ngồi xuống cạnh Thượng Quân Ngôn nở nụ cười ngọt ngào. Thượng Quân Ngôn sau khi thấy Kha Lam thì sắc mặt trầm xuống, chẳng nói tiếng nào.

" Hai em tên gì nhỉ? Chị tên Kha Lam! " - Nét mặt cô ấy rõ mang ý cười

" Dạ em tên Thạch Thảo. "

Rồi nó chỉ sang tôi: " còn bạn ấy là Như Linh, hai bọn em cùng là thực tập sinh mới! "

Cũng chẳng biết Kha Lam nói với chất giọng gì nhưng nghe có chút mỉa mai.

" Như Linh à! Cái tên... hay thật. "

Từ lúc vẫn còn bên cạnh Thượng Quân Ngôn tôi đã chẳng ưa Kha Lam, rồi cái hôm thấy hai người họ bên nhau, lúc đó cô ta đã là cái gai trong mắt tôi rồi.

" Anh này, lát em qua nhà anh chút có được không!?"

Hấn vẫn chẳng nói gì, mặc cho Kha Lam tự nói tự trả lời.

Xem ra quan hệ của ai người đó vẫn rất tốt.

Thạch Thảo thật không giấu được sợ tò mò liền hỏi:

" Chị với giáo sư đây là...? "

Mặt Kha Lam ửng hồng, vừa trả lời vừa nắm lấy bàn tay Thượng Quân Ngôn.

" Giáo sư đây là bạn trai chị! Lúc làm việc anh ấy có vẻ rất nghiêm túc nhưng trong tình yêu lại rất ngọt ngào. "

Cái cảm xúc buốt nhói từ 4 năm trước quay trở lại, tâm trạng tôi bắt đầu bất ổn.

Thạch Thảo cảm thán:

" Thật à? "

" Ừ có lần sinh nhật chị, giáo sư của em đã tặng chị một trăm bông hồng cùng những loài chúc vô cùng dễ thương! "

" Có lần anh ấy còn đến tận nhà đón chị đi làm. "

" Có lần... "

Tôi nhận ra rằng có lẽ Kha Lam mới chính là định mệnh của hấn, có lẽ Kha Lam mới là tất cả, có lẽ hấn yêu Kha Lam rất nhiều.

Mắt tôi hoen đỏ, bắt đầu nhoè đi. Kha Lam thấy vậy liền hỏi:

" Sao mắt Như Linh đỏ vậy? "

Chẳng hiểu sao sâu trong ánh mắt hấn hiện lên những tia hoảng hốt khi thấy Như Linh. Liệu trong lòng hấn có đang cảm thấy xót xa không?

" Không, em không sao chắc có con gì bay vào mắt thôi chị! "

" Có thật không sao không! Hay để tui xem giúp " - Thạch Thảo nói

"Không tui không sao, em xin phép vào nhà vệ sinh một lát. "

Tôi vừa đứng dậy đang định đi vào nhà vệ sinh khóc một trận thỏa thích thì gặp Thành Minh Quang, anh đi cùng một vị khách nào đó tiến ra phía cửa. Thấy mặt tôi đỏ anh hoảng hốt:

" Ô, Như Linh em sao thế? Có làm sao không? "

" Không em không sao, hơi mệt chút thôi. "

Thấy sắc mặt tôi không tốt anh quay sang nói:

" Xin lỗi ngài có lẽ lần sau chúng ta mới đi ăn được rồi! "

Anh chào vị khách rồi quay ra chỗ tôi:

" Được rồi để anh đưa em về. "

Tay anh đặt lên vai tôi quay sang chào Thượng Quân Ngôn rồi đem tôi ra ngoài.

Giọng anh vô cùng nhẹ nhàng, với cái cách anh hủy cuộc hẹn với khách hành chỉ để đưa tôi về... tôi biết anh thật sự rất tốt. Phải chăng tôi đang yêu Thượng Quân Ngôn đến mức này, phải chăng tôi có thể mở lòng ra một chút, phải chăng tôi có thể yêu anh...

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Trong phòng lưu xác một đêm.

Tôi lên xe của anh cái đầu nhỏ lưu luyến quay lại nhìn Thượng Quân Ngôn thấy mặt hắn tối sầm lại, Kha Lam vẫn đang ngồi cạnh mặt cứng đờ.

Tôi chẳng hiểu bây giờ bản thân đang làm gì, đang nghĩ gì. Tôi trở về nước làm gì? Sao không ở Mỹ luôn, tôi chợt nhận ra mình thật ngốc vì một người mà đánh mất cả bản thân.

" Có chuyện gì? Rõ ràng là không phải có con gì bay vào mắt em! Cho anh biết có được không? "

" Em... em... "

Anh nói cho em biết đi, em phải làm như thế nào?

" Thôi được rồi, không muốn nói thì đừng nói! Về nhà nghỉ ngơi cho tốt. "

" Vâng " - Nói rồi tôi nhìn ra ngoài cửa xe, ngắm cảnh. Đầu óc trống rỗng. Anh hỏi tôi vài câu vắn vớ, tôi đáp qua loa rồi cả hai lại im lặng.

Đến nhà, xuống xe, anh nói:

" Được rồi, vào nhà nghỉ ngơi đi mai anh đến đón. "

" Thôi, em có thể tự đi được. Như vậy e không tiện cho lắm. "

" Cũng được. "

Đội xe anh đi khuất tôi mới vào nhà, thăm nghĩ trái đất này thật tròn. Trở về có thể gặp được Thượng Quân Ngôn, lại có thể gặp được Doanh Thành đúng là quá tròn.

Lên phòng, tôi lôi vài quyển sách đút trong túi sách này mượn được của thư viện đọc tham khảo. Nãy vào thư viện chẳng học được gì, mãi ngắm ai đó, tâm trí leo mây. Đọc qua rồi, lại phải vui đầu vào làm báo cáo đến tận khuya mới được đi ngủ.

...

Sáng ra, tôi lê những bước chân vô cùng mệt mỏi đến bệnh viện. Từ nhà đến bệnh viện cách nhau không xa lắm, đi bộ vào mỗi buổi sáng thay cho tập thể dục thể này là một sáng kiến không tồi.

Đi trên đường tôi cứ suy nghĩ vắn vớ, nghĩ về Thượng Quân Ngôn, về Kha Lam. Bọn họ yêu nhau lâu như vậy lại trải qua bao điều lằng nhằng bên nhau. Còn nhớ Kha Lam nói có lần hắn tặng hoa, tặng quà, ở bên cạnh cô ấy suốt bốn năm liền. Tình cảm ấy có lẽ là thật, còn tôi có lẽ chỉ là rung động nhất

thời của hắn. Tôi chẳng hiểu sao bản thân lại ngốc nghếch đến mức ấy, thích một người không thích mình đã chẳng nói làm gì, lại đi thích một người đã từng phản bội mình trong quá khứ, đã khiến mình đau đớn suốt bốn năm trời. Để đến bây giờ muốn quên cũng không quên được. Có lẽ giờ phải tránh mặt hắn hành chế tiếp xúc, có lẽ giờ phải tập quên hắn... điều ấy thật khó khăn.

Lúc đứng trước cửa phòng hắn, tôi gặp Thạch Thảo, nhìn thấy mắt nó như con gấu trúc, vừa nhìn thấy tôi nó đã hỏi, mặt mày không chút biểu cảm:

" Hôm qua bà thức đến mấy giờ. "

" 12 giờ. "

" Còn bà? "

" 1 giờ! "

Hai đứa nhìn nhau, lệ tuôn ngàn hàng. Vừa lúc Thượng Quân Ngôn tới, hai đứa chúng tôi chào buổi sáng qua loa rồi theo hắn vào phòng. Nhìn qua báo cáo hắn nói:

" Có muốn đi thăm nhà xác một chuyến không? Làm trong ngành này thần kinh phải vô cùng cứng rắn, không được sợ hãi! "

" Vì vậy hôm nay các em sẽ tập làm quen với những thi thể trong nhà xác. "

Nói là làm, lát sau hắn đã dẫn chúng tôi đến nhà xác của bệnh viện, chợt có mấy nhân viên mang một cái xác tới, tôi và Thảo nhìn mà toàn thân ớn lạnh. Căn phòng ấy lạnh toát bao nhiêu xác chết chum những chiếc tấm vải màu trắng vô cùng ghê sợ.

Chúng tôi vào, buộc phải làm quen với môi trường này, hắn thuyết minh thêm:

" Người đồng ý hiến xác cho chúng ta rất hiếm, hãy hết sức cẩn thận khi học giải phẫu. Một cái xác rất đáng giá, chúng ta cần trân quý nó. "

Thạch Thảo lên tiếng hỏi:

" Cho em hỏi, thực tập sinh nào cũng phải làm quen với môi trường này sao ạ? "

" Đúng rồi, thực tập sinh giải phẫu nào cũng vậy. Có một thực tập sinh nam đã tự nguyện ở một đêm trong nhà lưu để rèn luyện, mà làm thế cũng tốt nếu có thể ở nhà xác một đêm thì về sau này cơ bản là không có gì phải lo. "

Tôi suy đi tính lại thấy cũng không có gì phải sợ, chỉ là nhà xác thôi, một căn phòng chứa thi thể của những bệnh nhân xấu số. Vậy nên trước lúc ra khỏi đây tôi đề nghị với Thượng Quân Ngôn.

"Giáo sư tôi có thể... ở đó một đêm được không? "

Mặt hắn hơi kinh ngạc chắc bởi vì tôi là con gái mà lại xin ở nhà xác một đêm. Hắn thì thế chứ nhìn sang Thạch Thảo nó há hốc mồm, nó như kiểu muốn nói ' bà bị điên à, vừa rồi chưa đủ ghê hay sao'.

" Tùy em, nếu vậy thì buổi học hôm nay kết thúc tại đây, các em về nghỉ ngơi đi tối qua viết báo cáo chắc cũng mệt rồi. Còn riêng Như Linh nếu muốn thì tối quay lại phòng tôi, tôi sẽ giúp em nói với mấy nhân viên nhà xác. "

Tôi kiên định gật đầu, rồi trở về nhà ngủ một trận sau đó đến.

....

Tối hôm ấy

" Em thật sự muốn ở đây một đêm. "

" Đúng! " tôi đáp lại Thượng Quân Ngôn.

Lát sau hắn đã đưa tôi đến trước cửa nhà lưu xác dặn dò:

" Đêm nay sẽ không có nhân viên nào tới đây, em nhớ phải cẩn thận. "

Mấy anh trực nhà lưu xác nhìn tôi nháy mắt:

" Chúc em may mắn, nhờ có em tối nay bọn anh được ngủ ngon lành. "

Tôi đi vào đóng cửa, mặc dù trong những căn phòng điện được bật sáng nhưng tôi cảm giác ớn lạnh, khiến những người như tôi lần đầu tiên bước vào khu vực này không khỏi run mình, nổi da gà bởi màu đen của những chiếc hòm chứa tử thi được để trên dãy kệ inox.

Trong phòng lưu xác, bên cạnh 6 chiếc hòm hình chữ nhật bằng inox màu xám dùng để chứa những thi thể của những bệnh nhân xấu số là chiếc bàn nhỏ

có để 1 bát hương dùng để thắp cho hương hồn từ thi.

Tôi ngồi đợi trên một chiếc giường, lắng nghe âm thanh gót giày của Thượng Quân Ngôn đi hần mới thả lỏng. Nhìn nhìn xung quanh một lượt cảm giác ghê sợ bắt đầu đến, có lẽ bây giờ là ban đêm nên tâm lý không bằng hồi sáng. Có những cái xác mới nằm trên những chiếc giường đều trùm hết đầu lại, không khí xung quanh lại vô cùng lạnh lẽo, ánh sáng mờ mờ.

Chỉ là lơ thôi, lơ đâu một trong số cái xác ấy tự ngồi dậy thì có khi nào con tim nhỏ bé của tôi sẽ sợ đến phát hoảng mà chết không. Tôi sợ hãi co người lại dựa đầu vào vách tường lạnh buốt, tôi ngồi đó chẳng biết bao lâu đến nỗi tiềm thức tê dại. Trong cơn mê man tôi nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, lúc ấy cả người bừng tỉnh, vẫn nghe thấy tiếng ấy tôi bắt đầu sợ hãi.

Bật điện thoại lên vừa hay một giờ đêm, hôm nay nhà xác không có ai tới vậy tiếng bước chân kia là gì. Bước chân ngày một gần cả người tôi lạnh toát run lên từng hồi, tôi cô trăn trăn chỉ mong đây là một giấc mơ, một ác mộng.

Tiếng bước chân dừng lại trước cửa phòng, cánh cửa từ từ mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Kí ức

Cả người tôi có rúm lại, nhắm mắt chờ. Ngoài sự dự đoán người bước vào là Thượng Quân Ngôn, ôm theo vào là đồng đồ ăn. Hần nhẹ nhàng tiến lại gần, tôi ngơ ngác, trừng mắt nhìn. Trong lòng nhẹ nhàng, tôi thở một hơi đối diện với hắn. Như bắt được ánh mắt trừng trừng của tôi hắn gượng gạo:

"Tôi nghĩ em đói nên..." nói rồi hắn bỏ đồng đồ ăn trên bàn, tôi vẫn chẳng nói gì, cứ nhìn hắn như vậy.

"Có sợ lắm không?"

Sợ chứ, một cô gái ở trong phòng lưu xác một mình, lại còn trong màn đêm tối mờ mờ, dù can đảm đến đâu cô ấy vẫn sẽ thấy hãi. Nhưng mà nếu tôi bảo tôi sợ thì sao, liệu hắn có thể trở che cho tôi không? Tôi không trả lời mà nói:

"Sao giáo sư lại đến đây?"

Lúc ấy lòng tôi như nhẹ nhõm hơn, thờ phào một tiếng.

"Tôi có việc đến bệnh viện, tiện đi ngang xem em thế nào. Dù gì tôi cũng là thầy hướng dẫn của em."

Hắn cười nhạt, câu trả lời cũng vô cùng khách sáo.

Trong đầu tôi nghĩ hoặc, việc gì mà đi ngang qua bệnh viện lúc một giờ đêm phải hay không là đi chơi cùng Kha Lam, bởi nhà Kha Lam khá gần đây.

Chưa bao giờ tôi thấy một mối như vậy, ở trong nhà lưu xác một đêm cộng với việc tối qua thức khuya làm báo cáo, cho dù hồi chiều có ngủ một lát nhưng bây giờ đầu óc quay cuồng toàn thân rã rời. Muốn có một vòng tay vỗ về an ủi, muốn nghe những lời động viên khích lệ của người đàn ông mình thương sao lại khó khăn đến thế!

Hắn để chút đồ ăn xuống ghế rồi nói:

"Không có việc gì thì tôi đi trước!", nói rồi hắn bước ra cửa, khi cánh cửa ấy vừa khép lại toàn thân tôi run lên, nước mắt rơi là chã tôi gục đầu vào gối mà khóc. Tôi hận hắn, càng hận lại càng yêu, càng hận càng mê đắm. Trước nay sau mỗi giờ thực tập tôi đều mong hắn kéo mình lại, mong hắn xin lỗi, mong hắn nói hắn đã sai tha thứ cho hắn, cũng mong hắn nói rằng Kha Lam chỉ là tình cảm nhất thời còn tôi mới là mãi mãi. Nhưng không, hắn đã không nói gì cả, có lẽ trong thật tâm hắn đã buông bỏ.

...

Sáng đó tôi mở cửa bước ra ngoài, ở trong phòng lưu xác một đêm thật là quá hãi. Chợt thấy Thượng Quân Ngôn ngồi trên băng ghế dài ngoài hành lang, thấy tôi ra hắn đứng dậy hỏi:

"Ra rồi sao?"

"Ra rồi, giáo sư sao lại ngồi đây?", tôi ngạc nhiên hỏi.

"Lúc đó... tôi hơi lo nên ngồi ngoài này đợi."

Thấy hắn ngồi ngoài hành lang cả đêm như vậy, lòng tôi chua xót, dấy lên cảm giác xót xa muốn tiến lại mà ôm hắn, nhưng không được!

" Sao phải lo cho tôi? "

Không khí căng thẳng bao trùm bỗng điện thoại reo lên phá tan cái không gian kì dị đó. Tôi lấy điện thoại, là Thành Minh Quang gọi, hừ vừa lúc...

" A lô anh yêu gọi em có chuyện gì không. "

" À vậy hả, anh chu đáo ghê. "

" Đợi lát em ra liền "

Tiếng tôi vang lên đều đều trên hành lang vắng vẻ, tôi chỉ thấy hân hoi cúi mặt, ánh mắt loé tia buồn rồi biến mất. Trong lòng thầm cười nhạt.

Khi tôi cúp máy hân hỏi:

" Là Thành Minh Quang gọi hả? "

" Vâng giáo sư tôi ra ngoài trước, anh ấy đang đợi. "

Nói rồi tôi bước đi mà chẳng đợi hân nói gì, và tôi không biết rằng người con trai ấy ngồi xuống băng, một lát mới có thể bình tĩnh lại được.

Theo lịch hôm nay tôi được nghỉ, dự định ăn sáng xong sẽ về ngủ bù một giấc. Tôi nhanh chóng tìm được xe của Thành Minh Quang leo lên hỏi:

" Giám đốc hôm nay rảnh rồi nhỉ, có thời gian mà kêu thường dân đi ăn sáng. "

Về mặt hân có chút trầm luân, hỏi:

" Có phải lúc này em ở cùng giáo sư Thượng? "

Tôi trầm lại:

" Vâng, này em có gặp giáo sư, xin lỗi anh về câu nói ' anh yêu ' lúc này. "

" Không sao anh thích cách gọi ấy "

Cái tính anh hay đùa nên tôi nghĩ anh đang đùa cho vui vậy mà, tôi thắt dây an toàn cùng anh đi đến một nhà hàng gần đó.

Lúc ngồi xuống bàn ăn, anh gọi một số món ăn nhẹ, vừa ăn vừa trò chuyện về công việc và đời sống lúc còn ở Mỹ. Buổi sáng con đường chật kín người, chợt đèn chuyển màu đỏ loáng thoáng trong những chiếc xe tôi nhận ra có xe của Thượng Quân Ngôn. Đến khi đèn báo đỏ chiếc xe ấy dừng lại, tôi nhìn rõ mặt hân, rõ cả người bên cạnh hân. Hân và Kha Lam đang hôn nhau. Tôi tròn mắt, trong đáy mắt toát lên sự đau thương vô hạn. Kí ức bốn năm trước quay trở lại, một lần nữa làm cho tôi suy sụp, nước mắt tôi rơi lúc nào chẳng hay, bốn mươi giây ấy trôi qua dài như cả vài giờ đồng hồ. Tôi cứ nhìn mãi cho đến khi có một bàn tay từ phía sau che mắt lại, tôi khóc, khóc như một đứa trẻ. Anh ôm tôi vào lòng như vỗ về an ủi, tôi muốn dòng nước mắt ngừng lại mà chẳng hiểu sao nó cứ chảy, vai run run tôi nức nở trong lòng anh.

Bốn mươi giây trôi qua, chiếc xe đỏ phóng nhanh trên đường, người đàn ông trong xe nhìn về phía cô gái đang ôm chàng trai trong quán ăn mà tức đến đen mặt. Còn cô gái bên cạnh hân đang về vờ lọn tóc cười đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chủ tịch tập đoàn thực phẩm

Thôn thức trong lòng anh một lát tôi định thần lại, anh đưa tôi chiếc khăn tay. Tôi xin lỗi anh vì đã làm bẩn áo anh, xin lỗi vì làm hỏng buổi sáng của anh.

Được một lát anh đưa tôi về, đợi xe anh đi khuất tôi lên phòng. Đóng cửa phòng lại tôi nằm bò lên giường úp mặt vào gối, tiếp tục khóc. Cái cảm giác kí ức mà tôi cứ cố chôn vùi, mà mỗi đêm buồn vắng tôi mơ tới. Nụ hôn ấy là thứ đau đớn nhất mà tôi từng phải cố gắng mới vượt qua.

Bốn năm qua tôi hận hân, hận không thể cầm dao mà giết chết hân luôn. Bởi vì, càng hận càng yêu, càng hận lại càng sâu đậm. Người ta nói quả đúng thật, trái ngược với yêu không phải là hận mà trái ngược với yêu là sự lãng quên. Yêu cho người ta cảm giác vui vẻ, yêu đòi, hận lại cho ta cảm giác buồn, bứt rứt, đau đớn trong lòng. Vậy có ai rảnh mà cứ hận mãi một người? Chỉ là người đó yêu quá sâu đậm, chẳng thể lãng quên trong trí nhớ.

Tôi hận hân, còn hân lãng quên tôi, lãng quên tình cảm mà hai ta trao nhau.

Tôi cứ khóc như vậy cho đến khi thiếp đi. Trong cơn mê man tôi lại thấy hai người đó hôn nhau..

Đến tận chiều điện thoại reo tôi mới tỉnh giấc, là Thạch Thảo gọi, nó nói dẫn tôi đi tới chỗ hôm bữa nói. Tôi lồm cồm bò dậy, tắm rửa, trang điểm nhẹ, xuống tủ lạnh vớ trái táo ăn đỡ rồi đi bộ tới bệnh viện nó hẹn tôi trước cổng viện.

Hôm nay tôi mặc một chiếc váy xanh trời, váy ngắn đến đầu gối, bên trên bó sát bên dưới bông bênh kết hợp với trang điểm nhẹ tôn lên sự trẻ trung và hoàn mỹ.

Lúc đến nơi vừa gặp nó đã kéo tôi vào trong, đến một quán cà phê gần bệnh viện. Đó là một quán cà phê ngoài trời tên là Tường Vân, ngồi đó có thể thấy mấy anh bác sỹ cời ra chiếc áo blu trắng đánh cầu lông mỗi buổi chiều tà. Chỗ chúng tôi ngồi dưới một tán cây cổ thụ, trời chưa tắt nắng hẳn cho nên đây là một chỗ ngồi lí tưởng cho bọn con gái. Dưới ánh nắng nhàn nhạt, yếu ớt của buổi hoàng hôn tôi thấy bóng hân đang vui vẻ chuyển cầu qua lại, kĩ thuật cũng không tệ. Hân bình thường cũng đẹp, chăm chú làm việc lại càng đẹp, nhưng đặc biệt những lúc chơi thể thao để người khác ngắm từ vị trí này quả thật rất tiêu soái.

Thấy tôi nhìn chằm chằm hân, Thạch Thảo hỏi:

" Sao bà nhìn giáo sư không vậy, người đầu mà vừa tài giỏi vừa đẹp trai. "

Tôi nhìn Thạch Thảo không nói gì, mà đúng hơn là không biết nói gì, chỉ cười trừ. Thảo đâu có biết là về ngoài tiêu soái như vậy mà bên trong lại có sở thích mang tình cảm người khác ra trêu đùa?

Dù hân có thế nào, có tốt hay xấu thì tôi cũng lỡ yêu hân mất rồi.

Tôi ngồi đó tiếp tục ngắm hân, tự nhiên mắt hân bắt gặp nhìn qua tôi rồi dừng lại hân. Ánh mắt ấy xa xăm, tựa hồ như một đứa trẻ muốn lấy lại thứ vốn thuộc về mình nhưng không được.

Bị hân nhìn tôi cúi xuống khuấy tách trà, nói chuyện phiếm với Thạch Thảo, điện thoại bỗng đổ chuông. Tôi nhấc máy, là Thành Minh Quang anh hẹn tối nay đi ăn, một ý kiến không tệ. Nếu Thượng Quân Ngôn đã yêu Kha Lam đến vậy thì hà cớ gì bản thân không mở lòng với người khác chứ.

Cúp máy Thảo hỏi:

" À, hôm bữa bạn làm báo cáo cộng với việc áp lực công việc nên tôi quên chưa hỏi bà, cái anh chiều đó đưa bà về là ai vậy? "

Tôi nhấp tách trà rồi trả lời:

" À, bạn mình. "

" Chỉ là bạn bình thường thôi sao? ", Thượng Quân Ngôn từ phía sau đi tới nghi hoặc hỏi. Đáy mắt có tia kinh ngạc mà đúng hơn là mừng rỡ.

" Không phải bạn thường là bạn trai! ", tôi đáp lại. Hân đã là hoa đã có chủ hơn nữa hân còn rất yêu cô ấy, vậy thì quan tâm đến tôi làm gì? Thương hại hay quan tâm?

Thạch Thảo nhanh miệng hỏi:

" À, chào giáo sư Thượng. "

Hân gạt đầu rồi nói:

" Ủ, tôi đi ngang qua đây thấy hai người đang nói chuyện sôi nổi. " Hân cười nhẹ một cái rồi tiến tới quầy mua nước.

Đợi hân đi khuất, Thạch Thảo nhìn tôi với vẻ trầm trồ.

" Người... người đó chẳng phải Thành Minh Quang, chủ tịch tập đoàn thực phẩm mà trang báo nam hôm trước vừa để làm ảnh bìa hay sao. Bà... bà thật sự là bạn gái của anh ấy! "

Ôi trời nghe ngẫu quá đấy, tiện được tôi ba hoa chích chòe.

" Đương nhiên, mà bà cũng thấy tui đẹp như vậy mà, đường đường là thực tập sinh du học từ Mỹ về như vậy có là gì! "

.....

Tối đó tôi trang điểm nhẹ, mặc một chiếc váy màu đen mang nét kiêu diễm khó tả. Tôi mở cửa bước vào nhà hàng, loáng thoáng thấy bàn của Thành Minh Quang, liền nhanh chóng đi qua đó, nở một nụ cười ngọt ngào. Con gái lúc nào cũng phải xinh đẹp, dù không phải đứng trước mặt người mình yêu thương. Tôi ngồi xuống bất giác nhìn xung quanh, bất ngờ thấy Thượng Quân Ngôn đang ngồi bàn bên cạnh cùng với vài người bạn.

ps: Chào các bạn tớ là tác giả của Tiểu nha đầu, tớ xin lỗi vì lẽ ra nghĩ hè phải viết nhiều nhưng tại tớ bận quá, thành thật xin lỗi. Tớ sẽ cố gắng để ra nhiều hơn, cảm ơn các bạn đã ủng hộ. Thân!

Chương 29: Sự thật

Tôi nhìn hắn, băng quơ, rồi lại nhìn Thành Minh Quang, ánh mắt khẽ rung. Tôi liếc qua bó hồng trước mặt cố nở nụ cười thật tươi. Nếu đã như vậy, nếu hắn đã yêu Kha Lam sâu đậm như vậy thì sao bản thân lại cứ cố gắng mong chờ một điều gì đó? Chẳng phải, mở lòng sẽ tốt hơn...

"Làm người phụ nữ của anh, anh sẽ chăm sóc cho em, tất cả sẽ vì em... được không?". Thành Minh Quang tiếng nói của anh nhẹ nhàng vang lên.

Tôi cười, cố gắng cười đến nỗi nụ cười ấy cứng đờ, trong lòng muốn khóc. Tôi yêu hắn, yêu Thượng Quân Ngôn, liệu có thể để hình ảnh của một nam nhân khác thay thế.

"Vâng, cảm ơn anh. " Tôi gật đầu rồi cúi mặt, cố gắng để không thấy được khuôn mặt rạng rỡ, anh mắt tràn ngập thương yêu của anh.

Lúc đó tôi cũng không biết rằng có một người lặng lẽ bước ra cửa, lẻ loi đơn độc.

Sau khi kết thúc bữa ăn tối, anh nói sẽ đưa tôi về. Tôi nói với anh mình có chuyện cần nói.

"Em xin lỗi. "

Anh nhẹ nhàng hỏi, ánh mắt ẩn chứa tia dịu dàng.

"Tại sao? "

Một giọt lại hai giọt lăn dài trên má, đáy mắt anh có chút hoảng hốt, tôi nói:

"Em chưa thể quên người cũ. Em xin lỗi, xin lỗi vì đã làm anh thất vọng. "

Anh lấy khăn tay lại đi nước mắt trên mặt tôi dựa vào thân xe đáp lại:

"Anh biết, biết rất rõ. Từ ngày đầu gặp em bên Mỹ, anh đã biết. Lúc đó thấy em vô cùng đau đớn, rồi từ khi về nước cũng vậy. Có lần anh thấy mắt em đỏ, nhiều lần thấy em có gì đó khác lạ. Và anh cũng biết người cũ của em là giáo sư Thượng. "

"Em... em. " Tôi khóc, nước mắt rơi nhiều hơn.

"Điều quan trọng là... em có thể tập quên anh ta không? Anh sẽ bên cạnh giúp em làm điều đó. "

"Em sẽ cố thử, cảm ơn anh. " Anh tốt như vậy một người như tôi có xứng hay không?

"Được rồi, lên xe đi anh đưa em về. "

"Vâng. "

Bầu trời về đêm se lạnh, tôi ngồi trong xe đôi mắt trong trẻo băng quơ suy nghĩ, bỗng chốc lại đỏ lên. Anh ngồi cạnh thấy vậy cũng để tôi suy nghĩ, im lặng không nói gì.

...

"Hẹn gặp lại " anh mỉm cười, vẫy tay chào tôi.

Đội xe anh đi khuất, tôi sai những bước dài vào cổng. Bỗng cảm thấy cánh tay bị ai đó nắm chặt, kéo mạnh về phía sau, đẩy vào tường. Có chút sợ hãi, có chút hoảng hốt, toan la nhưng đôi môi đã bị ai đó khoá chặt, đứng dưới ánh trăng mập mờ, khuôn mặt ấy mờ ảo, những đường nét quen thuộc hiện lên rung động lòng người. Nụ hôn mạnh bạo gần như muốn xâm chiếm tâm hồn, cả người tôi run rẩy. Thượng Quân Ngôn... hắn rất ít khi uống rượu nhưng bữa vậy người hắn hôm nay lại là thứ chất lỏng đó.

Đã bao lâu rồi... thứ cảm giác ấy.

"Em giờ là người của anh ta. "

Hắn gục đầu vào vai tôi, thờ dốc.

Nước mắt chảy xuống gò má, mặn đắng. Chẳng biết vì những kỉ niệm trước kia ủa về trong tâm trí hay vì câu hỏi kia của hắn?

"Đúng, là người cả anh ấy. "

Là người của anh ấy, nhưng trong lòng có quên nỗi hấn hay không, tôi tự giấu.

" Tôi yêu em "

Thế nào gọi là yêu?

" Giáo sư, anh say rồi. "

Ánh trăng rơi trên tường, có chút lạnh lẽo. Hấn rời khỏi bờ vai, hơi ẩm chột biến mất, gió đêm thổi qua, có mát mát, có đau thương.

Hấn đi rồi, tôi ngồi gục xuống, hai tay đặt nơi trái tim. Phải rồi, có cố gắng quên đi thế nào đi nữa, chỉ cần một cái hôn của hấn bốn năm coi như vô ích. Nước mắt là chữa rồi, quên một người khó thế sao?

Tôi bước vào nhà, thấy mắt tôi sưng đỏ mẹ hỏi:

" Sao vậy con, có chuyện gì à? "

" Không sao đâu mẹ con lên phòng trước. "

...

" Cộc cộc cộc "

" Mẹ vào được không? "

Mẹ mở cửa mang đến cho tôi ly sữa nóng, đặt lên bàn, ra ngồi cạnh tôi hỏi:

" Thiên Vũ nó là thầy hướng dẫn của con đúng không? "

Tôi quay ra nhìn mẹ nghi hoặc:

" Mẹ, sao mẹ biết? "

" Không quan trọng làm sao mẹ biết, nói cho mẹ biết con còn yêu nó không? "

Tôi trầm giọng:

" Mẹ..."

" Nói đi con còn thương nó không? " nói rồi mẹ nắm lấy bàn tay đang run rẩy của tôi. Tôi vẫn không trả lời, mẹ nói tiếp:

" Nghe mẹ nói, đừng kích động, nhất định phải bình tĩnh. "

" Những gì nó đã làm vào bốn năm về trước đều là ý của mẹ. "

" Cái gì? Ý mẹ là sao? "

" Làm mẹ luôn mong những gì tốt đẹp nhất đến với con cái, hướng hồ con còn là đứa con gái duy nhất của mẹ. Con sang Mỹ, bây giờ chẳng phải có tương lai hơn sao? Ngày hôm ấy vì không thể đứng đó nhìn con bỏ đi cơ hội tốt, mẹ đã nói chuyện với Thiên Vũ. Con biết không, lúc đó nó chấp nhận, nó nói tất cả cũng là vì con. "

" Hôm con ra sân bay nó là người âm thầm đứng từ phía xa nhìn theo con. Sau khi máy bay của con cất cánh, nó ngồi đó đến tối mới chịu về. "

" Nó thật sự rất nhớ con, chỉ hơn một tháng kể từ ngày con đi, nó gầy hẳn. Nghe bà Thượng nói nó thường nhốt mình trong phòng không ăn, cũng kể từ lúc đó nó bắt đầu uống rượu. "

...

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Anh còn yêu em không?

Tôi ngồi đó, lặng im. Không phải không muốn nói mà là không thể nói gì.

" Từ ngày con đi, khi nào rảnh rồi nó lại qua nhà ăn cơm với chúng ta. "

" Nó nói rằng đừng nói với con những chuyện đã xảy ra, cứ để con hận nó như vậy. Nó không muốn con đánh mất đi hạnh phúc mới mà con vừa có. "

Cả người tôi run rẩy, thì ra tôi đã trách nhầm người, thì ra...

" Nó yêu con, thật sự rất yêu con... "

Những giọt nước mắt cứ lăn dài trên hai gò, mặn đắng. Hắn có cảm giác giống tôi không? Mỗi đêm có trằn trọc, mỗi đêm có thương nhớ một hình bóng?

Cảm giác chia xốt từ đáy lòng vọng lại, thì ra hắn vẫn luôn chờ đợi.

Đầu óc tôi mơ hồ như muốn nổ tung, mọi chuyện diễn ra trong bốn năm, hận hắn trong bốn năm cuối cùng chỉ cần dùng bốn phút để hoá giải.

Yêu và hận, càng hận càng yêu.

Liệu hắn yêu tôi đến nhường nào? Đến bây giờ tôi mới hiểu được. Càng hiểu lý do hắn uống rượu? Tiểu Vũ... anh buồn đến vậy sao?

Phải rồi, sao mà không buồn cho được khi thấy người phụ nữ mà mình yêu thương, đợi chờ bao lâu nay trở thành người phụ nữ của người khác. Tôi làm vậy trước mặt hắn có phải rất quá đáng không. Vậy còn Kha Lam và hắn?

" Mẹ... muộn rồi, mẹ đi ngủ đi. "

Chắc bà cũng biết tôi muốn ở một mình, lặng lẽ ra khỏi phòng.

Tôi nhìn sập tài liệu ở bệnh viện, trong đó có danh thiếp của hắn. Tôi lúc tìm, cuối cùng cũng thấy, tay run rẩy ấn từng số.

Tôi áp điện thoại lên tai, giọt nước mắt giống như những viên pha lê lặng lẽ rơi...

" A lô. " Thấy đầu dây bên kia trả lời điện thoại, cổ họng tôi cứng đờ không thốt lên lời.

" Cho hỏi là ai vậy? " Đầu dây bên kia tiếp tục truyền tới giọng nói ấm nóng của hắn.

Đến khi hắn định ngắt máy tôi mới vội vàng lên tiếng:

" Là em, Như Linh. "

Hắn im lặng hồi lâu, tôi nghe thấy tiếng gió xen lẫn tiếng thờ đều đều của hắn. Cuối cùng hắn cũng chịu mở miệng:

" Có chuyện gì. " Có lẽ hắn cũng hơi ngạc nhiên khi thấy tôi chủ động liên lạc.

Cổ họng tôi như bị ai bóp nghẹt, nước mắt chảy từ đầu lại tuôn ra, tôi cố nói với giọng nấc nghẹn.

" Anh... còn yêu em không? "

Hắn không trả lời tôi tiếp tục nói:

" Những gì anh đầu em đã biết hết. "

" Em... "

Hắn cắt ngang lời tôi, giọng nói có chút khàn khàn.

" Như Linh, anh xin lỗi. "

Có chút hoảng hốt, chẳng lẽ anh yêu Kha Lam rồi sao?

" Xin lỗi vì ngày tháng qua đã lừa dối em, xin lỗi vì đã để em phải chịu khổ, xin lỗi vì đã làm em khóc... "

Tôi đợi những câu này đã rất lâu rồi, nhưng mà lần này không phải lỗi của hắn.

" Tại sao anh không cho em biết tất cả sớm hơn. Giấu làm gì chứ, anh yêu Kha Lam?... "

Hắn bình thân trả lời:

" Nếu anh yêu cô ấy em sẽ thế nào? "

Tôi ghen lời cả thân thể bắt giác run rẩy, nếu hắn yêu Kha Lam là thật lòng thì tôi cũng chẳng làm gì được ngoài việc đứng đó nhìn hắn hạnh phúc. Thấy tôi im lặng không trả lời hắn đáp.

" Cô ấy là công chúa em là nha đầu...nhưng anh yêu em "

Cái ngày đầu hắn nói ra câu này, lúc đó trái tim non nớt rung động mạnh mẽ, cảm giác ấm áp len vào trái tim. Giờ hắn nói lại câu này cảm xúc lại không diễn tả thành lời tim đập lờ một nhịp. Nếu bây giờ hắn ở đây tôi thật sự muốn ôm hắn vào lòng, tôi nhớ hắn.

" Bây giờ anh đang ở đâu? "

" Trên đường về, vừa tấp vào lề nói chuyện với em. "

Hắn vừa dứt lời tôi nghe thấy tiếng va chạm mạnh kèm theo đó là điện thoại mất liên lạc. Tôi ấn đi ấn lại dây số cả chục lần đợi chờ những tiếng tút dài qua đi, vẫn không ai trả lời điện thoại. Nếu bây giờ hắn có xảy ra chuyện gì...Tim tôi nhảy loạn xạ trong lồng ngực như muốn bắn ra ngoài, bỗng có tiếng chuông điện thoại.

" A lô, chủ xe này bị tai nạn, tôi sẽ đưa anh ấy tới bệnh viện B cô tới đó ngay. "

Tôi run rẩy nhanh chóng chỉnh lại quần áo, chạy ra ngoài đón nhanh một chiếc taxi đến bệnh viện B.

Không nằm ngoài dự đoán của tôi, hắn xảy ra chuyện thật rồi. Phải làm sao bây giờ?

Tôi noi, tôi chạy thẳng tới khoa cấp cứu, thấy ở hàng ghế có bác Thượng đã ngồi sẵn. Bác trai đang vỗ vai giúp bác gái trấn tĩnh lại.

Tôi chạy thẳng qua đó, hỏi:

" Hai bác anh ấy sao rồi? "

Bác gái thấy vậy liền nắm lấy tay tôi không nói thành lời, bác trai nhìn tôi lắc đầu. Tôi biết câu hỏi đó hoàn toàn vô nghĩa trong hoàn cảnh này, điều có thể làm lúc này là chờ đợi. Ngồi đó tôi càng sợ hãi hơn, chỉ vì nói chuyện với tôi hắn mới bị vậy tất cả là tại tôi.

" Tất cả là tại cháu, nếu cháu không gọi điện thoại cho anh ấy thì có lẽ bây giờ anh ấy đã về nhà an toàn. "

"Cháu xin lỗi, cháu xin lỗi. "

Tôi nói trong tiếng nấc ghen bà Thượng ôm tôi vào lòng nói nhỏ:

" Kiên cường lên, không phải lỗi của cháu đâu. Việc chúng ta cần làm bây giờ là chờ đợi, hãy tiếp thêm sức mạnh cho nó... "

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thấy Yêu Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Mất trí nhớ

Từng giây từng phút trôi qua ngày càng khó khăn, tôi dần chìm vào trong nỗi sợ hãi mơ hồ. Trong nỗi sợ hãi ấy, tôi thấy nhịp tim hắn ngừng đập, các bác sỹ liên tục kích tim nhưng không thành công. Trong nỗi sợ hãi ấy tôi lại thấy hắn mỉm cười, nói rằng tôi hãy sống với hạnh phúc tôi mới có. Hắn nói sẽ đến một nơi thật xa, bảo tôi không phải lo, nơi ấy chỉ có tiếng cười thôi, không có nỗi buồn.

Trái tim thổn thức, khi cánh cửa cấp cứu mở ra, tim tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực. Bác trai và bác gái đứng dậy, tôi phản ứng còn nhanh hơn, nắm lấy tay bác sỹ hỏi chỉ mong biết ngay được kết quả.

" Bác sỹ... anh ấy? " Như thấy được sự lo lắng của tôi và mọi người bác sỹ háng giọng.

" Tạm thời thì anh ấy đã qua cơn nguy kịch, có điều... "

" Có điều...? ". Bác trai hỏi.

Thấy được sự hoang mang trong ánh mắt tôi, bác sỹ tiếp tục.

" Anh ấy sẽ bị mất trí nhớ tạm thời, vì cú va đập khá mạnh. Nhưng chỉ là tạm thời, nếu gia đình cố gắng vẫn có thể hồi phục. "

Đúng rồi, ít nhất cũng không sao. Trí nhớ có thể hồi phục, tôi tự nhủ bản thân như vậy.

Một lát sau hắn được chuyển tới phòng hồi sức. Nhìn thấy hắn quần dài băng trắng trên đầu, lồng ngực tôi bỗng đau thắt, xót xa. Hắn bệnh nhưng vẫn mang vẻ cuốn hút đến lạ, hắn nhắm mắt giống như đang có một giấc mộng đẹp.

Tôi ngồi lại bên cạnh hắn, cố mỉm cười. Bây giờ trời cũng tờ mờ sáng, những tia nắng đầu tiên của ngày chiếu rọi qua các tán cây ngoài cửa sổ. Những giọt sương đọng lại trên những tán cây bắt đầu tan ra thành những giọt nước long lanh.

Đôi mi như khép hờ của hắn nhẹ chớp, ngón tay khẽ cử động.

" Thượng Quân Ngôn rút cuộc thì anh cũng tỉnh lại rồi. "

Hiện tại bác trai và bác gái đã về nhà thay quần áo và nấu cháo, tôi ngồi lại đây nhẹ nhàng ngắm hắn như vậy.

Khoảnh khắc mà đôi mắt hắn mở ra nhìn tôi, lúc đó tôi cảm thấy thời gian như ngừng lại. Đôi mắt ấy đã bao lâu chưa chạm qua mắt tôi, giây phút nhìn vào đôi mắt mang vẻ lạ lẫm và một mối của hắn tôi ngỡ rằng mình lạc vào một biển hồ rộng lớn, rồi tình nguyện chìm sâu trong đó.

Khác với người bình thường khi tỉnh dậy sẽ hỏi những câu như " tôi đang ở đâu? ", " tôi bị làm sao? ". Thì hắn hoàn toàn không hỏi gì, chỉ trầm mặc nhìn tôi một lát rồi lên tiếng:

" Nhìn em rất quen mắt?"

Còn cách chừng phật nào đau đớn hơn là người mình yêu nhất không nhớ mình là ai?

Tôi nở một nụ cười, là cười khổ, đôi mắt chột ánh mộng tia mộng lung mờ ảo, chẳng biết phải trả lời hắn ra sao. Kì thực mối quan hệ của tôi và hắn rất phức tạp... Người thương? Không phải! Có lẽ không hơn không kém cũng chỉ là bạn thơ ấu mà thôi, chỉ là bạn mà thôi. Nhưng cuối cùng tôi vẫn không tự chủ được mà mở miệng:

" Là người rất yêu anh..."

Nói xong câu ấy, tôi mỉm cười một cái nhẹ nhàng. Bàn tay càng xiết chặt tay hắn hơn, đưa lên miệng nhẹ nhàng hôn. Đã bao ngày khi còn ở xứ đất khách quê người tôi luôn mong trở về, không phải vì quá nhớ nhà mà là quá nhớ hắn. Nhớ những cái hôn do sự cố, cũng nhớ những cái hôn nồng nàn từ cả hai. Thèm được đặt nụ hôn trên bàn tay hắn như vậy đây. Nếu có ai hỏi rằng hắn là gì đối với tôi, có lẽ tôi sẽ trả lời rằng hắn là cả một thanh xuân ảm áp, là cả một khoảng trời rực sáng kí ức trong tôi.

Hắn có lẽ hơi kinh ngạc trước hành động của tôi, nhưng cũng không rút tay về. Trong tâm can hắn, lúc này không biết tôi là ai nhưng lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, cảm giác khiến hắn không muốn rời đi.

" Có đau lắm không? ". Nói rồi tôi đưa tay vuốt vuốt tấm băng trắng trên đầu hắn. Hắn nhìn theo tay tôi cảm giác thân thuộc đến lạ, cảm giác đau cũng vì thế mà bớt đi vài phần.

" Có đau. " Dù biết trước câu trả lời nhưng khi nghe hắn nói vậy lòng tôi như bị cả ngàn mũi kim đâm phải, đáy lòng dâng lên sự chua xót lạ. Tôi gọi bác sỹ vào kiểm tra cho hắn, bác sỹ chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt sẽ sớm được xuất viện.

Tôi vuốt nhẹ mái tóc hắn nói:

" Một lần phải không? Anh ngủ một lát đi."

Thượng Quân Ngôn y như một đứa trẻ ngoan ngoan nhắm mắt lại, chìm vào ánh dương ảm áp.

Sau vài ngày tôi dẫn hắn xuống công viên đi dạo, vào buổi chiều nơi đây mát mẻ và trong lành lắm.

" Quân Ngôn, anh làm sao vậy? " Phía sau truyền tới giọng nói, tôi quay lại thì ra là Kha Lam. Giọng cô ấy trong trẻo, mang cho người ta cảm giác dễ chịu lạ.

Theo bản năng Thượng Quân Ngôn nhìn cô ta rồi lại nhìn về phía tôi. Trong mấy ngày này Kha Lam không đến thăm hắn không biết là đi đâu, vậy nên đối với hắn cô ấy là người xa lạ.

" Cô làm gì mà để anh ấy thành thế này chứ! Thật là... "

Kha Lam hàn huyên một lúc lại có vẻ vội vàng mà rời đi. Tôi cũng cảm thấy có chút gì không đúng lắm, đáng lẽ Kha Lam đến chăm sóc của hắn chứ... kì cục!

" Cô ấy là ai? "

Không biết là vì ghen hay sao nữa tôi trả lời cộc lốc:

" Chẳng ai cả!!! "

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Để em sống cùng anh được không?

Thời gian này trôi qua thật bình lặng. Buổi sáng đến bệnh viện thực tập. Sau khi Thượng Quân Ngôn tai nạn đã có giáo sư khác đến làm thầy hướng dẫn cho chúng tôi. Buổi trưa nào cũng ghé qua bệnh viện bên này một chút cùng ăn cơm với hân. Dần dần cho dù chưa nhớ ra nhưng khoảng cách giữa tôi và Thượng Quân Ngôn cũng được rút ngắn lại.

Cái gì đến rồi cũng đến, hôm đó Thượng Quân Ngôn xuất viện. Hôm đó cha mẹ tôi cũng có mặt ở đó như đã thống nhất với nhau bác gái tiến lên chỗ tôi nói:

" Bác muốn cho Thiên Vũ trở về nhà riêng sống, nó như vậy cũng thật là bất tiện... Hay là con tới sống cùng nó? Được chứ? "

Trong lòng gợn lên một cảm xúc khó tả, là giống như bốn năm trước, làm lại từ đầu. Cái khoảng thời gian mà tôi luôn khao khát được quay lại và sống mãi ở trong đó.

Tôi ngược mắt nhìn mẹ, mẹ nhìn tôi gật đầu một cái, bác gái tiếp lời:

" Cháu và nó từng có nhiều kỉ niệm như vậy sẽ dễ khôi phục trí nhớ hơn. "

Xe dừng lại trước nhà riêng của Thượng Quân Ngôn, đã từ rất lâu rồi tôi chưa đến đây. Nó vẫn như thường lệ chẳng chút thay đổi, vẫn tinh tế và kiêu diễm như ngày đầu tôi gặp nó.

Có lẽ nó vẫn được dọn dẹp thường xuyên dù không có người sống, trong nhà dường như không có hạt bụi nào. Tôi giúp Thượng Quân Ngôn sắp xếp đồ đạc vào đúng vị trí của nó. Tôi và hân không ở cùng một phòng nên sau khi giúp hân tôi lại kéo Vali qua phòng mình bắt đầu công việc. Thượng Quân Ngôn cũng qua giúp, loay hoay mãi đến gần tối, tôi thở hắt ra một hơi rồi hỏi hân:

" Anh thấy căn nhà này thế nào? "

Hân nghĩ nghĩ một lát rồi trả lời:

" Tôi thấy nó quen thuộc, nhưng vẫn không nhớ ra tại sao nó quen thuộc đến vậy. "

" Nó quen thuộc vì nó là nhà của chúng ta sau này! "

Lúc chuyển về đây tôi có qua siêu thị mua một chút đồ. Tôi đi chuẩn bị bữa tối còn ấy Thượng Quân Ngôn đọc sách trong thư phòng, trong phút chốc tôi có cảm giác như một gia đình nhỏ, tôi giống như cô vợ nhỏ ngoan ngoãn nấu cơm cho chồng. Một tương lai đáng để mơ ước.

Bữa tối không quá cầu kì, sau khi chuẩn bị xong cả tôi vào nén đẩy cửa vào thư phòng. Thấy hân đang chăm chú vào quyển sách y học, định đứng đó nhìn hân lát nữa. Nhà sách nên mời hân về chụp ảnh quảng cáo sách mới đúng, như vậy bán sẽ rất đắt hàng.

" Đứng đó làm gì thế " hân gấp quyển sách lại, nhìn sang hướng này.

Hành động, phong thái thực quen thuộc.

" Anh... ra ăn cơm. "

Hân đứng dậy cùng tôi ra bàn ăn. Lúc hân động đũa ăn, tôi cùng ánh mắt chờ mong hỏi:

" Thế nào? "

" Không tồi. "

Cách hấn ăn chậm rãi, từ tốn, tao nhã khiến cho tôi có cảm giác mình là hạng phàm phu tục tử.

" Lúc này anh đọc sách thấy thế nào? "

Hấn buông bát xuống nhìn tôi về mặt khác lạ.

" Đọc trang này có thể đoán trước được nội dung trang sau. "

Tôi cười hi hi đáp:

" Chỗ sách đó ngày trước anh đã sớm đọc hết rồi. "

Tôi nhìn thấy ánh mắt hấn không quá ngạc nhiên chắc cũng một phần đoán ra điều đó. Hấn dần dần bình phục, đã thích ứng rất nhanh với thế giới thực tại. Cũng chẳng bao lâu nữa có lẽ hấn sẽ quay lại với công việc, nhưng không biết đến bao giờ hấn mới nhớ ra tôi.

Bốn năm sục sôi, bốn năm chỉ chờ đợi ngày được ở lại bên hấn, cho dù tôi đã cố gắng không nghĩ vậy nhưng nó là sự thật.

Khi đã dọn dẹp xong cả, tôi rủ hấn ra ngoài ban công chơi. Ban công nơi đây rất đẹp, có một cái bàn dài ngoài đó. Ở đó vào buổi đêm có thể ngắm thành phố thu nhỏ tập nập vồn vã với những tiếng gọi của cuộc sống, ở đó có thể hít thở cùng thiên nhiên ngắm những vì sao đang cố tỏa sáng trên bầu trời.

Dọn hai ly sữa nóng lên bàn tôi kéo Thượng Quân Ngôn ngồi trên chiếc ghế dài, cùng hấn uống sữa, cùng hấn trò chuyện, cùng hấn bồi đắp tình cảm. Tôi hỏi:

" Anh thật sự không nhớ gì sao? "

" Xin lỗi.. tôi không.. "

Tôi vòng tay ôm lấy cánh tay hấn, nép sát người vào hấn, " Không nhớ cũng không sao, chỉ cần anh mãi ở đây, đừng rời xa em là được. "

Cảm giác người mình yêu không nhớ mình, nó còn đau hơn cả sự thù hận.

" Anh muốn nghe hát không? Em hát cho anh nghe? "

Tôi cứ nằm trong lòng hấn như vậy, hấn ngược lên trời nhìn những vì sao lấp lánh đáp lại: " Cũng được.

Tôi bắt đầu hát, cơ hồ cũng lâu lắm rồi mình không hát và cũng không nhận ra rằng mình có một giọng hát thực cuốn hút!

" Em có thể ở phía sau anh như một cái bóng đuổi bắt tia sáng trong mơ.

Em có thể đợi ở ngã tư đường này dù anh có ngang qua hay không!

Mỗi lần em ngược lên vì anh, ngay cả nước mắt cũng cảm thấy tự do.

Có những tình yêu như ánh nắng chứa chan hát xuống,

Khi có được cũng là lúc mất đi.. "

Bạn đang đọc truyện *Vô Tình Lướt Qua (Tiểu Nha Đầu... Thầy Yêu Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.